

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5

ภัทรกร เบ็ญมาศ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตเชียงใหม่

พ.ศ. 2563

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5

ภัทรกร เบ็ญมาศ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

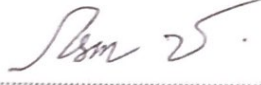
มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตเชียงใหม่

พ.ศ. 2563

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

ชื่อวิทยานิพนธ์ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5
ชื่อ สกฤตผู้วิจัย นายภัทรกร เบญจมาศ
สาขาวิชา, คณะ พลศึกษา, ศึกษาศาสตร์
ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

.....ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิริพร สัตยานุรักษ์)

.....ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
(รองศาสตราจารย์ธนกร ช้างน้อย)

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตเชียงใหม่
อนุมัติให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาพลศึกษา

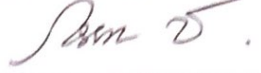

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์บุญชัย เลิศพิริยะชัยกุล)
รองคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ประจำวิทยาเขตเชียงใหม่

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์สุดยอด ชมสะห้าย)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พิชัยณรงค์ กงแก้ว)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิริพร สัตยานุรักษ์)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ธนกร ช้างน้อย)

บทคัดย่อ

ชื่อวิทยานิพนธ์	ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5
ชื่อสกุลผู้วิจัย	นายภัทรกร เบ็ญมาศ
ชื่อปริญญา	ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา, คณะ	พลศึกษา, ศึกษาศาสตร์
ปีที่ส่งวิทยานิพนธ์	2563
ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิริพร สัตยานุรักษ์
2. รองศาสตราจารย์ธนกร ช่างน้อย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 และเพื่อเป็นแนวทางเสริมสร้างการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 รูปแบบการวิจัยเป็นแบบผสมผสาน กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักกีฬาระดับเยาวชน ผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีม ในภาค 5 จำนวน 259 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ โดยแบบสอบถามมีความตรงเชิงเนื้อหาของข้อคำถามอยู่ระหว่าง 0.67-1.00 และค่าความเชื่อมั่น (reliability) ตามวิธี Cronbach's Alpha Method เท่ากับ 0.87 การวิเคราะห์ข้อมูลด้านเชิงปริมาณ ใช้การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนด้านเชิงคุณภาพ ใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยภายในตัวนักกีฬาในด้านความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬามวยปล้ำและด้านแรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยปล้ำ ในภาพรวมเป็นปัจจัยที่ส่งผลอยู่ในระดับมากที่สุด ปัจจัยภายนอกตัวนักกีฬา ด้านผู้จัดการทีม ด้านผู้ปกครอง และด้านผู้ฝึกสอน ในภาพรวมเป็นปัจจัยที่ส่งผลอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนปัจจัยการบริหารจัดการ (POLC) ด้านการบริหารจัดการของสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย ด้านการสนับสนุน และการส่งเสริมกีฬามวยปล้ำ และด้านการค้นหา และการคัดเลือกนักกีฬามวยปล้ำเป็นปัจจัยที่ส่งผลอยู่ในระดับมาก

แนวทางเสริมสร้างการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 สมาคมกีฬาจังหวัดในภาค 5 และสมาคมมวยปล้ำแห่งประเทศไทยต้องมีระบบการบริหารจัดการที่ดี ส่งเสริม สนับสนุนงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ สรรหาผู้ฝึกสอนต่างประเทศที่มีความเชี่ยวชาญ มีศักยภาพสูง เพื่อพัฒนากีฬามวยปล้ำให้มีผลงานอย่างเป็นรูปธรรม มีระบบการคัดเลือกนักกีฬาตามเกณฑ์ที่สมาคมกำหนด จัดการแข่งขันกีฬามวยปล้ำในภาค 5 เพิ่มมากขึ้น จัดค่ายอบรมเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ทักษะ และเทคนิคกีฬามวยปล้ำ นักกีฬาต้องมีความพร้อมด้านร่างกายและจิตใจ มีความมุ่งมั่น มีเป้าหมาย

มีระเบียบวินัย มีการพัฒนาตนเอง และมีความเชื่อมั่นผู้ฝึกสอนในการนำพาไปสู่ความสำเร็จ ส่วนผู้ฝึกสอนต้องมีคุณธรรม จริยธรรม มีความเชี่ยวชาญ และแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ เพื่อเพิ่มศักยภาพตนเองและนักกีฬาอย่างต่อเนื่อง นำวิทยาศาสตร์ทางการกีฬาสาชาต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้ ในการฝึกซ้อมให้เหมาะสมกับความแตกต่างระหว่างบุคคล สามารถแก้ไขสถานการณ์ทั้งก่อนแข่งขัน ระหว่างแข่งขัน และหลังการแข่งขันได้ดี

คำสำคัญ: ปัจจัย, นักกีฬามวยปล้ำ, เยาวชนภาค 5, การพัฒนา

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

ABSTRACT

Thesis Title	The Factors Affecting on the Development of Youth Wrestler in Region 5
Researcher's name	Mr.Pattarakorn Benmat
Degree	Master of Education
Disciplines, Faculty	Physical Education, Faculty of Education
Year	2020
Advisor Committee	<ol style="list-style-type: none"> 1. Asst. Prof. Siriporn Sattayanurak, D.B.A. 2. Assoc Prof. Thanakorn Changnoi

The objective of this research was to study the level of the factors affecting on the development of youth wrestler in region 5 and to use this research as the tendency for reinforcing the development of the youth wrestler region 5. The research methodology was the mingling method. The target in the research was 259 of wrestling people youth wrestling coaches, and term managers research were the interview forms and the questionnaires which has the content validity of the items between 0.67–1.00 and reliability by Cronbach's alpha method as 0.87. Meanwhile, the frequency, percentages, means and standard deviations were used for qualitative data analysis. The content analysis was used for qualitative data analysis by narration and essay.

The result of the research, was as following, for the level of the factors effecting on the development of youth wrestler in region 5, was found that the factors inside the wrestlers for intention in wrestling and for motivation in wrestling, totally, were in the highest level. While, the factors outside the wrestler for team managers, guardians and coaches, totally, were also in the highest level. Yet, the management factor (POLC) for the management of Wrestling Association of Thailand, wrestling supporting and promoting and, searching and choosing the wrestler, were the factors effecting in the high level.

For the tendency to reinforce the development of youth wrestler in region 5, was found that, the provincial Sport Association in region 5 and Wrestling Association

of Thailand must have good management system, promote and support the budget and materials, look for skilled international coaches that have high potentiality to develop wrestling to continue evidently. Furthermore, there should be the wrestler classifying by the criteria the association assigned, in fact there should be more competitions in region 5. Besides, the training camp should be held for exchanging the techniques and experiences in wrestling. The wrestler themselves must have physical and mental readiness and have intention, target, discipline, self-developing and trust their coaches in leading them to the success. Meanwhile, the coaches must have moral principles and moral standards together with skill in wrestling. They should search for new knowledge's in order to enhance their potentiality and their wrestler's potentiality. While, in the training, the varied fields of sport sciences should be applied for the personal difference. Especially, they could improve the situations before the game, during the game and after the game so well.

Keywords: Factors, Wrestler's, Region 5, Development

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีด้วยความอนุเคราะห์ความเมตตากรุณาและความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิริพร สัตยานุรักษ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ธนกร ช่างน้อย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ซึ่งมีความกรุณาสละเวลาอย่างมากที่ให้ความรู้ คำแนะนำ คำปรึกษา ชี้แนะแนวทาง ตรวจสอบ และปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตลอดจนการให้ความช่วยเหลือในการวางแผนการดำเนินงานวิจัยจนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาของท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ดร. จารุวัฒน์ สัตยานุรักษ์ รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ ประจำวิทยาเขตเชียงใหม่ ผู้บริหาร อาจารย์ทุกท่านที่กรุณาให้ความรู้ให้คำปรึกษาแนะนำช่วยเหลือด้านวิชาการที่มีคุณค่ารวมทั้งข้อเสนอแนะตลอดจนให้กำลังใจ จนทำให้งานวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยทั้ง 3 ท่าน ซึ่งประกอบด้วยอาจารย์เปรม วาทบัณฑิตกุล อาจารย์ธนวัฒน์ ทศนะพรพิศาล และอาจารย์ณรงค์ ชัยวงศ์ ที่ได้ให้ข้อเสนอแนะและคำแนะนำต่าง ๆ ในการปรับปรุงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จนกระทั่งมีความสมบูรณ์และนำไปใช้ได้เป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ และญาติพี่น้องของผู้วิจัยที่ได้ให้โอกาสทางการศึกษาและกำลังใจในการทำงานครั้งนี้ตลอดจนพี่น้องและเพื่อน ๆ ทุกคนที่คอยเป็นกำลังใจและให้ความช่วยเหลือด้วยดีตลอดมา จนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จด้วยดี คุณค่าและประโยชน์ที่พึงได้จากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอนอบน้อมเป็นเครื่องบูชาแด่คุณปู่ คุณย่า คุณตา คุณยาย คุณพ่อ คุณแม่ ครูบาอาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านของผู้วิจัย ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ภัทรกร เบ็ญมาศ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ค
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	5
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560-2564).....	7
แนวคิด ทฤษฎีการบริหารจัดการ.....	10
ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของนักกีฬา.....	16
แรงจูงใจในนักกีฬา.....	18
แนวทางการสร้างความเชื่อมั่นในนักกีฬา.....	23
ทิศทางการจัดการการกีฬาของประเทศไทย.....	25
สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย.....	27
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	29
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	38
ประชากร/กลุ่มเป้าหมาย.....	38

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	38
	การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย.....	39
	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	40
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	41
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
	สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
5	สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	73
	สรุปผลการวิจัย.....	73
	อภิปรายผลการวิจัย.....	76
	ข้อเสนอแนะ.....	82
	ข้อเสนอแนะจากงานวิจัยครั้งนี้.....	82
	ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป.....	82
	บรรณานุกรม.....	84
	ภาคผนวก.....	89
	ภาคผนวก ก.....	90
	ภาคผนวก ข.....	92
	ประวัติผู้วิจัย.....	107

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
2.1 ทฤษฎีและหลักการบริหาร.....	12
4.1 จำนวนและร้อยละของนักกีฬามวยปล้ำ จำแนกตามเพศ.....	44
4.2 จำนวนและร้อยละของนักกีฬา จำแนกตามอายุ.....	44
4.3 จำนวนและร้อยละของนักกีฬา จำแนกตามประเภทที่ทำการแข่งขัน.....	45
4.4 จำนวนและร้อยละของนักกีฬา จำแนกตามประสบการณ์.....	45
4.5 จำนวนและร้อยละของนักกีฬา จำแนกตามเหตุผลในการเล่นกีฬามวยปล้ำ.....	46
4.6 จำนวนและร้อยละผู้จัดการทีมและผู้ฝึกสอน จำแนกตามเพศ.....	46
4.7 จำนวนและร้อยละผู้จัดการทีมและผู้ฝึกสอน จำแนกตามอายุ.....	47
4.8 จำนวนและร้อยละของผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีม จำแนกตามประสบการณ์.....	48
4.9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความสำคัญปัจจัยภายในตัวนักกีฬา ด้านความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬามวยปล้ำ.....	49
4.10 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความสำคัญปัจจัยภายในตัวนักกีฬา ด้านแรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยปล้ำ.....	50
4.11 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยภายนอก ด้านผู้จัดการทีม.....	51
4.12 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นปัจจัยภายนอกตัวนักกีฬา ด้านผู้ปกครอง.....	52
4.13 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นปัจจัยภายนอกตัวนักกีฬา ด้านผู้ฝึกสอน.....	53
4.14 สรุปค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความสำคัญปัจจัยภายใน ตัวนักกีฬาและปัจจัยภายนอกตัวนักกีฬาที่ส่งผลต่อการพัฒนา นักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ในภาพรวม.....	54
4.15 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับ ปัจจัยด้านการบริหารจัดการของสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย (POLC).....	58
4.16 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับ ปัจจัยด้านการสนับสนุนและการส่งเสริมกีฬามวยปล้ำ.....	52
4.17 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นต่อ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาด้านการค้นหาและคัดเลือกตัวนักกีฬา.....	60

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
4.18 สรุปค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความสำคัญเกี่ยวกับ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ของผู้จัดการทีม, ผู้ฝึกสอน ในภาพรวม.....	62
4.19 สรุปค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อ การพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ในภาพรวม.....	63

มหาวิทยาลัยการจัดการกีฬาแห่งชาติ

สารบัญญภาพ

ภาพ	หน้า
1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	6
2.1 องค์ประกอบของการบริหารจัดการ.....	13

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การกีฬามีความสำคัญต่อประชาชนในชาติ ทั้งในด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต การเสริมสร้างสุขภาพและสมรรถภาพที่ดี ปลูกฝังความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา เกิดความสมานฉันท์ของคนในชาติ รวมไปถึงสร้างความภูมิใจ สร้างชื่อเสียง สร้างรายได้ สร้างอาชีพและการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ดังนั้นทุกประเทศจึงส่งเสริมให้ประชาชนมีความเป็นเลิศทางการกีฬา ประกอบอาชีพทางการกีฬา รวมถึงการพัฒนากีฬาไปสู่อาชีพ ซึ่งเป็นตัวบ่งบอกของความเจริญก้าวหน้าของประเทศอีกทางหนึ่ง (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2554) และความสำเร็จด้านการกีฬาของประเทศ สามารถเป็นดัชนีตัวบ่งชี้ถึงความสำเร็จและความเจริญทางด้านเศรษฐกิจของประเทศในภาพรวม (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2560)

จากความสำเร็จด้านการกีฬาของประเทศ ที่สามารถเป็นดัชนีตัวบ่งชี้ถึงความสำเร็จและความเจริญทางด้านเศรษฐกิจของประเทศในภาพรวมได้นั้น ประเทศไทยโดยกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ซึ่งรับผิดชอบในด้านการพัฒนากีฬาของประเทศ ได้จัดทำแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560-2564) ขึ้น เพื่อให้ทันต่อสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงในยุคปัจจุบัน โดยกำหนดวิสัยทัศน์ในการพัฒนากีฬาไว้ว่า “การกีฬาเป็นส่วนสำคัญของวิถีชีวิตประชาชนทุกภาคส่วน และเป็นกลไกสำคัญในการสร้างคุณค่าทางสังคมและส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศ” พร้อมทั้งกำหนดยุทธศาสตร์ในการพัฒนากีฬาไว้ จำนวน 6 ยุทธศาสตร์ ประกอบด้วย ยุทธศาสตร์ที่ 1 การส่งเสริมให้เกิดความรู้และความตระหนักรู้ด้านการออกกำลังกายและการกีฬาขั้นพื้นฐาน ยุทธศาสตร์ที่ 2 การส่งเสริมให้มวลชนมีการออกกำลังกายและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการกีฬา ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศและต่อยอดเพื่อความสำเร็จในระดับอาชีพ ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาอุตสาหกรรมการกีฬาเพื่อเป็นส่วนสำคัญในการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ ยุทธศาสตร์ที่ 5 การพัฒนาองค์ความรู้และนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา และยุทธศาสตร์ที่ 6 การยกระดับการบริหารจัดการด้านการกีฬาให้มีประสิทธิภาพซึ่งเป็นยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศและต่อยอดเพื่อความสำเร็จในระดับอาชีพ ทั้งนี้ รัฐบาลมุ่งเน้นด้านการสร้างและการพัฒนานักกีฬาของชาติให้ประสบความสำเร็จในการแข่งขันในระดับต่าง ๆ เพื่อเป็นการสร้างชื่อเสียง เกียรติยศ และเกียรติภูมิของประเทศชาติให้ทัดเทียมกับนานาชาติ และส่งเสริมการพัฒนาต่อยอดนักกีฬาที่มีความเป็นเลิศ ไปสู่การกีฬาเพื่อการอาชีพอย่างเต็มตัว ซึ่งสามารถสร้างรายได้ให้กับตัวเองและประเทศชาติได้ จากยุทธศาสตร์ที่กล่าวมาข้างต้นนั้น จะเห็นได้ว่าเป็นยุทธศาสตร์ที่ภาครัฐและเอกชน

ทุกภาคส่วนได้ใช้กิจกรรมกีฬาในการพัฒนาคุณภาพชีวิต การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ การสร้างมูลค่าทางการกีฬา การสร้างนวัตกรรมทางการกีฬา และการบริหารจัดการทางการกีฬาที่มีประสิทธิภาพ และที่สำคัญในแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560-2564) ในยุทธศาสตร์ที่ 3 ซึ่งเป็นยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศและการต่อยอดความสำเร็จในอาชีพ ซึ่งส่งเสริมการสร้างร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนในการร่วมพัฒนาตลอดเส้นทางอาชีพนักกีฬา โดยมีแนวทางที่สำคัญ ได้แก่ 1) การค้นหาและพัฒนา นักกีฬาที่มีความสามารถทางการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ 2) การพัฒนาบุคลากรการกีฬาอย่างเป็นระบบและมีมาตรฐานสากล เพื่อการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศและการอาชีพอย่างยั่งยืน 3) การสร้างและพัฒนาศูนย์บริการการกีฬาและศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติที่เป็นมาตรฐาน 4) การส่งเสริมและจัดเตรียมการดูแลสวัสดิการและสวัสดิภาพของนักกีฬาและบุคลากรทางการกีฬา 5) การส่งเสริมและพัฒนากีฬาเพื่อการอาชีพอย่างเป็นระบบ (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. 2560)

สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย เป็นสมาคมกีฬาหนึ่งของประเทศไทยที่มีเป้าหมายในการสร้างนักกีฬาสู่ความเป็นเลิศ โดยสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยได้กำหนดนโยบายด้านการบริหารจัดการด้านพัฒนานักกีฬา ด้านพัฒนาบุคลากรกีฬา และด้านฝ่ายจัดการแข่งขัน เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างรากฐาน และสร้างความนิยมให้มีการเล่นกีฬามวยปล้ำ ให้เป็นที่รู้จักและเป็นที่ยอมรับมากขึ้น (รชต สุทธิจิตตกุล; เกรียงไกร รอดปัญญา; และ จิรวัดณ์ ขจรศิลป์. 2560) การกีฬาแห่งประเทศไทยได้บรรจุการแข่งขันกีฬามวยปล้ำในกีฬาเยาวชนแห่งชาติและกีฬาแห่งชาติตั้งแต่ปี พ.ศ. 2543 เป็นต้นมา จนถึงปัจจุบัน ดังนั้น จึงมีนักกีฬาในแต่ละภูมิภาค ภาค 1-5 เข้าร่วมการแข่งขันในรายการที่สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยจัดแข่งขันมาโดยตลอด ซึ่งสามารถสร้างนักกีฬาเป็นตัวแทนของประเทศไทยเข้าร่วมการแข่งขันในระดับนานาชาติได้อย่างต่อเนื่อง

การดำเนินงานของสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย เพื่อพัฒนานักกีฬาสู่ความเป็นเลิศตามเป้าหมายนั้น พบว่า การสร้างนักกีฬาต้องใช้งบประมาณสูงในการบริหารจัดการทั้งในด้านบุคลากร ด้านสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ และด้านการบริหารจัดการจากทุกฝ่ายที่มีส่วนเกี่ยวข้องในกีฬามวยปล้ำ โดยการส่งเสริมและการสนับสนุนจะต้องเริ่มพัฒนาตั้งแต่เด็กและเยาวชนเป็นต้นไป ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของนักกีฬามวยปล้ำในส่วนภูมิภาค (ไพรวลัย ชำนาญจันทร์; และคนอื่น ๆ. 2561) โดยผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่มีความเห็นในแนวทางเดียวกันว่า การบริหารจัดการสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยนั้น ต้องใช้งบประมาณสูงในการสร้างนักกีฬาสู่ความเป็นเลิศ เพราะการผลิตนักกีฬาในแต่ละคนต้องใช้ระยะเวลาและต้องมีความต่อเนื่อง ขณะเดียวกันการพัฒนานักกีฬาให้เกิดความเป็นเลิศนั้น ต้องมีการผลักดันสนับสนุนนักกีฬาในระดับเยาวชนขึ้นไป รวมทั้งการพัฒนาผู้ฝึกสอนมวยปล้ำในภูมิภาค ภาค 1-5 ทั่วประเทศให้เพิ่มมากขึ้น เพื่อขยายฐานการผลิตนักกีฬามวยปล้ำให้แพร่หลายและเกิดการพัฒนาอย่าง

ต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภูมิภาค 5 ซึ่งที่ผ่านมามีนักกีฬามวยปล้ำและผู้ฝึกสอนกีฬามวยปล้ำจำนวนเพิ่มมากขึ้น และสามารถส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันในรายการที่สมาคมฯ จัดการแข่งขันได้ แต่ในขณะเดียวกันเมื่อเปรียบเทียบผลงานของนักกีฬามวยปล้ำในแต่ละภูมิภาค ที่ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน พบว่า นักกีฬามวยปล้ำในภาค 5 มีผลงานด้านความเป็นเลิศในการแข่งขันในระดับเยาวชนน้อยกว่าภูมิภาคอื่น ๆ รวมทั้งกีฬามวยปล้ำยังไม่ได้ได้รับความนิยมนเท่าที่ควร

จากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น ประกอบกับผู้วิจัย ซึ่งเป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำ โดยเป็นผู้ตัดสินสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยในภาค 5 และเป็นผู้ฝึกสอนกีฬามวยปล้ำในภาค 5 จึงมีความสนใจและต้องการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำในระดับเยาวชนในภาค 5 ให้เป็นที่นิยมอย่างแพร่หลายและสามารถสร้างนักกีฬามวยปล้ำสู่ความเป็นเลิศได้ตามเป้าหมาย ทั้งนี้ การจะพัฒนานักกีฬามวยปล้ำให้ประสบผลสำเร็จนั้น มีปัจจัยสำคัญในการพัฒนาหลายประการที่จะต้องคำนึงถึง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงต้องการที่จะศึกษาว่ามีปัจจัยใดบ้างที่จะส่งผลกระทบต่อพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชนภาค 5 ให้ประสบความสำเร็จ อันจะเป็นแนวทางในการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำ เพื่อสร้างชื่อเสียงให้กับตนเอง ครอบครัว และประเทศชาติต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5
2. เพื่อเป็นแนวทางเสริมสร้างการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร/กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในกีฬามวยปล้ำ ในภาค 5 จำนวน

259 คน ประกอบด้วย

1. นักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน	จำนวน 220 คน
2. ผู้ฝึกสอนและผู้จัดการทีม	จำนวน 24 คน
3. ผู้แทนสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย	จำนวน 5 คน
4. ผู้ตัดสินกีฬามวยปล้ำระดับชาติและนานาชาติ	จำนวน 5 คน
5. นักกีฬามวยปล้ำทีมชาติระดับเยาวชน	จำนวน 5 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ แบ่งเป็นดังนี้

1.1 ปัจจัยส่วนบุคคล

1.1.1 เพศ

1.1.2 อายุ

1.1.3 ประสบการณ์ในการเล่นกีฬามวยปล้ำ

1.1.4 ประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน/ผู้จัดการทีม

1.2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนา

1.2.1 ปัจจัยภายใน

1.2.2 ปัจจัยภายนอก

1.3 ปัจจัยการบริหารจัดการ

1.3.1 ด้านการบริหารจัดการของสมาคมกีฬามวยปล้ำ (association sport management (POLC))

1.3.2 ด้านการสนับสนุน และการส่งเสริม (supporting and promoting)

1.3.3 ด้านการค้นหา และการคัดเลือกนักกีฬามวยปล้ำ (talent identification and athlete selection)

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ การพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5

นิยามศัพท์เฉพาะ

ปัจจัย หมายถึง สิ่งที่ช่วยส่งเสริมต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำเยาวชนภาค 5

ปัจจัยภายใน หมายถึง สิ่งที่อยู่ภายในตัวนักกีฬา ได้แก่ ร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ทักษะ ความมุ่งมั่นและแรงจูงใจในการที่จะเล่นกีฬามวยปล้ำ

ปัจจัยภายนอก หมายถึง สภาพแวดล้อมภายนอกตัวนักกีฬา ที่จะส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำ ซึ่งในงานวิจัยนี้ หมายถึง ผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีม และผู้ปกครอง

การพัฒนานักกีฬามวยปล้ำ หมายถึง การส่งเสริมให้นักกีฬามวยปล้ำได้รับการพัฒนาเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น และสามารถเป็นตัวแทนระดับภาค 5 เข้าร่วมการแข่งขันในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ

นักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชนภาค 5 หมายถึงนักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ประกอบด้วย นักกีฬาใน 6 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดแพร่ จังหวัดน่าน จังหวัดอุตรดิตถ์ จังหวัดกำแพงเพชร จังหวัดพิษณุโลก และจังหวัดเพชรบูรณ์

ผู้ฝึกสอนและผู้จัดการทีม ภาค 5 หมายถึง ผู้ฝึกสอน และผู้จัดการทีมกีฬาสมัครเล่น ระดับเยาวชนภาค 5 ใน 6 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดแพร่ จังหวัดน่าน จังหวัดอุดรธานี จังหวัดกำแพงเพชร จังหวัดพิษณุโลก และจังหวัดเพชรบูรณ์

ผู้แทนสมาคมกีฬาสมัครเล่นภาค 5 หมายถึง ผู้แทนสมาคมกีฬาสมัครเล่นแห่งประเทศไทยในภาค 5 ใน 6 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดแพร่ จังหวัดน่าน จังหวัดอุดรธานี จังหวัดกำแพงเพชร จังหวัดพิษณุโลก และจังหวัดเพชรบูรณ์

ผู้ตัดสินกีฬาสมัครเล่นระดับชาติและนานาชาติภาค 5 หมายถึง ผู้ตัดสินที่เป็นตัวแทนสมาคมกีฬาสมัครเล่นแห่งประเทศไทย ภาค 5 ใน 6 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดแพร่ จังหวัดน่าน จังหวัดอุดรธานี จังหวัดกำแพงเพชร จังหวัดพิษณุโลก และจังหวัดเพชรบูรณ์

การบริหารจัดการของสมาคมกีฬาสมัครเล่น หมายถึง การดำเนินงานของสมาคมฯ ในการพัฒนานักกีฬาให้มีความเป็นเลิศ โดยใช้ทฤษฎีและหลักการบริหาร POLC ของ Bartol; & Martin (1991) ได้แก่ การวางแผน (planning) การจัดองค์การ (organizing) การนำ (leading) และการควบคุม (controlling)

การสนับสนุนและการส่งเสริมนักกีฬาสมัครเล่น หมายถึง การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้กับนักกีฬา ได้แก่ บุคลากร งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ สถานที่ในการฝึกซ้อม และการบริหารจัดการ ที่ส่งเสริมให้นักกีฬาสมัครเล่น ได้รับการพัฒนาให้ประสบความสำเร็จในการแข่งขัน

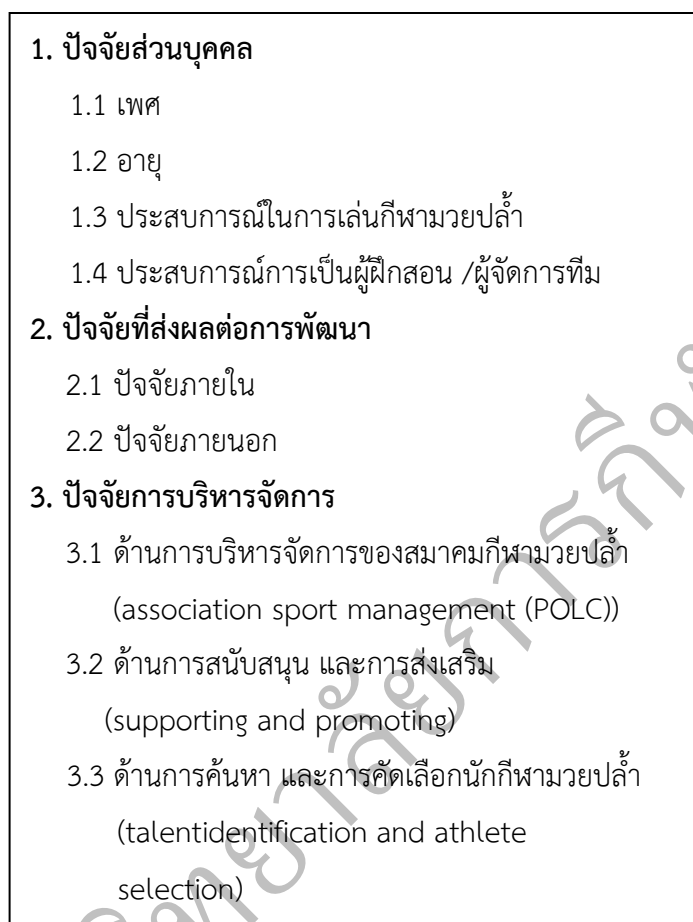
การค้นหาและการคัดเลือกนักกีฬาสมัครเล่น หมายถึง การเสาะแสวงหานักกีฬาที่มีคุณสมบัติเหมาะสมกับชนิดกีฬาสมัครเล่น ได้แก่ สรีระรูปร่าง สมรรถภาพทางกาย และสุขภาพทางจิตใจที่ดี

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ทราบปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬาสมัครเล่นระดับเยาวชน ภาค 5
2. เป็นแนวทางในการพัฒนานักกีฬาสมัครเล่นในระดับเยาวชน ภาค 5 ให้ประสบผลสำเร็จในการแข่งขันยิ่งขึ้น

กรอบแนวคิดการวิจัย

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

การพัฒนานักกีฬามวยปล้ำ
ระดับเยาวชน ภาค 5

ภาพ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภูมิภาค 5 และหาแนวทางเสริมสร้างในการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภูมิภาค 5 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในหัวข้อต่าง ๆ ซึ่งนำมาเสนอดังต่อไปนี้

1. แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560-2564)
2. แนวคิด ทฤษฎีการบริหารจัดการ
3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของนักกีฬา
4. แรงจูงใจในนักกีฬา
5. แนวทางการสร้างความเชื่อมั่นในนักกีฬา
6. ทิศทางการจัดการการกีฬาของประเทศไทย
7. สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560-2564)

การจัดทำแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560-2564) ได้คำนึงถึงบริบทของประเทศไทยในการพัฒนาการกีฬาภายใต้กรอบการวิเคราะห์แบบองค์รวม โดยได้มีการศึกษาข้อมูลปฐมภูมิจากการรับฟังความคิดเห็นจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 ได้มุ่งหวังให้การกีฬาเป็นส่วนสำคัญของวิถีชีวิต และส่งเสริมให้ประชาชนทุกภาคส่วนมีน้ำใจนักกีฬาและคุณภาพชีวิตที่ดี ทั้งด้านสุขภาพร่างกายและจิตใจ ประกอบกับมีองค์ความรู้ด้านการกีฬา อันจะเป็นพื้นฐานในการพัฒนากีฬาไทยสู่ความเป็นเลิศในระดับสากล นำมาซึ่งความภาคภูมิใจและสร้างความสามัคคีแก่คนในชาติ สามารถสร้างอาชีพและรายได้ผ่านการบริหารจัดการที่มีธรรมาภิบาล เพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมกีฬา เพื่อเสริมสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่เศรษฐกิจของประเทศ โดยได้กำหนดยุทธศาสตร์ในการพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560-2564) จำนวน 6 ยุทธศาสตร์ ประกอบด้วย

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การส่งเสริมให้เกิดความรู้และความตระหนักด้านการออกกำลังกายและการกีฬาขั้นพื้นฐาน เพื่อให้เด็กและเยาวชนทั้งในระบบและนอกระบบ ได้รับการศึกษาด้านพลศึกษาที่มีคุณภาพอย่างทั่วถึง จากครูพลศึกษาที่มีคุณภาพและจำนวนเพียงพอต่อความต้องการ มีการออกกำลังกาย

และเล่นกีฬาขั้นพื้นฐานได้อย่างถูกต้อง รู้กฎและกติกา จนสามารถดูกีฬาเป็น เล่นกีฬาได้ มีทัศนคติที่ดี มีระเบียบวินัย และน้ำใจนักกีฬา รวมถึงมีการจัดวางระบบโครงข่ายในสถานศึกษาและชุมชนเพื่อสร้างความร่วมมือระหว่างสถานศึกษาและครอบครัว ในการผลักดันให้การออกกำลังกายและการเล่นกีฬา เป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตตั้งแต่ปฐมวัย โดยมีแนวทางที่สำคัญ ได้แก่

1. การเร่งสร้างและพัฒนาพลศึกษาและสุขศึกษาในสถานศึกษาทั่วประเทศ
2. การส่งเสริมการพัฒนาการออกกำลังกายและการกีฬาขั้นพื้นฐานในชุมชนท้องถิ่นและสถานศึกษา

3. การจัดวางระบบโครงข่ายและสร้างความเชื่อมโยงระหว่างสถานศึกษาและชุมชน

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การส่งเสริมให้มวลชนมีการออกกำลังกายและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการกีฬา เสริมสร้างการออกกำลังกายสำหรับประชาชนทุกกลุ่ม ทุกเพศ ทุกวัย เพราะการออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬาจะทำให้สุขภาพพลานามัยแข็งแรง ลดค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ลดปัญหาสังคมสามารถใช้ประโยชน์ในการแก้ไขปัญหาเสพติดและอบายมุข โดยมีการสร้างโอกาสการเข้าถึงกิจกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา และมีการจัดเตรียมโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนทุกกลุ่มอย่างทั่วถึง รวมไปถึงการส่งเสริมให้ประชาชนมีจิตสาธารณะ และพัฒนาระบบอาสาสมัครการกีฬา โดยมีแนวทางที่สำคัญ ได้แก่

1. การจัดหาและพัฒนาสถานที่และอุปกรณ์กีฬาที่เพียงพอและเหมาะสม เพื่อการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาของมวลชน
 2. การเสริมสร้างความเสมอภาคในการเข้าถึงการออกกำลังกาย และการเล่นกีฬาสำหรับประชากรทุกกลุ่ม
 3. การส่งเสริมการพัฒนาอาสาสมัครและบุคลากรการกีฬาเพื่อมวลชนอย่างเป็นระบบ
- ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศและต่อยอดเพื่อความสำเร็จในระดับอาชีพ มุ่งเน้นด้านการสร้าง และการพัฒนานักกีฬาของชาติให้ประสบความสำเร็จ ในการแข่งขันในระดับต่าง ๆ เพื่อสร้างชื่อเสียง เกียรติยศ และเกียรติภูมิของประเทศชาติให้ทัดเทียมกับนานาชาติ สามารถสร้างความภาคภูมิใจและการสร้างความรู้ ความสามัคคีของคนในชาติ อีกทั้งยังส่งเสริมการพัฒนาต่อยอดนักกีฬาที่มีความเป็นเลิศไปสู่การกีฬาเพื่อการอาชีพอย่างเต็มตัว สามารถสร้างรายได้จากความรู้ ความสามารถ ทักษะ และประสบการณ์ โดยจัดให้มีโครงสร้างพื้นฐานที่พร้อมรองรับการพัฒนา ประกอบกับการจัดให้มีระบบการช่วยเหลือ และส่งเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนในการร่วมพัฒนาตลอดเส้นทางอาชีพนักกีฬา โดยมีแนวทางที่สำคัญ ได้แก่

1. การค้นหาและพัฒนานักกีฬาที่มีความสามารถทางการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ

2. การพัฒนาบุคลากรการกีฬาอย่างเป็นระบบและมีมาตรฐานสากล เพื่อการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศและการอาชีพอย่างยั่งยืน

3. การสร้างและพัฒนาศูนย์บริการการกีฬา และศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติที่เป็นมาตรฐาน

4. การส่งเสริมและจัดเตรียมการดูแลสวัสดิการ และสวัสดิภาพของนักกีฬา และบุคลากรทางการกีฬา

5. การส่งเสริมและพัฒนากีฬาเพื่อการอาชีพอย่างเป็นระบบ

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาอุตสาหกรรมการกีฬาเพื่อเป็นส่วนสำคัญในการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ มุ่งพัฒนาอุตสาหกรรมการกีฬาแบบครบวงจร สามารถสร้างมูลค่าเพิ่ม และส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศ โดยมีการสนับสนุนการทำธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการกีฬา อาทิ ธุรกิจการผลิตเสื้อผ้าและอุปกรณ์กีฬา ธุรกิจเพื่อการบริหารเกี่ยวกับการกีฬา ธุรกิจการจัดกิจกรรมการแข่งขันต่าง ๆ รวมถึงสถาบันพัฒนากีฬาอาชีพทุกระดับ พร้อมทั้งมุ่งพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงกีฬา และจัดตั้งเมืองกีฬา เพื่อให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางด้านการกีฬาของภูมิภาคโดยมีแนวทางที่สำคัญ ได้แก่

1. การส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมการกีฬา

2. การพัฒนาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวและนันทนาการ (sport tourism)

ยุทธศาสตร์ที่ 5 การพัฒนาองค์ความรู้และนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา มุ่งเน้นด้านการสร้างและการพัฒนาสุขภาพของประชาชนและสมรรถภาพของนักกีฬา ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ รวมไปถึงเทคนิคทักษะกีฬาในช่วงการแข่งขัน ตลอดจนพัฒนาไปสู่ความสามารถสูงสุดของแต่ละบุคคล อย่างเป็นระบบ โดยจัดให้มีโครงสร้างพื้นฐานที่มีมาตรฐานและเพียงพอต่อความต้องการ พร้อมทั้งส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้และนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา และสร้างความตระหนักและการนำองค์ความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับประชาชนและนักกีฬาทุกกลุ่ม โดยมีแนวทางการพัฒนาที่สำคัญ ได้แก่

1. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและบุคลากรทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาทั้งในส่วนกลาง ภูมิภาค และระดับท้องถิ่น

2. การพัฒนาและการสร้างเครือข่ายองค์ความรู้และนวัตกรรมทางการกีฬา

3. การส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ทางการกีฬา เพื่อนำไปพัฒนาขีดความสามารถของนักกีฬาและสุขภาพของประชาชน

ยุทธศาสตร์ที่ 6 การยกระดับการบริหารจัดการด้านการกีฬาให้มีประสิทธิภาพ พัฒนาระบบการบริหารจัดการทางการกีฬา โดยเสริมสร้างการบูรณาการตั้งแต่ระดับนโยบายจนถึงระดับปฏิบัติการ ผ่านกลไกของคณะกรรมการนโยบายการกีฬาแห่งชาติที่จะมีการจัดตั้งขึ้น รวมไปถึงพัฒนาระบบฐานข้อมูลที่มีมาตรฐานเพื่อประโยชน์ในการเชื่อมโยงข้อมูลสำหรับการติดตาม และประเมินผลอย่างมีประสิทธิภาพอีกทั้ง

ส่งเสริมการยกระดับการบริหารจัดการขององค์กรกีฬาต่าง ๆ ให้ทัดเทียมสากล และอยู่บนพื้นฐานของหลักธรรมาภิบาล โดยมีแนวทางการพัฒนาที่สำคัญ ได้แก่

1. การสร้างความร่วมมือของหน่วยงานภาครัฐ และภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา
2. การพัฒนาฐานข้อมูลด้านการออกกำลังกายและการกีฬาดังแต่ระดับชาติ ภูมิภาค และท้องถิ่น เพื่อการติดตามและประเมินผล
3. การยกระดับการบริหารจัดการกีฬابนพื้นฐานของหลักธรรมาภิบาล

จากยุทธศาสตร์ทั้ง 6 ด้านที่กล่าวมาข้างต้น รัฐบาลมุ่งหวังการสร้างความร่วมมือของทุกภาคส่วนในการพัฒนากีฬาของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา กำหนดนโยบายในการส่งเสริมพัฒนากีฬาให้เป็นไปตามเป้าหมายของประเทศให้ประสบผลสำเร็จ โดยกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้จัดการศึกษาในศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนากีฬา ทั้งในระดับมัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษา โดยเป็นการศึกษาระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนกีฬา จำนวน 13 แห่ง และระดับอุดมศึกษา ในสถาบันการพลศึกษา จำนวน 17 แห่งทั่วประเทศ ซึ่งโรงเรียนกีฬาทั้ง 13 แห่ง และสถาบันการพลศึกษานั้น เป็นสถาบันการศึกษาเฉพาะทาง ที่มีภารกิจในการจัดการศึกษาทั้งในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและระดับอุดมศึกษา โดยได้กำหนดแนวทางของการพัฒนาในสำนักกีฬาของสถาบันการพลศึกษาเพื่อความเป็นเลิศ ตามยุทธศาสตร์ที่ 2 ได้แก่ การพัฒนานักเรียนและนักศึกษาให้มีศักยภาพด้านกีฬาสู่ความเป็นเลิศ โดยทำหน้าที่ในการพัฒนา จัดหา และพัฒนาผู้ฝึกสอนกีฬาทั้งในประเทศและต่างประเทศ รวมถึงการสร้างและพัฒนาทักษะความสามารถด้านการกีฬาของนักเรียนและนักศึกษาสู่ความเป็นเลิศ และการส่งเสริมนักเรียนและนักศึกษาเข้าร่วมการแข่งขันในระดับชาติและนานาชาติ พร้อมทั้งได้จัดทำแผนพัฒนายุทธศาสตร์การดำเนินงานของสถาบันการพลศึกษาเป็นระยะเวลา 5 ปี (2561-2565) ภายใต้วิสัยทัศน์ของสถาบันการพลศึกษาที่ว่า “เป็นสถาบันการศึกษาระดับหนึ่งด้านศาสตร์การกีฬาในภูมิภาคอาเซียน” รวมทั้งพันธกิจของสถาบันการพลศึกษา ด้านการส่งเสริมสนับสนุนการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความสามารถพิเศษทางการกีฬาสู่ความเป็นเลิศ เพื่อให้เชื่อมโยงกับสถาบันการพลศึกษาในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560-2564) เพื่อให้เชื่อมโยงกับการปฏิรูปประเทศไทยให้ก้าวไปสู่การเป็นประเทศที่มีความ “มั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน”

แนวคิด ทฤษฎีการบริหารจัดการ

ความหมายของการบริหารจัดการ

ความหมายของการบริหาร ในการบริหารจะมีคำ 2 คำที่ใช้ควบคู่กัน ได้แก่ "การบริหาร" (administration) และ "การจัดการ" (management) โดย การบริหาร มักจะใช้กับการบริหารกิจการ

สาธารณะหรือการบริหารราชการ ส่วนคำว่า การจัดการ ใช้กับการบริหารธุรกิจเอกชน ผู้ที่ดำรงตำแหน่งระดับบริหารในหน่วยงานราชการจะเรียกว่า "ผู้บริหาร" ในขณะที่บริษัท ห้างร้าน ใช้เรียกตำแหน่งเป็น "ผู้จัดการ" ทั้งนี้ เนื่องจาก การศึกษาจะเป็นกิจการที่มุ่งประโยชน์สาธารณะ และการจัดการ จัดเป็นส่วนงานของทางราชการ จึงใช้เรียกชื่อผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวว่า "ผู้บริหารการศึกษา" หากปฏิบัติงานเป็นหัวหน้าในสถานศึกษา เรียกว่า "ผู้บริหารสถานศึกษา"

ในการศึกษาความหมายของการบริหารจัดการ จากแนวคิดและทฤษฎีของนักวิชาการและผู้มีความรู้ สรุปคำจำกัดความหมายของ "การบริหารจัดการ" ไว้ดังต่อไปนี้

Drucker (2006) การบริหาร คือ ศิลปะในการทำงานให้บรรลุเป้าหมายร่วมกับผู้อื่น

Koontz, Harold D. (1972) การบริหาร คือ การดำเนินงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยการอาศัยคน เงิน วัสดุสิ่งของ เป็นปัจจัยในการปฏิบัติงาน

Simon (1960) การบริหาร คือ กิจกรรมที่บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ร่วมมือกันดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างร่วมกัน

วิจิตร ศรีสอาน (2539) ได้สรุปสาระสำคัญของการบริหารจัดการไว้ดังนี้

1. การบริหารเป็นกิจกรรมของกลุ่มบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป
2. ร่วมมือกันทำกิจกรรม
3. เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ร่วมกัน
4. โดยการใช้กระบวนการ และทรัพยากรที่เหมาะสม

Carroll; Gillen (1987) การจัดการเป็นกระบวนการในการดำเนินการให้บรรลุจุดมุ่งหมาย โดยอาศัยการบริหารจัดการที่สำคัญ คือ การวางแผน การจัดการองค์กร การนำ และการควบคุม

Dubrin; Ireland (1993) การบริหารจัดการ คือ กระบวนการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์กร ซึ่งต้องอาศัยขั้นตอนการวางแผน (planning) การจัดการองค์กร (organizing) การนำ (leading) และการควบคุม (controlling) การใช้ทรัพยากรทั้งภายในและภายนอกองค์กรที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จ หรือล้มเหลวของธุรกิจ รวมทั้งความสามารถทางการบริหาร ได้แก่ มนุษย์ วัสดุอุปกรณ์ เงินทุน ตลอดจนสารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับองค์กรอย่างเหมาะสม มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

สมศักดิ์ คงเที่ยง (2555) การบริหาร หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ที่บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ร่วมมือกันดำเนินการ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างหนึ่งอย่างใดหรือหลาย ๆ อย่างที่บุคคลร่วมกัน กำหนดโดยใช้กระบวนการอย่างมีระบบ และใช้ทรัพยากรตลอดจนเทคนิคต่าง ๆ อย่างเหมาะสม

จึงสรุปได้ว่า การบริหาร หมายถึง การใช้ศาสตร์และศิลป์ของบุคคลตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไปร่วมมือเพื่อดำเนินกิจกรรมหรืองานให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ร่วมกัน โดยอาศัยกระบวนการ และทรัพยากร

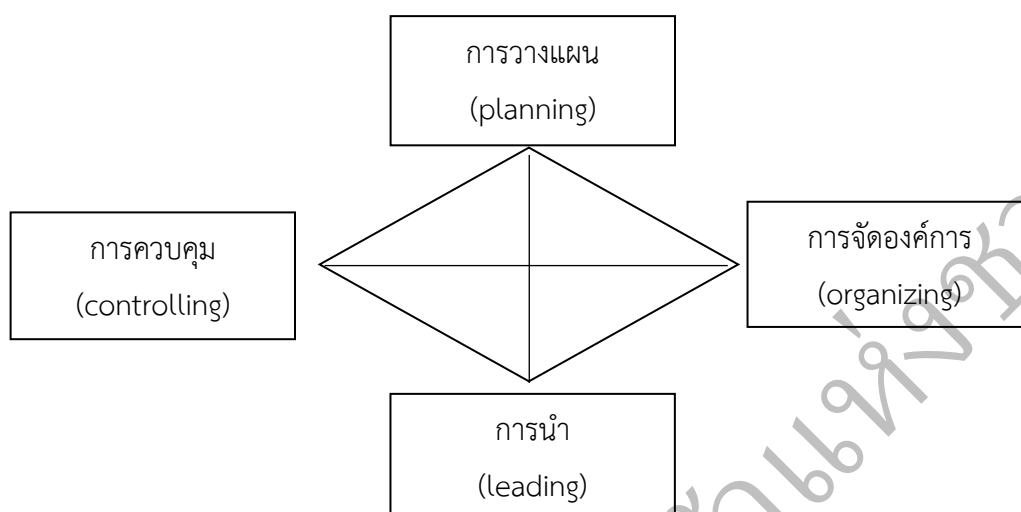
ทางการบริหารเป็นปัจจัยอย่างประหัต และให้เกิดประโยชน์สูงสุด การจะบริหารงานให้เกิดประสิทธิภาพ และประสิทธิผลได้นั้น ผู้บริหารต้องมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องของทฤษฎีและหลักการบริหาร เพื่อจะได้นำความรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับการทำงานสถานการณ์และสิ่งแวดล้อม

ตาราง 2.1 ทฤษฎีและหลักการบริหาร

POLC (Bartol; & Martin. 1998)	POSDCoRB (Gulick; & Urwick. 1937)	4m (ทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ ร่วมกับทฤษฎีทางการ บริหาร)	7'sMcKinSey (Peter; & Waterman. 1982)
1. การวางแผน (planning)	1. การวางแผน (planning)	1. คน (man)	1. กลยุทธ์ (strategy)
2. การจัดองค์การ (organizing)	2. การจัดองค์การ (organizing)	2. เงิน (money)	2. โครงสร้าง (structure)
3. การนำ (leading)	3. การบริหารบุคคล (staffing)	3. วัสดุสิ่งของ (materials)	3. ระบบ (system)
4. การควบคุม (controlling)	4. การอำนวยความสะดวก (directing)	4. การจัดการ (management)	4. รูปแบบ (style)
	5. การประสานงาน (coordination)		5. บุคลากร (staff)
	6. การรายงาน (reporting)		6. ทักษะ (skill)
	7. การงบประมาณ (budgeting)		7. ค่านิยม (shared value)

องค์ประกอบของการบริหารจัดการ

จากแนวคิดทฤษฎีและหลักการบริหารดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้นำหลักการบริหารแบบ POLC อันประกอบด้วย การวางแผน (planning) การจัดองค์การ (organizing) การนำ (leading) และการควบคุม (controlling) มาใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

ภาพ 2.1 องค์ประกอบของการบริหารจัดการ

ที่มา: Bartol; & Martin (1998)

การวางแผน (planning)

การวางแผนเป็นเรื่องของการกำหนดความต้องการ วิธีการดำเนินการ และคาดหมายผลของการดำเนินในอนาคต โดยใช้หลักวิชาการ เหตุผล มีข้อมูลตัวเลขประกอบมีการเสนอปัญหาเพื่อจัดอุปสรรคที่จะมาถึงเป้าหมายข้างหน้าได้ ทำให้ผู้ปฏิบัติรู้ว่าทำอะไร ที่ไหน เมื่อใด กับใคร ทำอย่างไร และทำเพื่ออะไร ได้อย่างชัดเจน ซึ่งนำไปสู่แนวทางการปฏิบัติงานที่ถูกต้องและได้ผล

Koontz; & O' Donnell (1972) กล่าวว่า การวางแผนคือการตัดสินใจล่วงหน้าว่าจะทำอะไร ทำอย่างไร ทำเมื่อใด และใครเป็นผู้กระทำ ดังนั้นการวางแผนจึงเป็นการเชื่อมสิ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ให้เชื่อมต่อไปในอนาคตตามที่ต้องการ

Kast; & Rosenzweig (1979) กล่าวถึง การวางแผน คือ กระบวนการของการพิจารณาตัดสินใจล่วงหน้าว่าจะทำอะไร อย่างไร มีการเลือกวัตถุประสงค์นโยบายโครงการและวิธีปฏิบัติเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์นั้น

Wohlstetter (1995) กล่าวว่า การวางแผน คือ วิธีการที่จำเป็นของการตัดสินใจก้าวหน้าและเป็นสิ่งที่จะต้องมียู่ก่อนจะทำ ทั้งนี้ การวางแผน (planning) การควบคุม (controlling) การจัดองค์การ (organizing) การนำ (leading) การวางแผนเพื่อที่จะตอบคำถาม 2 ข้อดังต่อไปนี้คือ

1. ความมุ่งหมายขององค์กรคืออะไร
2. อะไรคือวิธีการที่ดีที่สุดที่จะทำให้บรรลุผลสำเร็จของความมุ่งหมายนั้น

ดังนั้น การวางแผนจึงเป็นเรื่องที่ต้องทำอย่างต่อเนื่องและต้องมีการปรับเปลี่ยนอยู่เสมอ และสามารถ
ทำนายการเปลี่ยนแปลงในอนาคตได้

Hicks; & Gullett (1981) กล่าวว่า การวางแผน เป็นหน้าที่ทางการบริหารประการแรกที่กระทำ
เพื่อกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งโดยเฉพาะ การที่จะวางแผนให้สำเร็จนั้นจะต้องมีการวิเคราะห์ข้อมูลจากอดีต การ
ตัดสินใจในปัจจุบันและทำการประเมินผลในอนาคตด้วย

สรุป การวางแผน เป็นกระบวนการพิจารณาตัดสินใจล่วงหน้าว่าจะทำอะไร อย่างไร กำหนด
วัตถุประสงค์ และวิธีปฏิบัติเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์นั้น โดยอาศัยการวิเคราะห์ข้อมูลจากอดีต จากการ
ตัดสินใจในปัจจุบันและทำการประเมินผลในอนาคต ซึ่งควรมีการทำอย่างต่อเนื่อง

การจัดองค์กร (organizing)

องค์กรเป็นที่รวมของคนและงานต่าง ๆ เพื่อให้บุคลากรขององค์กรปฏิบัติงานได้อย่างเต็มที่เต็ม
ความสามารถจึงจำเป็นต้องแบ่งหน้าที่การทำงาน มอบหมายให้รับผิดชอบตามความสามารถและความ
ถนัด ก่อให้เกิดประโยชน์หลายด้าน เช่น ประโยชน์ต่อองค์กร ประโยชน์ต่อผู้บริหาร และประโยชน์ต่อ
ผู้ปฏิบัติงาน

Northcraft; & Neale (1990) กล่าวว่า เมื่อใดที่องค์กรมีการวางแผน เมื่อนั้นองค์กรจะต้องมี
การจัดเตรียมทรัพยากรที่เป็นวัสดุอุปกรณ์ และบุคคลที่จำเป็นต้องใช้เพื่อให้แผนงานเป็นไปตามที่วางไว้

ธงชัย สันติวงษ์ (2544) กล่าวว่า การจัดองค์กร คือ หน้าที่เกี่ยวข้องกับการจัดระเบียบ เพื่อให้
สิ่งของและบุคคลผู้เข้ามาอยู่ในองค์กรสามารถทำงานเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันอย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อ
เป็นประโยชน์ต่องานที่จะมีการประสานกันทำเป็นทีม

ศิริอร ชันหัตถ์ (2544) ให้ความหมายการจัดองค์กรว่า เป็นการจัดระบบความสัมพันธ์ระหว่างส่วน
งานต่าง ๆ และบุคคลในองค์กร โดยกำหนดภารกิจอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบให้ชัดเจน เพื่อให้การ
ประกอบกิจการตามภารกิจขององค์กรบรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

สรุป การจัดองค์กร คือการกำหนดโครงสร้างองค์กร เพื่อให้สิ่งของและบุคคลผู้เข้ามาอยู่ใน
องค์กรสามารถทำงานเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันอย่างมีประสิทธิภาพ และดำเนินงานตามความสามารถให้
ประสบความสำเร็จตามที่วางแผนไว้

การนำ (leading)

เป็นการใช้อิทธิพลเพื่อจูงใจพนักงานให้ปฏิบัติงานและนำไปสู่เป้าหมายที่ระบุไว้ หรือเป็นกระบวนการจัดให้สมาชิกในองค์กรทำงานร่วมกันได้ด้วยวิธีต่าง ๆ ควบคู่กันไป อาทิเช่น ภาวะความเป็นผู้นำของผู้บริหาร การจูงใจ การติดต่อสื่อสารในองค์กร และการทำงานเป็นทีม เป็นต้น

Robbins; & Coulter (2005) กล่าวว่า การนำ หมายถึง การใช้ภาวะผู้นำของผู้บริหารร่วมกับการจูงใจในการทำงาน ทำให้สมาชิกขององค์กรทำงานของตนเองอย่างเต็มที่ เพื่อให้องค์กรประสบความสำเร็จตามที่กำหนดไว้

อาภรณ์ ภูวิทย์พันธ์ุ (2549) กล่าวว่า การนำ คือ การจัดคนให้เหมาะสมกับงานและทักษะที่พนักงานแต่ละคนมี รวมถึงการส่งเสริมความก้าวหน้าในอาชีพของกลุ่มคนเหล่านั้น

Terry (1972) กล่าวว่า ภาวะผู้นำ เป็นกิจกรรมเกี่ยวกับการสร้างอิทธิพลต่อผู้บังคับบัญชา เพื่อก่อให้เกิดความพยายามในการดำเนินงานให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ร่วมกัน

สรุป การนำ หมายถึง การใช้ภาวะผู้นำของผู้บริหารในการใช้ประโยชน์ของทรัพยากรบริหารให้เกิดประโยชน์สูงสุดเพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์กร

การควบคุม (controlling)

การควบคุม ถือว่าเป็นกระบวนการตรวจสอบหรือติดตามผลและประเมินการปฏิบัติงานในกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อรักษาให้องค์กรดำเนินไปในทิศทางสู่เป้าหมายอย่างถูกต้อง ตามวัตถุประสงค์หลักขององค์กร การควบคุมมีความสำคัญ หากมีการควบคุมที่ไร้ประสิทธิภาพ เกิดจากความไม่ใส่ใจในเรื่องของการควบคุม การเพิกเฉย หรือในทางกลับกันหากมีการควบคุมมากจนเกิดความผิดพลาดขององค์กรเอง การควบคุมจึงเป็นหน้าที่หลักทางการบริหารที่มีความสำคัญ ตั้งแต่เริ่มต้นจนจบกระบวนการทางการบริหาร

สุรัสวดี ราชกุลชัย (2547) กล่าวว่า การควบคุม หมายถึง วิธีการหรือกระบวนการตรวจตราเพื่อตรวจแผนงานและกิจกรรมที่ได้กำหนดไว้ว่า มีการปฏิบัติงานสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือเป็นไปตามมาตรฐานที่ระบุไว้หรือไม่อย่างไร และหากมีการคลาดเคลื่อนจะดำเนินการปรับเปลี่ยนแก้ไขเพื่อให้ได้เป้าหมายเป็นไปในทิศทางที่มุ่งสู่ภารกิจหลักที่ตั้งไว้

Dessler (1980) กล่าวว่า การควบคุมเป็นการกระทำเพื่อให้มั่นใจว่าแผนงานที่วางไว้แล้ว มีการดำเนินงานอย่างถูกต้องใช้ได้ผลทางการปฏิบัติ และถ้าจำเป็นก็ต้องมีการปรับปรุงทบทวนแผนงานนั้นเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ต้องการ

วิโรจน์ สารรัตนะ (2546) ได้ให้ความหมายของการควบคุมว่า การควบคุมเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์จุดอ่อนจุดแข็งขององค์กร เสริมสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของสมาชิกในองค์กร

การควบคุม เป็นกระบวนการตรวจสอบ ติดตามผลและประเมินการปฏิบัติงานในแผนงาน/โครงการ/และกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้องค์กรดำเนินไปในทิศทางสู่เป้าหมายอย่างถูกต้องตามวัตถุประสงค์หลักขององค์กร

กล่าวโดยสรุปการบริหารจัดการ ใน 4 ด้าน ของ POLC ประกอบด้วย 1. การวางแผน เป็นกระบวนการพิจารณาตัดสินใจล่วงหน้าว่าจะทำอะไร อย่างไร มีการกำหนดเลือกวัตถุประสงค์ และวิธีปฏิบัติเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ โดยอาศัยการวิเคราะห์ข้อมูลในอดีต การตัดสินใจในปัจจุบัน และการประเมินผลในอนาคตที่ต่อเนื่อง มีความยืดหยุ่นรองรับต่อการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ 2. การจัดองค์การ เป็นการกำหนดโครงสร้างองค์การ เพื่อให้สิ่งของและบุคคลผู้เข้ามาอยู่ในองค์การสามารถทำงานเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันอย่างมีประสิทธิภาพ โดยใช้กระบวนการต่าง ๆ ในการสนับสนุนให้การดำเนินงานประสบความสำเร็จได้ตามที่วางแผนงานไว้ 3. การนำ เป็นกระบวนการที่ผู้บริหารหรือผู้นำองค์กร ใช้ภาวะผู้นำ ร่วมกับการจูงใจ ในการทำให้สมาชิกขององค์การทำงานของตนเองอย่างเต็มที่ เพื่อให้้องค์การได้รับความสำเร็จ และ 4. การควบคุม เป็นกระบวนการปรับปรุงทบทวนแผนงานและกิจกรรมที่ได้กำหนดไว้เพื่อปรับเปลี่ยนแก้ไขให้เป็นไปในทิศทางที่มุ่งสู่ภารกิจหลักขององค์การที่ตั้งไว้

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของนักกีฬา

ปัจจัยความสำเร็จ เป็นเกณฑ์ข้อกำหนดที่สำคัญที่สามารถพยากรณ์หรือคาดคะเนว่า ถ้าองค์กรใด มีปัจจัยความสำเร็จครบทุกตัวตามที่กำหนดแล้ว จะสามารถแข่งขันทางธุรกิจกับบริษัทที่ประสบความสำเร็จได้ (Ketelhohn, 1998) ซึ่งการศึกษาปัจจัยความสำเร็จสามารถทำได้หลายวิธี

1. การสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้าง (semi-structured interview) ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์โดยที่ผู้สัมภาษณ์หรือผู้วิจัยกำหนดวัตถุประสงค์ และความต้องการที่แน่นอนในการสัมภาษณ์ ไม่ได้กำหนดคำถามที่ตายตัวว่าจะถามอะไร การศึกษาหาปัจจัยความสำเร็จจะเป็นตัวช่วยให้องค์กรต่าง ๆ สามารถสร้างมาตรฐาน และหาจุดอ่อน เพื่อเสริมสร้างความได้เปรียบทางธุรกิจได้ (สมบัติ เกตุสม; และคนอื่น ๆ. 2557) ซึ่งมีองค์ประกอบต่อไปนี้

1.1 การบริหารจัดการองค์กรกีฬา การบริหารจัดการถือว่าเป็นปัจจัยความสำเร็จที่สำคัญมากที่สุดปัจจัยหนึ่ง ในการขับเคลื่อนหรือผลักดันองค์กรให้ไปสู่ความสำเร็จ โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรกีฬาซึ่งจำเป็นต้องเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับหน่วยงานต่าง ๆ เช่น ผู้สนับสนุน นักกีฬา ผู้ปกครองของนักกีฬา ผู้ชม หรือแม้กระทั่งกับองค์กรกีฬาต่างประเทศ และรัฐบาล ดังนั้น องค์กรกีฬาจำเป็นต้องมีการวางแผนบริหาร และจัดการกิจกรรมต่าง ๆ อย่างมีระบบและมีประสิทธิภาพ เพื่อผลประโยชน์ทางธุรกิจ ผลประโยชน์ทาง

สังคมและวัฒนธรรม และความสำเร็จของสมาคมกีฬา และเพื่อการพัฒนาการกีฬาที่ยั่งยืน (Thomas; & Dyall. 1999)

1.2 การค้นหาและการคัดเลือกนักกีฬา โดยทั่วไปการเลือกเข้าสู่ชนิดกีฬาของนักกีฬามีอยู่ 2 วิธี คือ การเลือกตามธรรมชาติ และการเลือกโดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ การเลือกตามธรรมชาตินั้น เป็นวิธีทางตามปกติที่นักกีฬาเข้าสู่การกีฬาโดยอิทธิพลของท้องถิ่น ประเพณีนิยมของโรงเรียน ความต้องการของผู้ปกครองหรือความสนใจของตนเอง การเลือกด้วยวิธีนี้เป็นการพัฒนาความสามารถของนักกีฬาที่อาจดำเนินไปอย่างช้า ๆ ไม่ถึงจุดสูงสุดและเสียเวลามาก ทั้งนี้ เนื่องมาจากการเลือกชนิดกีฬาอาจไม่เหมาะสมกับตนเองทั้งทางร่างกายและจิตใจ ส่วนการเลือกโดยวิธีทางวิทยาศาสตร์นั้น เป็นวิธีการที่ผู้ฝึกสอนใช้ตรวจนักกีฬารุ่นเยาว์มีความสามารถพิเศษ ที่เหมาะสมกับชนิดกีฬาที่เลือกนั้นอย่างแท้จริง ด้วยการประเมินสภาพชีววิทยาที่เฉพาะเจาะจง ความสามารถทางการเคลื่อนไหว (motor abilities) และ สรีรวิทยา รวมทั้งการพิจารณาด้านมนุษยมิติและพันธุกรรม การเลือกโดยวิธีทางวิทยาศาสตร์นี้ จะช่วยให้นักกีฬาพัฒนาสู่ความสามารถสูงสุดได้

1.3 ด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา การนำเอาความรู้ทางวิทยาศาสตร์มาใช้กับนักกีฬาให้ประสบความสำเร็จในการแข่งขันระดับนานาชาติประกอบด้วย 6 สาขา ได้แก่

1.3.1 สรีรวิทยาการออกกำลังกายและกีฬา หมายถึง การศึกษาที่ว่าด้วยการทำงานของมนุษย์ ได้แก่ การศึกษาการทำงานและการเปลี่ยนแปลงของระบบต่าง ๆ ในร่างกาย ขณะก่อนและหลังการฝึกซ้อม และการแข่งขันกีฬา การปรับตัวทางสรีรวิทยาของนักกีฬาในสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมที่ต่างกัน

1.3.2 จิตวิทยาการกีฬา หมายถึง การศึกษาที่ว่าด้วยการใช้จิตวิทยาเพื่อพัฒนาความสามารถของนักกีฬาในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน

1.3.3 ชีวกลศาสตร์การกีฬา หมายถึง การศึกษาที่ว่าด้วยการเคลื่อนไหวของมนุษย์ การศึกษาวิเคราะห์ทักษะการเคลื่อนไหว ในการเล่นกีฬาอย่างมีประสิทธิภาพ

1.3.4 เวชศาสตร์การกีฬา หมายถึง การศึกษาที่ว่าด้วยการแพทย์ที่เกี่ยวข้องกับการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา การป้องกันอันตราย และการรักษาการบาดเจ็บจากการเล่นกีฬา การแก้ไขฟื้นฟูสมรรถภาพทางกายโดยอาศัยหลักการแพทย์

1.3.5 โภชนาการการกีฬา หมายถึง การศึกษาว่าด้วยการจัดการอาหารสำหรับนักกีฬา โภชนาการที่เหมาะสมสำหรับนักกีฬาแต่ละชนิดกีฬาและประเภท ทั้งในภาวะปกติ ขณะฝึกซ้อมแข่งขัน และหลังการฝึกซ้อม การค้ำน้ำหนักในชนิดกีฬาที่กำหนดน้ำหนักเป็นเกณฑ์

1.3.6 วิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬา หมายถึง การศึกษาที่ว่าด้วยการใช้เทคโนโลยีในการพัฒนาอุปกรณ์ เครื่องมือ สนามกีฬา ตลอดจนอุปกรณ์ในการส่งเสริมศักยภาพนักกีฬา

แรงจูงใจในนักกีฬา

แรงจูงใจเป็นพลังงานภายในที่กำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ ซึ่งมีผลต่อความคิด ความรู้สึก และการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในการกีฬา แรงจูงใจสูงได้รับการยอมรับว่าเป็นสิ่งสำคัญ ที่จะช่วยให้นักกีฬาสามารถเพิ่มความสามารถให้เต็มศักยภาพ แรงจูงใจเป็นหัวใจของจิตวิทยาการกีฬา เพราะแรงจูงใจเกี่ยวข้องต่อเนื่องตลอดชีวิตของการเป็นนักกีฬา และเป็นปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีผลต่อการกระทำพฤติกรรม และความสามารถของมนุษย์ แรงจูงใจในการกีฬาเกี่ยวข้องนับตั้งแต่ยังไม่ได้เข้าร่วม จนเริ่มเล่นกีฬาหรือออกกำลังกายต่อเนื่องมาถึงแรงจูงใจที่ทำให้มีอิทธิพล ทำให้คนยังออกกำลังกายหรือเล่นกีฬา ซึ่งแต่ละคนมีสาเหตุปัจจัยหรือแรงจูงใจที่ต่างกัน และที่สำคัญคือ การทำให้คนมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จในระดับที่ต่างกัน แรงจูงใจเป็นเรื่องที่ผู้เกี่ยวข้องทางการกีฬา ไม่ว่าจะเป็นผู้ฝึกสอนกีฬา ผู้นำออกกำลังกาย ครูพลศึกษา นักจิตวิทยาการกีฬา ให้ความสนใจและต้องการที่จะสร้างแรงจูงใจให้กับนักกีฬา นักเรียน และลูกค้าของตน เพราะคนที่มีแรงจูงใจสูง จะมีความพยายามและมาเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา และเข้าร่วมการออกกำลังกายเป็นประจำ แรงจูงใจสามารถที่จะคงอยู่ได้เป็นระยะเวลายาวนานหรือเพียงแค่ระยะเวลาสั้น ดังนั้น จึงเป็นการดีที่ผู้เกี่ยวข้องทางการกีฬาจะเข้าใจว่าอะไรที่จะทำให้นักกีฬา นักเรียน หรือลูกค้าของตนนั้นยังคงมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา และการออกกำลังกายต่อไปได้แม้จะเป็นเวลาที่ยาวนาน (ดลหทัย ทองตะนูนาม. 2553)

สืบสาย บุญวีระบุตร (2541) กล่าวว่า แรงจูงใจถือได้ว่าเป็นหัวใจของจิตวิทยาการกีฬา เพราะแรงจูงใจเกี่ยวข้องต่อเนื่องตลอดชีวิตของการเป็นนักกีฬา และเป็นปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีผลต่อการกระทำพฤติกรรมและความสามารถของมนุษย์ แรงจูงใจที่ทำให้หรือมีอิทธิพลทำให้คนยังคงออกกำลังกายหรือเล่นกีฬา ทั้งนี้ แต่ละคนมีสาเหตุ ปัจจัยหรือแรงจูงใจที่ต่างกัน ที่สำคัญ คือ ทำให้มุ่งมั่นสู่ความสำเร็จในระดับที่ต่างกัน ดังนั้น แรงจูงใจจึงเป็นตัวกำหนดทิศทางและความตั้งใจ ความพยายามที่จะกระทำให้เกิดความมุ่งมั่นที่จะกระทำหรือปฏิบัติในการกีฬา แรงจูงใจจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อคุณภาพและความสามารถในการเล่นและการแข่งขันกีฬา ซึ่งมีเหตุแห่งแรงจูงใจ คือ เหตุผลที่เกี่ยวข้องกับความสวยงามด้านสรีระสัดส่วน เพื่อให้เป็นที่สนใจจากเพศตรงข้าม หรือเหตุผลทางการแพทย์อันสืบเนื่องจากการเจ็บป่วย เหตุผลทางสังคมที่ต้องการเพื่อนใหม่ การคบมิตร การเป็นที่ยอมรับ การยกระดับสถานะทางสังคม ตลอดจนการมีทัศนคติที่ดีต่อกีฬา ไม่ว่าจะ เป็นความสำคัญของการกีฬา ความชอบและความท้าทาย การเสี่ยง ชอบแข่งขัน ชอบความสนุก การเป็นที่ยอมรับและความภาคภูมิใจในตนเอง ล้วนเป็นเหตุแห่งแรงจูงใจให้คนหันมา

เล่นกีฬาทั้งสิ้น แรงจูงใจจึงเป็นสิ่งกระตุ้นและเป็นสิ่งสำคัญ ที่ทำให้ตัวบุคคลประพฤติในกิจกรรมต่าง ๆ ตามความต้องการของคน ๆ นั้น

Weinberg; & Gould (2007) กล่าวว่า แรงจูงใจ คือ ทิศทางและความเข้มข้นของความพยายาม นอกจากนี้ยังสรุปว่า แรงจูงใจยังนำเสนอถึงปัจจัยส่วนบุคคล ตัวแปรทางสังคม และสิ่งที่คนรับรู้ถึงสาเหตุของการทำกิจกรรม ว่าเพื่อเข้ามาแข่งขันกับคนอื่นหรือพยายามรักษาความเป็นเลิศเอาไว้

เทเวศร์ พิริยะพณท์ (2529) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบที่จะทำให้นักกีฬาคนใดคนหนึ่ง สามารถเล่นกีฬาได้ดี ในกีฬาแต่ละประเภทมีองค์ประกอบที่สำคัญแตกต่างกันไป ผู้ฝึกสอนที่ฉลาดควรให้ความสนใจและศึกษาในรายละเอียดต่าง ๆ ของแรงจูงใจที่มีผลกระทบต่อความสามารถของนักกีฬา แรงจูงใจมีบทบาทสำคัญในกลุ่มเด็ก เยาวชน และประชาชน ที่จะช่วยส่งเสริมให้บุคคลเหล่านั้น ได้พัฒนาสุขภาพตั้งแต่เยาว์วัย แรงจูงใจจึงเปรียบเสมือนกระแสให้ความสนใจให้กลุ่มบุคคลและประชาชน ได้มีความต้องการที่จะเล่นกีฬา ใฝ่หาความสำเร็จในเชิงกีฬา เช่น กีฬากรีฑาเป็นหนึ่งในกีฬายอดนิยมที่มีประโยชน์ช่วยให้ผู้เล่นมีความแข็งแรงอดทน เมื่อได้รับการฝึกอย่างถูกวิธี ไม่นักเกินไปก็จะทำให้ร่างกายสดชื่นกระปรี้กระเปร่า และยังช่วยรักษารูปร่างให้ได้สัดส่วนสง่างาม ถ้าหากสังเกตจะพบว่าการเล่นกีฬากรีฑา เช่น ต้องอาศัยแรงจูงใจ และความตั้งใจเป็นอย่างมาก จนนำไปสู่การเป็นนักกีฬาที่มีความสามารถ มีเทคนิค มีวิธีการ ในการแข่งขัน ทั้งนี้ นักกีฬาแต่ละคนย่อมมีแรงผลักดันและแรงจูงใจที่แตกต่างกัน เช่น ต้องการเล่นกีฬาเพื่อความสนุกสนาน หรือเล่นเพื่อแก้ปัญหาสุขภาพของตนเอง บางคนคาดหวังที่จะเป็นนักกีฬาของประเทศ หรือหวังความมีชื่อเสียง เกียรติยศ แรงจูงใจจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่ง ที่จะช่วยกระตุ้นให้นักกีฬากรีฑามีความตั้งใจในการฝึกซ้อม และนำไปสู่การประสบความสำเร็จในการแข่งขัน ซึ่งแรงจูงใจนั้นมีหลายด้าน เช่น ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และผลประโยชน์ที่ได้รับ เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป แรงจูงใจทำให้เกิดพฤติกรรม ซึ่งเกิดจากความต้องการของมนุษย์ ซึ่งความต้องการเป็นสิ่งเร้าภายในที่สำคัญกับการเกิดพฤติกรรม นอกจากนี้ยังมีสิ่งเร้าอื่น ๆ เช่น การยอมรับของสังคม สภาพบรรยากาศที่เป็นมิตร การบังคับขู่เข็ญ การให้รางวัลหรือกำลังใจ หรือการทำให้เกิดความพอใจ ล้วนเป็นเหตุจูงใจให้เกิดแรงจูงใจได้

ประเภทและลักษณะของแรงจูงใจ

ประเภทและลักษณะของแรงจูงใจ สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541) ได้กล่าวถึง ประเภทและลักษณะของแรงจูงใจไว้ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน (intrinsic motivation) หมายถึง สภาวะของบุคคลที่มีความต้องการและอยากแสดงพฤติกรรมบางสิ่งบางอย่าง ด้วยเหตุผลและความชอบของตนเอง บุคคลที่ได้รับแรงจูงใจภายใน

จะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ด้วยความพอใจและยินดีในงานของตน โดยไม่มีผลมาจากสาเหตุภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้อง เป็นการเล่นเพื่อสนองความต้องการของตัวเอง มีองค์ประกอบ 3 ประการคือ

1.1 ความสนใจ ช่วยกระตุ้นให้คนเกิดแรงจูงใจ พุ่มเทให้กับสิ่งที่สนใจ พุ่มเทเวลาให้กับสิ่งที่สนใจนั้น

1.2 ความต้องการ ทุกคนมีความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ และความต้องการนั้นจะไปกระตุ้นให้คนเกิดแรงจูงใจ และพยายามกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อให้ประสบความสำเร็จ

1.3 เจตคติ เป็นความรู้สึกภายใน ถ้าคนมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดก็จะเป็นแรงจูงใจให้คนเกิดความพยายามกระทำสิ่งนั้นให้ประสบความสำเร็จ

2. แรงจูงใจภายนอก (extrinsic motivation) หมายถึง สภาวะของคนที่ได้รับแรงกระตุ้นจากภายนอก ทำให้มองเห็นจุดหมายหรือเป้าหมาย ซึ่งนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมของคนนั้น ๆ เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากแรงผลักดันจากภายนอก หรือสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ที่อยู่รอบ ๆ ตัว เช่น เงินทอง ชื่อเสียง เป็นต้น แรงจูงใจชนิดนี้เกิดจากแรงผลักดันของสังคม ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเพื่อสนองความต้องการของสังคม และแรงจูงใจภายนอกมีองค์ประกอบ 3 ประการคือ

2.1 เป้าหมาย เป็นแรงกระตุ้นที่ทำให้นักกีฬาเกิดแรงจูงใจ และพยายามกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ให้ถูกต้องเหมาะสม เพื่อจะบรรลุถึงเป้าหมายนั้น

2.2 การรับรู้เกี่ยวกับความก้าวหน้า เมื่อนักกีฬามีโอกาสรับรู้ในความก้าวหน้าของงานหรือกิจกรรมของตนเอง ย่อมที่จะทำให้เกิดแรงจูงใจและมีกำลังใจที่จะสู้ต่อไป

2.3 สิ่งล่อใจ คือ สิ่งที่มีผู้ฝึกสอน หรือบุคคลต่าง ๆ ใช้เพื่อล่อใจกระตุ้นให้นักกีฬาเกิดแรงจูงใจมุ่งสู่ความสำเร็จ เช่น เงินรางวัล

แรงจูงใจ เป็นตัวแปรที่เป็นผลจากที่แสดงออกมา (outcome) การที่บุคคลได้แสดงพฤติกรรมเพราะต้องการสิ่งหนึ่งสิ่งใด โดยจะให้ความสนใจและกระตือรือร้นที่จะกระทำมากที่สุด ซึ่งอยู่ในรูปของความพยายามและพฤติกรรมที่สม่ำเสมอ การเปรียบเทียบแรงจูงใจที่ได้รับถูกมองว่าเป็นผลของการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและปัจจัยสิ่งแวดล้อม โดย Alderman (1978) ยกตัวอย่างการแสดงออกของผู้ฝึกสอนที่ใช้วิธีทางบวก (positive approach) ต่อเด็กที่เล่นกีฬา เช่น กล่าวชมเชย ให้กำลังใจ และเสริมเทคนิคต่าง ๆ กับเด็ก ผลปรากฏว่าเด็กที่ผู้ฝึกสอนใช้วิธีทางบวกมาก มีความต้องการเข้าร่วมเล่นกีฬาในครั้งต่อไปมากกว่าเด็กที่ผู้ฝึกสอนใช้วิธีแสดงออกทางบวกน้อย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Darren (1997) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความเข้าใจเรื่องแรงจูงใจในการรับรู้และการตอบสนองต่อความรู้สึกของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษา จำนวน 233 คน นักเรียนหญิง 119 คน และนักเรียนชาย 114 คน ที่ประเมินความเข้าใจด้วยการตอบสนองต่อคำถามที่เด็กนักเรียน ได้รับในเรื่องแรงจูงใจจากการเรียนวิชาพลศึกษา อัน

ได้แก่ ความเชื่อถือเกี่ยวกับด้านความสำเร็จ ความพอใจในความสามารถ ความเข้าใจ และทัศนคติที่เกี่ยวข้องกับชั้นเรียน และพบว่า ความแตกต่างทางคุณภาพของนักเรียน มีผลเกี่ยวกับการรับรู้และอารมณ์ ซึ่งมีลักษณะเฉพาะตัว อันมีผลต่อความสามารถในความเชื่อถือที่เป็นสาเหตุของความสำเร็จ สิ่งที่น่าสนใจ คือ การที่นักเรียนรับรู้ว่าคุณเองหรือมีความสามารถพอสมควร จะมีความสัมพันธ์กับความสามารถที่เป็นสาเหตุของความสำเร็จ ทั้งนี้ ยังพบข้อคิดเห็นว่าแบบอย่างที่ดีของการค้นหาความสำเร็จนั้น คือ การเพิ่มแรงจูงใจให้เด็กนักเรียน จึงควรส่งเสริมคนที่มีความสามารถ โดยการเพิ่มคำแนะนำในการตั้งเป้าหมายไปสู่ความสำเร็จมากขึ้น

ปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจในกีฬา

Weinberg; & Gould (2007) กล่าวไว้ว่า การที่จะเข้าใจและสามารถอธิบายได้ว่าอะไรเป็นแรงจูงใจที่ทำให้คนมีพฤติกรรมเช่นนั้น มีทฤษฎีที่สำคัญที่จะช่วยให้เข้าใจถึงแรงจูงใจและปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจในการกีฬาได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งประกอบไปด้วย ทฤษฎีความต้องการความสำเร็จ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ทฤษฎีความต้องการความสำเร็จ (need achievement theory: Atkinson. 1974; McClelland. 1961) เป็นทฤษฎีที่กล่าวถึงว่า การที่จะทำนายพฤติกรรมของคนนั้น ต้องพิจารณาจากมุมมองด้านบุคคล และมุมมองด้านสถานการณ์ โดยมีส่วนประกอบ 5 ปัจจัย ที่เป็นส่วนประกอบของทฤษฎีนี้ ได้แก่ ด้านแรงจูงใจ ด้านสถานการณ์ ด้านแนวโน้มของผลที่ได้รับด้านการตอบสนองของอารมณ์ และด้านพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ด้านบุคคล (personality factors) มนุษย์ทุกคนจะมีแรงจูงใจ 2 ด้าน คือ แรงจูงใจที่มุ่งไปสู่ความสำเร็จ (achieve success) หรือคุณลักษณะของการมีความภาคภูมิใจต่อความสำเร็จ กับแรงจูงใจต่อความกลัวของความล้มเหลว (avoid failure) หรือคุณลักษณะของการมีความระมัดระวังต่อความล้มเหลว โดยพฤติกรรมของบุคคลเกิดจากความสมดุลของแรงจูงใจทั้ง 2 ด้านนี้ คนที่มีลักษณะของผู้ที่จะประสบความสำเร็จสูง จะแสดงให้เห็นถึงแรงจูงใจที่มุ่งไปสู่ความสำเร็จสูง และมีแรงจูงใจด้านการกลัวความล้มเหลวต่ำ และจะมีความสุขกับการได้ประเมินความสามารถ และไม่หมกมุ่นเกี่ยวกับความคิดของการคิดถึงความล้มเหลว ในขณะที่คนที่มีลักษณะของผู้ที่จะประสบความสำเร็จต่ำ จะมีลักษณะในทางตรงกันข้าม กล่าวคือ จะมีแรงจูงใจที่มุ่งไปสู่ความสำเร็จต่ำ และมีแรงจูงใจด้านกลัวความล้มเหลวสูง คนที่มีลักษณะนี้จะเต็มไปด้วยความคิดเกี่ยวกับความล้มเหลว (Gill. 2000)

2. ด้านสถานการณ์ (situational factors) การคำนึงถึงข้อมูลของนิสัยเพียงด้านเดียว ไม่เพียงพอต่อการที่จะทำนายถึงพฤติกรรมของบุคคล จึงจำเป็นที่จะต้องพิจารณาถึงสถานการณ์ด้วยเช่นกัน โดยมีสถานการณ์ 2 ด้านที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ความเป็นไปได้ของความสำเร็จ และคุณค่าของความสำเร็จ โดยทั่วไปความเป็นไปได้ของความสำเร็จ ขึ้นอยู่กับว่าใครคือคนที่คุณกำลังแข่งขันด้วย และความยากง่ายของงานที่

กำลังทำในขณะนั้น บุคคลที่มีลักษณะของคนที่จะประสบความสำเร็จได้สูง (high achievers) มักที่จะชอบงานที่มีความท้าทาย มีความไม่แน่นอนว่าจะแพ้หรือชนะ ในขณะที่คนที่มีลักษณะของคนที่จะประสบความสำเร็จได้ต่ำ (low achievers) จะไม่มองว่างานที่มีความไม่แน่นอนว่าจะแพ้หรือชนะ เป็นงานที่ท้าทาย เพราะคนลักษณะนี้จะมองว่าเป็นเรื่องน่าอับอาย ที่แพ้คนที่มีความใกล้เคียงกับตน

3. แนวโน้มของผลที่จะได้รับ (resultant tendencies) จากปัจจัยทางด้านสถานการณ์ แสดงให้เห็นว่า คนที่มีลักษณะของคนที่จะประสบความสำเร็จสูง จะเลือกงานที่มีความท้าทาย เพราะมีความสุขกับการได้แข่งขันกับคนที่มีความสามารถใกล้เคียงกับตัวเอง จะไม่เลือกงานที่ง่ายหรือยากเกินไป ในขณะที่คนที่มีลักษณะของคนประสบความสำเร็จต่ำ จะหลีกเลี่ยงงานที่ท้าทาย แต่จะเลือกงานที่สามารถประสบความสำเร็จได้ง่าย หรือเลือกงานที่ยากมากเกินไปจนความเป็นจริงเพราะรู้สึกว่าจะไม่มีใครคาดหวังว่าตนเองจะสามารถประสบความสำเร็จหรือชนะคู่แข่งได้ คนที่มีลักษณะประสบความสำเร็จต่ำไม่ได้กลัวความล้มเหลว แต่กลัวการประเมินทางด้านลบของความล้มเหลว สถานการณ์ที่มีความไม่แน่นอนว่าจะแพ้หรือชนะ เต็มไปด้วยความไม่แน่นอนระหว่างการแข่งขัน และเต็มไปด้วยความกังวล เมื่อเป็นเช่นนั้นจะยิ่งเพิ่มความเป็นไปได้ที่จะทำให้บุคคลหรือนักกีฬาแสดงความสามารถได้ไม่ดี ถ้าหากคนที่มีลักษณะประสบความสำเร็จต่ำ ไม่สามารถหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่เต็มไปด้วยความไม่แน่นอนว่าจะแพ้หรือชนะได้ คนที่มีลักษณะประสบความสำเร็จต่ำ จะเต็มไปด้วยความหมกมุ่นและว่าุ่นใจเพราะความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว

4. การตอบสนองทางอารมณ์ (emotional reactions) การตอบสนองทางอารมณ์ของบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งประสบการณ์ของความรู้สึกภาคภูมิใจหรืออับอายในอดีต คนที่มีลักษณะของผู้ประสบความสำเร็จสูงและประสบความสำเร็จต่ำ ต่างต้องการประสบการณ์เกี่ยวกับความภาคภูมิใจ และหลีกเลี่ยงประสบการณ์ที่จะทำให้ได้รับความอับอาย แต่ลักษณะของแต่ละบุคคลที่จะเป็นสิ่งที่กำหนดพฤติกรรมที่แสดงออกมาเช่นนักกีฬาที่มีลักษณะของผู้ประสบความสำเร็จสูง จะสนใจที่ความภาคภูมิใจมากกว่าความอับอายและความวิตกกังวล

5. พฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ บ่งชี้ว่าส่วนประกอบทั้ง 4 อย่างข้างต้น มีผลต่อพฤติกรรมอย่างไร นักกีฬาที่มีลักษณะประสบความสำเร็จสูงจะเลือกงานที่ท้าทาย และชอบงานที่มีความเสี่ยงปานกลาง และจะสามารถแสดงความสามารถได้ดีในสถานการณ์ที่มีการประเมินความสามารถ ในขณะที่นักกีฬาที่มีลักษณะของผู้ประสบความสำเร็จต่ำ จะหลีกเลี่ยงงานที่มีความเสี่ยงปานกลาง แสดงความสามารถได้แย่ในการประเมินสถานการณ์และหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่ท้าทาย โดยการเลือกงานที่ยากมาก ที่มีโอกาสประสบความสำเร็จต่ำ หรือเลือกงานที่ง่ายมากที่ตนเองมีโอกาสประสบความสำเร็จได้อย่างแน่นอน

แนวทางการสร้างความเชื่อมั่นในนักศึกษา

ความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อการแสดงความสามารถได้อย่างเต็มศักยภาพ ซึ่งจะนำไปสู่การประสบความสำเร็จ ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นตัวนักกีฬาเองหรือผู้ฝึกสอน ต่างต้องการเพิ่มหรือคงระดับความเชื่อมั่นในตนเองให้กับนักกีฬา โดยเฉพาะในการแข่งขัน แนวทางการสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นการประยุกต์จากทฤษฎีความเชื่อมั่นในตนเองทางการกีฬานักกีฬาทีมชาติไทย: สรั้งทฤษฎีจากข้อมูล (วิมลมาศ ประชากุล. 2551) มีแนวทางดังต่อไปนี้

1. ผู้ฝึกสอนต้องสร้างประสบการณ์ประสบความสำเร็จให้กับนักกีฬา และการเป็นแบบอย่างที่ดีจากทฤษฎี พบว่า การรับรู้ว่าคุณมีความสามารถ จะส่งผลให้นักกีฬามีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น ผู้ฝึกสอนควรต้องสร้างโอกาสให้นักกีฬารับรู้ว่าคุณมีความสามารถ เช่น การให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกกับการแสดงความสามารถของนักกีฬาอย่างเหมาะสม หรือตั้งเป้าหมายอย่างเหมาะสมให้กับนักกีฬา ตลอดจนการส่งนักกีฬาไปร่วมแข่งขันในรายการต่าง ๆ เพื่อให้ นักกีฬามีประสบการณ์ในการแข่งขัน เพราะประสบการณ์เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความเชื่อมั่นในตนเอง ในส่วนของการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า การควบคุมตนเอง หรือการเตรียมตัวสำหรับการแข่งขันครั้งต่อไป นอกจากนี้การเป็นแบบอย่างที่ดีของผู้ฝึกสอนทั้งในเรื่องการแสดงทักษะ และการมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง ตลอดจนการให้ความรู้ที่เหมาะสมกับนักกีฬาแต่ละคนต่อการพัฒนาความสามารถของนักกีฬา

2. นักกีฬามีการตั้งเป้าหมายอย่างเหมาะสม

ในการฝึกซ้อมเพื่อพัฒนาความสามารถของตนเอง หากนักกีฬาทำได้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย นักกีฬาก็จะรับรู้ว่าคุณมีความสามารถหรือสามารถทำได้ การตั้งเป้าหมายอย่างเหมาะสมต้องเป็นการตั้งเป้าหมายร่วมกันระหว่างนักกีฬา ผู้ฝึกสอน และนักจิตวิทยาการกีฬา ต้องมีการประเมินและติดตามเป็นระยะ มีการกำหนดระยะเวลาที่แน่นอน ควรเป็นเป้าหมายที่ท้าทาย และนักกีฬาสามารถทำได้หากฝึกฝนอย่างตั้งใจและใช้ความพยายามสูงสุด

3. ฝึกทักษะทางจิตวิทยาการกีฬาให้กับนักกีฬา

การฝึกทักษะทางจิตวิทยาการกีฬาจะมีส่วนสำคัญต่อการสร้างความเชื่อมั่นในตนเองของนักกีฬา ได้แก่ การจินตภาพ การผ่อนคลาย การเตรียมความพร้อมทางจิตใจ โดยการจัดลำดับความคิด การคิดบวก การกระตุ้นตัวเอง และการตัดความคิด เนื่องจากการสร้างประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จให้กับนักกีฬาบางครั้งมีข้อจำกัด การใช้ทักษะทางจิตวิทยาการกีฬาดังกล่าว จะช่วยให้นักกีฬาสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง รักษาระดับความเชื่อมั่นและกระตุ้นให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง ตัวอย่างเช่น ใช้วิธีการคิดในทางบวกเพื่อเลือกข้อมูลมาใช้ที่เหมาะสม ใช้วิธีการตัดความคิด หากนักกีฬาได้รับข้อมูลในทางลบ ทักษะการผ่อนคลายเมื่อนักกีฬาเกิดภาวะความเชื่อมั่นในตนเองต่ำ การจินตภาพ หรือการกระตุ้นตัวเอง

เพื่อสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง ดังนั้น หากนักกีฬามีการฝึกทักษะทางจิตใจและนำมาใช้อย่างเหมาะสม จะส่งผลให้นักกีฬาสามารถระดับความเชื่อมั่นในตนเองให้สูงได้ตลอดเวลา

4. บุคคลรอบข้างให้การสนับสนุน

สภาพแวดล้อมด้านบุคคล เป็นองค์ประกอบหลักหนึ่งที่ทำให้นักกีฬามีความเชื่อมั่นในตนเอง ดังนั้น การจะทำให้นักกีฬามีความเชื่อมั่นในตนเอง บุคคลใกล้เคียงต้องให้การสนับสนุน เช่น การให้กำลังใจ กับนักกีฬา หรือผู้ฝึกสอนบอกข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการเล่น หรือข้อมูลของฝ่ายตรงข้าม เพื่อสร้างกำลังใจให้นักกีฬาและทำให้รับรู้ว่าคุณเองยังมีโอกาสประสบความสำเร็จได้

5. สร้างหรือปรับระบบความคิดที่ถูกต้องให้กับนักกีฬา

จากทฤษฎีความเชื่อมั่นในตนเองทางการกีฬาของนักกีฬาทีมชาติไทย จะเห็นได้ว่า ประเด็นสำคัญของการสร้างความเชื่อมั่นในตนเองทางการกีฬา คือ วิธีการคิดในการจัดการกับข้อมูลต่าง ๆ ที่นักกีฬาได้รับซึ่งไม่ว่านักกีฬาจะได้รับข้อมูลทั้งทางบวกหรือข้อมูลในทางลบ ระดับความเชื่อมั่นอาจมีสูงหรือต่ำเกินไป ดังนั้น การฝึกให้นักกีฬาคิดในทางบวก เพื่อที่จะได้นำเฉพาะข้อมูลในทางบวกมาใช้และฝึกวิธีการตัดความคิดที่เป็นผลมาจากข้อมูลในทางลบให้กับนักกีฬา โดยช่วงเวลาที่เหมาะสมต่อการสร้างความเชื่อมั่นในตนเองกับนักกีฬาคือช่วงการฝึกซ้อม เพราะจากการศึกษาพบว่า นักกีฬาจะให้ความสำคัญกับการฝึกซ้อมในการพัฒนาความสามารถ และนักกีฬาจะประเมินตนเองว่ามีความสามารถ มีความพร้อมหรือไม่จากการฝึกซ้อม

6. วางแผนการฝึกซ้อมให้มีประสิทธิภาพ

จากทฤษฎีนี้พบว่า นักกีฬาจะประเมินความเชื่อมั่นในตนเองจากช่วงการฝึกซ้อมเป็นหลัก ดังนั้น หากนักกีฬารับรู้ว่าคุณเองได้ฝึกซ้อมอย่างเต็มที่แล้ว มีพัฒนาการและได้แก้ไขข้อผิดพลาดจะทำให้ นักกีฬามีความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้การฝึกซ้อมที่ดียังเป็นการทำให้ นักกีฬามีสมรรถภาพทางกายที่พร้อมต่อการแข่งขัน เมื่อร่างกายพร้อมก็จะส่งผลให้จิตใจพร้อมด้วย

7. ทุกฝ่ายต้องร่วมมือกันและสร้างความมั่นคงให้กับนักกีฬา

จากทฤษฎียังพบว่า ความเชื่อมั่นในตนเองทางการกีฬา มาจากการที่นักกีฬารับรู้ว่าคุณเองมีความสามารถ ความพร้อมทั้งด้านทักษะ อารมณ์ และจิตใจ และสภาพสิ่งแวดล้อม ในขณะที่แข่งขันขณะนั้น การสร้างความเชื่อมั่นในตนเองให้กับนักกีฬาต้องร่วมมือทุกฝ่ายโดยเริ่มตั้งแต่ผู้ปกครอง ครอบครัว ครู เพื่อน ๆ ต้องให้การสนับสนุนและร่วมมืออย่างเต็มที่เพื่อให้นักกีฬามีกำลังใจ หรือไม่ต้องกังวลกับภาระต่าง ๆ ลำดับต่อมา สมาคมกีฬาและการกีฬาแห่งประเทศไทย ต้องให้การสนับสนุนกับนักกีฬาในเรื่องค่าตอบแทน ที่พักนักกีฬา จัดหาอุปกรณ์ที่ดีให้กับนักกีฬา ซึ่งถือว่าการสร้างความมั่นคงให้กับนักกีฬา

สรุป การสร้างความเชื่อมั่นในตนเองสำหรับนักกีฬาเป็นการร่วมมือกันระหว่างนักกีฬา ผู้ฝึกสอน ครอบครัว เพื่อน และสมาคม โดยนักกีฬาต้องมีความมุ่งมั่น มีเป้าหมายที่ชัดเจนและเหมาะสมมีการฝึกทักษะทางจิตวิทยาการศึกษา ผู้ฝึกสอนต้องสร้างโอกาสให้นักกีฬารับรู้ว่าคุณมีความสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวก ครอบครัวและบุคคลใกล้ชิดต้องให้การสนับสนุนและให้กำลังใจต่อนักกีฬา สมาคมกีฬาสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีให้กับนักกีฬา และจัดส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน

ทิศทางการจัดการการกีฬาของประเทศไทย

ในปัจจุบันการกีฬาได้พัฒนาไปสู่ความเป็นธุรกิจมากขึ้น อาจกล่าวได้ว่าเป็นธุรกิจกีฬาแนวใหม่ที่ดีของการพัฒนาการกีฬาของประเทศไทย จะไปสู่เป้าหมายความสำเร็จได้นอกจากนโยบายและแผนงานแล้วยังต้องปรับเปลี่ยนวิถีคิดของผู้บริหาร และผู้เกี่ยวข้องในแวดวงการจัดการการกีฬา ให้มีความเป็นมืออาชีพ ในด้านการบริหารจัดการ โดยเฉพาะการใช้ข้อมูลข่าวสาร เพื่อการวางแผนเชิงกลยุทธ์และเชิงปฏิบัติการด้วย กีฬาเป็นวัฒนธรรมของสังคมที่เกิดขึ้นพร้อมกับการเกิดชุมชน (นักรบ ระวังการณ; และคนอื่น ๆ. 2556; อ้างอิงจาก เกษม นครเขตต์. 2555) ได้กล่าวในปฐมบทของศิลปะแห่งกีฬาว่า กีฬาเป็นกิจกรรมที่ชักนำให้คนได้มาทำกิจกรรมร่วมกันในยามว่าง ดังนั้นจุดเริ่มต้นของกีฬาในอดีตกาลจึงมีลักษณะเป็นกิจกรรมเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจและเพื่อความบันเทิงของมวลสมาชิกในชุมชน เมื่อสังคมมีพัฒนาการที่เปลี่ยนแปลงจากสังคมเกษตรสู่อุตสาหกรรม และก้าวสู่ยุคเทคโนโลยีข้อมูลข่าวสาร จึงทำให้กีฬามีวิวัฒนาการขึ้น เพื่อตอบสนองความต้องการของสังคมดังกล่าว ด้วยเหตุนี้ นักกีฬาจึงถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างงานสร้างอาชีพ การสร้างเสริมสุขภาพบุคคล และการสร้างบรรยากาศในสังคม

นักรบ ระวังการณ; และคนอื่น ๆ (2556) รายงานวิจัยเรื่อง ทิศทางการจัดการกีฬาของประเทศไทย ปีพุทธศักราช 2560 นั้น พบว่า ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การเมือง และความมั่นคง มีความเกี่ยวข้องและมีผลกระทบต่อการจัดการกีฬาในทุกปัจจัย ดังนั้น คุณสมบัติและบทบาทของผู้จัดการการกีฬาต้องมีการบริหารอย่างมีธรรมาภิบาล และมีความเป็นมืออาชีพ ผู้ปฏิบัติด้านการจัดการการกีฬาต้องสามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะทิศทางการจัดการการกีฬาในปีพุทธศักราช 2560 มีแนวโน้มที่การแข่งขันกีฬาจะอยู่ในรูปแบบสื่อนันทนาการผ่านการเผยแพร่ทางดิจิทัลเทคโนโลยีและสื่อสาธารณะ รวมถึงมีผลิตภัณฑ์ด้านกิจกรรมกีฬาที่หลากหลาย สำหรับแนวทางการจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและมหาวิทยาลัย ต้องเน้นการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์และสถานการณ์จริงเพื่อให้สอดคล้องและเหมาะสมกับความต้องการขององค์กรกีฬา

ผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียในวงการกีฬาทั้งผู้บริหาร บุคลากร ผู้ประกอบการ นักกีฬา องค์กรวิชาชีพ กีฬา สื่อมวลชนสายกีฬา สถาบันอุดมศึกษาที่ผลิตบัณฑิตด้านกีฬา และหน่วยงานระดับชาติที่ดูแลนโยบาย ต้องพัฒนาให้มีศักยภาพในการบริหารการกีฬาแบบมืออาชีพและมีจริยธรรม

การจัดการการกีฬาของประเทศไทยในระยะ 5 ปีข้างหน้า มีแนวโน้มที่จะผลักดันให้ก้าวสู่การมีส่วนร่วมในประชาคมอาเซียน ตามข้อตกลงที่รัฐบาลไทยและประเทศในกลุ่มอาเซียนได้ตกลงไว้ ดังนั้น นักวิชาการด้านการจัดการการกีฬาจึงให้ความสนใจและแสดงทัศนะเกี่ยวกับแนวโน้มการจัดการการกีฬาในประเทศไทยกับประชาคมอาเซียน ความสำเร็จของระบบสโมสรเกิดจากภาพลักษณ์ของการจัดการอย่างโปร่งใสและยุติธรรม แรงสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง การบริหารในรูปแบบอาสาสมัคร กลุ่มชนชั้นสูงที่บริหารและสนับสนุนการกีฬาถือว่าเป็นคนที่ซื่อสัตย์เชื่อถือได้ และไม่คิดเอาผลประโยชน์เข้าตัว จึงทำให้คนเชื่อได้ว่าการแข่งขันนั้นยุติธรรม ความยุติธรรมนี้ถูกปลุกฝังจากชื่อเสียงของผู้จัดการกีฬาและแรงใจที่จะทำงานโดยไม่หวังผลกำไร และภักดีต่อสโมสรใดสโมสรหนึ่งถูกปลุกฝังมาจากระบบสมาชิกจากการวิเคราะห์สถานการณ์และแนวโน้มด้านกีฬาทุกระดับพบว่า ประเด็นที่เป็นจุดมุ่งเน้นที่สำคัญในการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศทางกีฬาอาชีพ รวมทั้งการส่งเสริมอุตสาหกรรมการกีฬา

สาเหตุที่ทุกประเทศต้องการประสบความสำเร็จ คือ

1. เพื่อแสดงให้เห็นถึงศักยภาพของประเทศนั้น ๆ
2. สร้างความภาคภูมิใจ ความสามัคคีให้กับคนในชาติ
3. สร้างความเชื่อมั่นและเป็นกระดุนเศรษฐกิจของประเทศ
4. เป็นการแสดงให้เห็นถึงความเป็นมหาอำนาจทางกีฬาของประเทศในกลุ่มอาเซียน

ซึ่งในประเทศไทยหากจะประสบความสำเร็จ ต้องมีการดำเนินการดังนี้

- 4.1 การสรรหาและพัฒนานักกีฬาอย่างเป็นระบบ
- 4.2 การเก็บตัวนักกีฬาอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง
- 4.3 การสร้างนักกีฬาหน้าใหม่เพื่อทดแทนนักกีฬาทีมชาติที่ปลดระวาง
- 4.4 การพัฒนาวิเคราะห์และกำหนดชนิดกีฬาเป้าหมายในแต่ละระดับให้ชัดเจน
- 4.5 การสนับสนุนให้สมาคมกีฬาเข้มแข็ง มีธรรมาภิบาล และมีแผนพัฒนากีฬานีตินั้น ๆ

อย่างชัดเจน

4.6 การนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาเข้ามาใช้เพิ่มมากขึ้น โดยการพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาและเทคโนโลยี ตลอดจนพัฒนาบุคลากรให้กระจายทั่วทั้งส่วนกลางและภูมิภาค

4.7 การพัฒนาบุคลากรกีฬา และบุคลากรด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา เพื่อรองรับการพัฒนา กีฬาทุกระดับ

4.8 การสร้างและพัฒนาศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติ (national training center) ที่มีประสิทธิภาพสูง (high performance) เพื่อรองรับการเก็บตัวฝึกซ้อมของนักกีฬาทันชาติทั้งในสวนกลางและภูมิภาค รวมทั้งศูนย์เฉพาะทางและเฉพาะชนิดกีฬา

4.9 การพัฒนาการให้บริการทางการกีฬา รวมทั้งการจัดกิจกรรมการเล่นกีฬา และออกกำลังกายให้กับประชาชน

นอกจากนี้ในด้านการสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจ ควรผลักดันให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางกีฬาของอาเซียนหรือเอเชีย โดยร่วมกับการท่องเที่ยวในการพัฒนาการจัดการแข่งขันกีฬาใหม่ที่น่าสนใจ สามารถดึงดูดผู้ชมกีฬาให้เข้ามาชมและท่องเที่ยวในสถานที่ต่าง ๆ ของประเทศไทย รวมทั้งการพัฒนาเมืองกีฬา ให้มีความสำเร็จและยั่งยืน

สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย

ประวัติความเป็นมาและบทบาทของสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย

ความเป็นมากีฬามวยปล้ำในประเทศไทยไม่มีแบบแผนโดยเฉพาะ แต่สอดแทรกอยู่ในศิลปะมวยไทย การเล่นกระบี่กระบอง ได้แก่ การปล้ำตีเข่า การปล้ำที่เป็นแบบแผน เชื่อว่าแขกอินเดียเป็นผู้นำเข้ามาเล่นเป็นครั้งแรก เป็นการปล้ำแบบเกรกอ-โรมัน และในปี พ.ศ.2471 นายเจือ จักษุรักษ์ ได้เปิดสถานบริหารกายขึ้น กีฬามวยปล้ำเป็นกิจกรรมหนึ่งในสถานบริหารกายแต่ลักษณะการปล้ำเป็นแบบมวยปล้ำอาชีพที่แพร่หลายทางโทรทัศน์ ปัจจุบันจึงไม่เป็นที่นิยมเนื่องจากมองว่ากีฬามวยปล้ำเป็นกีฬาที่น่ากลัวและอันตราย กีฬามวยปล้ำแบบฟรีสไตล์ได้เข้ามาในประเทศไทยโดยอาสาสมัครชาวอเมริกัน เข้ามาช่วยวางรากฐานด้านการรักษาพยาบาล และได้ทำการสอนในโรงเรียนฝึกหัดครูพลานามัย โดยวิชามวยปล้ำถูกบรรจุในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง (พลศึกษา) ในสมัยนั้นปัจจุบันกีฬามวยปล้ำเป็นวิชาเลือกในหลักสูตรสาขาวิชาพลศึกษาในสถาบันการพลศึกษา

สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยสร้างขึ้น เนื่องจากประเทศไทยเป็นเจ้าภาพเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 5 เมื่อ พ.ศ. 2508 ซึ่งในแถบเอเชียกีฬามวยปล้ำเริ่มเป็นกีฬาที่ใช้ในการแข่งขันเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 2 โดยประเทศฟิลิปปินส์เป็นเจ้าภาพ ซึ่งจัดให้มีการแข่งขัน 2 ประเภทคือ แบบฟรีสไตล์และแบบเกรกอ-โรมัน ซึ่งการแข่งขันมวยปล้ำในเอเชียนเกมส์ ยังมีการแข่งขันอยู่จนกระทั่งปัจจุบันต่อมาประเทศญี่ปุ่นได้จัดส่งนักกีฬามวยปล้ำพร้อมผู้ฝึกสอนมาช่วยเหลือแนะนำ และช่วยฝึกสอนนักกีฬามวยปล้ำประเทศไทย ในสมัย นายเจือ จักษุรักษ์ เป็นนายกสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย และนายธนิต คงมนต์ เป็นเลขาธิการสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย

ต่อมาในปี พ.ศ. 2536 กีฬามวยปล้ำเริ่มฟื้นฟูเมื่อพลอากาศเอกประวิช พจน์ประพันธ์ เป็นนายกสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย มีนาวาเอกอำนาจ ทาเวียง เป็นเลขาธิการสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย นายประทีป พานิชชาติ เป็นฝ่ายเทคนิคอยู่ภายใต้การบริหารงานของกองทัพอากาศ มีการพัฒนาขึ้นตามลำดับทั้งด้านตัวนักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน และปัจจุบัน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ กิตติพิศ สุฉันทบุตร ดำรงตำแหน่งเป็นนายกสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย

บทบาทของสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย

สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย มีบทบาทอย่างยิ่งในการพัฒนาและส่งเสริมการกีฬาของประเทศไทยให้สูงขึ้น โดยเฉพาะการพัฒนาและส่งเสริมนักกีฬา ผู้ฝึกสอน และผู้ตัดสิน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับการบริหารงานของคณะกรรมการบริหารสมาคมว่าได้ดำเนินการมีประสิทธิภาพเพียงใด บทบาท หน้าที่ของสมาคมกีฬาตามข้อบังคับของสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยระบุไว้

1. จัดกิจกรรมทางด้านกีฬา และส่งเสริมกีฬาตามวัตถุประสงค์
2. สนับสนุนและช่วยเหลือสมาชิก นักกีฬา และคณะกรรมการในการประกอบกิจกรรมทางด้านกีฬา เพื่อประโยชน์ร่วมกัน
3. สอดส่องและติดตามความเคลื่อนไหวกิจกรรมทางด้านกีฬา ที่เกี่ยวข้องกับภารกิจของสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย
4. ทำการวิจัยแลกเปลี่ยนและเผยแพร่ความรู้ในทางวิชาการ ตลอดจนข่าวสารเกี่ยวกับการกีฬาของสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย

5. ส่งเสริมคุณภาพและควมมีมาตรฐานของนักกีฬา

6. ร่วมมือกับการกีฬาแห่งประเทศไทย หรือหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา

วิสัยทัศน์(Vision)

สมาคมมีระบบการบริหารจัดการที่ได้มาตรฐานสากล กีฬามวยปล้ำแพร่หลายทุกภูมิภาค นักกีฬาและบุคลากรมีศักยภาพเป็นเลิศ ประสบความสำเร็จในระดับนานาชาติ เป็นศูนย์กลางการพัฒนา นักกีฬาและบุคลากรกีฬามวยปล้ำ

พันธกิจ(Mission)

1. พัฒนาระบบการบริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาล ให้เป็นองค์กรกีฬามาตรฐานที่มีศักยภาพในกีฬาบริหารองค์กรให้พึ่งพาตนเอง
2. ส่งเสริมสนับสนุนเผยแพร่ พัฒนากีฬามวยปล้ำเพื่อความเป็นเลิศและประสบความสำเร็จในระดับนานาชาติ

3. พัฒนานักกีฬาและบุคลากรกีฬามวยปล้ำสู่ความเป็นเลิศ ให้มีปริมาณและสมรรถนะที่เพียงพอต่อการรองรับการพัฒนาการแข่งขัน และการเติบโตทางการกีฬาของประเทศสู่ระดับนานาชาติ

4. การบริหารจัดการการแข่งขันกีฬามวยปล้ำให้มีมาตรฐานสากล ควบคุมกำกับและพัฒนาการแข่งขันกีฬาของประเทศให้ได้มาตรฐานสากล

5. พัฒนาวิชาการเทคโนโลยีวิทยาศาสตร์กีฬา และการให้บริการทางการกีฬาและส่งเสริมคุณภาพชีวิตที่ดีแก่นักกีฬาบุคลากรทางการกีฬา

ยุทธศาสตร์ (Strategy)

1. การพัฒนากีฬามวยปล้ำให้ประสบความสำเร็จสู่ความเป็นเลิศ
2. การพัฒนาระบบบริหารจัดการเพื่อประสิทธิภาพ
3. การพัฒนาบุคลากรกีฬามวยปล้ำให้มีมาตรฐาน และยึดหลักวิทยาศาสตร์การกีฬา
4. การพัฒนาระบบการจัดการแข่งขันให้ได้มาตรฐานสากล
5. การส่งเสริมกีฬามวยปล้ำให้เป็นที่ยอมรับในประเทศ และเป็นศูนย์กลางการพัฒนากีฬามวยปล้ำในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สุเทพ เมยไธสง; และคนอื่น ๆ (2554) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุเพื่อการบริหารความเป็นเลิศทางการกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุเพื่อการบริหารความเป็นเลิศทางการกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนโรงเรียนกีฬาจำนวน 660 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์เส้นทางอิทธิพล (path analysis) และสัมพัทธ์เพิ่มเติม ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบ ที่สำคัญที่มีต่อความเป็นเลิศทางการกีฬาได้แก่ 1. การบริหารของผู้บริหาร 2. ภาวะผู้นำของผู้บริหาร 3. สมรรถนะของผู้ฝึกสอนกีฬา 4. สมรรถภาพทางจิตใจของนักกีฬา และ 5. สมรรถภาพทางกายของนักกีฬา โดยมีค่าอิทธิพลรวมเท่ากับ 0.87 0.81 0.62 0.34 และ 0.29 ตามลำดับ

พันธุ์ปรี ดาบเงิน (2539) ได้ศึกษาสภาพปัญหาของการบริหารงานสมาคมกีฬาจังหวัด พบว่าด้านบุคลากร ผู้บริหาร ยังขาดความรู้และประสบการณ์ด้านกีฬา และการบริหารงานยังไม่เป็นมืออาชีพไม่ค่อยมีประสิทธิภาพ และขาดความรู้ด้านกีฬา ตลอดจนยังขาดแนวทางการพัฒนาบุคลากรที่เป็นรูปธรรม ด้านงบประมาณ พบว่า งบประมาณที่ได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐไม่เพียงพอต่อการดำเนินกิจกรรมของสมาคมกีฬาจังหวัด และไม่สอดคล้องกับแผนการดำเนินงานของสมาคมกีฬาจังหวัด ด้านสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก ส่วนใหญ่ไม่มีสถานที่ทำการถาวรเป็นของตนเอง วัสดุ

อุปกรณ์สิ่งอำนวยความสะดวกในสำนักงานสนามกีฬา และสนามฝึกซ้อมไม่เพียงพอและไม่ได้มาตรฐาน ด้านการจัดการยังไม่เป็นระบบเท่าที่ควร และขาดความร่วมมือกันอย่างเป็นรูปธรรมระหว่างกีฬาแห่งประเทศไทยกับสมาคมกีฬาจังหวัด

เพ็ญนิภา พูลสวัสดิ์ (2558) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย โดยการศึกษาค้นคว้าเชิงสาเหตุของปัจจัยด้านต่าง ๆ ที่มีผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการสมาคมกีฬา กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้บริหาร ผู้จัดการทีม รองผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน และนักกีฬา จำนวน 400 คน จากสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยที่คณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์รับรอง จำนวน 33 สมาคมกีฬา โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 5 กลุ่ม คือ กลุ่มสมาคมกีฬาที่มีการบริหารจัดการอยู่ในระดับดีเลิศ ระดับดีมาก ระดับดี ระดับปานกลาง และระดับพอใช้ ตามระดับความสำเร็จของสมาคมกีฬา และเก็บข้อมูลกลุ่มสมาคมกีฬาละ 80 คนเท่า ๆ กันทุกกลุ่ม เครื่องมือในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารจัดการสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งครอบคลุมปัจจัยในการบริหารจัดการสมาคมกีฬาทั้ง 10 ด้าน และวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัย 10 ด้าน ที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการสมาคมกีฬา โดยการวิเคราะห์เส้นทาง (path analysis) ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารจัดการสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย ทั้งหมด 10 ด้าน ได้แก่ ด้านบุคลากรในสมาคมกีฬา ด้านการบริหารจัดการ ด้านงบประมาณในสมาคมกีฬา ด้านระบบโครงสร้างองค์กรกีฬา ด้านการสนับสนุนสมาคมกีฬา ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา ด้านระบบการจัดการแข่งขันกีฬา ด้านกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ ด้านสถานที่ วัสดุ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านการพัฒนานักกีฬาในสมาคมกีฬาซึ่งตัวแปรปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กันสูงที่สุด คือ ปัจจัยด้านการพัฒนานักกีฬากับระดับความสำเร็จของสมาคมกีฬา พบว่า สมาคมกีฬาได้มีการส่งเสริมให้นักกีฬาเข้ารับการอบรมเพื่อพัฒนาความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์การบริหารองค์กรกีฬาหรือเพิ่มพูนความรู้ที่เกี่ยวกับกีฬา นอกจากนี้สมาคมกีฬาได้ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันในรายการต่าง ๆ เพื่อพัฒนาทักษะความสามารถ และประสบการณ์การแข่งขัน ตลอดจนมีแผนพัฒนากีฬาอย่างต่อเนื่องเป็นระบบ ตามที่สมาคมกีฬากำหนด และกีฬาแห่งประเทศไทยได้รับประสบการณ์โดยตรงจากนักกีฬาและการจัดการแข่งขันโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ 0.908

รชต สุทธิจิตตกุล; เกรียงไกร รอดปัญญา; และ จิราวัฒน์ ขจรศิลป์ (2560) ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบที่เหมาะสมสำหรับการบริหารจัดการสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย และเพื่อนำเสนอ

แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย ให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลที่เพิ่มขึ้น โดยใช้เทคนิคการวิจัยเชิงอนาคตแบบเดลฟาย (delphi technique) ใช้ผู้เชี่ยวชาญตอบแบบสัมภาษณ์ จำนวน 5 คน และผู้เชี่ยวชาญในการตอบแบบสอบถาม จำนวน 17 คน ที่มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์เป็นคณะกรรมการ ผู้ตัดสิน ผู้ฝึกสอน หรือสมาชิกของชมรมในสังกัดสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง และแบบสอบถามสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ผลการวิจัยพบว่า แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย ไปใช้เป็นแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย มีองค์ประกอบหลัก 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1. ด้านการวางแผน ประกอบด้วย 9 กิจกรรม 2. ด้านการจัดการองค์กร ประกอบด้วย 11 กิจกรรม 3. ด้านการนำ ประกอบด้วย 6 กิจกรรม 4. ด้านการควบคุม ประกอบด้วย 5 กิจกรรม

จิราวุธ วิเชียร; และคนอื่น ๆ (2559) ได้ศึกษาเรื่อง การสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำสำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬา การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างเกณฑ์ประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำสำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 33 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (judgment sampling) เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำ 7 ทักษะประกอบด้วย 1. ทักษะการยืนเตรียมความพร้อมพื้นฐาน 2. ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน 3. ทักษะการจับขาคู่ล้ม 4. ทักษะการตั้งแขนบังคับด้านข้างจับขาคู่ล้ม 5. ทักษะสอดแขนบิดทุ่มทุ่มด้วยสะโพก 6. ทักษะการเปิดล็อกศีรษะทุ่ม และ 7. ทักษะการปิดล็อกศีรษะทุ่ม ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาด้วยวิธีการหาดัชนีความสอดคล้อง ข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน และใช้วิธีการทดสอบซ้ำ (test-retest) เพื่อตรวจสอบค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้ ผลการวิจัย พบว่า ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของทักษะการยืนเตรียมความพร้อมพื้นฐาน ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน ทักษะการจับขาคู่ล้ม ทักษะการตั้งแขนบังคับด้านข้างจับขาคู่ล้ม ทักษะสอดแขนบิดทุ่มทุ่มด้วยสะโพก ทักษะการเปิดล็อกศีรษะทุ่ม และทักษะการปิดล็อกศีรษะทุ่ม มีค่าเท่ากับ 1.0 ในทุกทักษะ และมีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้ในแต่ละทักษะ เท่ากับ 0.81 0.93 0.86 0.88 0.88 0.89 และ 0.93 ตามลำดับ การวิจัยนี้สนับสนุนเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำ สำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬา ทั้ง 7 ทักษะ มีความเที่ยงตรงและความเชื่อถือได้ในระดับสูง และสามารถนำไปใช้ประเมินการพัฒนาทักษะกีฬามวยปล้ำสำหรับนักเรียนได้

นักรบ ระวังการณ์; และคนอื่น ๆ (2556) ศึกษาวิจัยเรื่อง ทิศทางการจัดการการกีฬาของประเทศไทย ในปีพุทธศักราช 2560 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทิศทางการจัดการการกีฬาของประเทศไทย ในปีพุทธศักราช 2560 โดยแบ่งการดำเนินการวิจัยเป็น 2 รอบ คือ รอบที่ 1 ศึกษาทิศทางการจัดการ

การกีฬาของประเทศไทย ในปีพุทธศักราช 2560 ใช้การวิเคราะห์เอกสารและการประชุมระดมความคิดเห็น ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 14 คน และรอบที่ 2 นำข้อสรุปจากรอบที่ 1 มาสร้างคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า เพื่อนำกลับไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิแต่ละคนตอบ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม การเมือง และความมั่นคงมีความเกี่ยวข้องและมีผลกระทบต่อการจัดการการกีฬาในทุกปัจจัย ดังนั้น คุณสมบัติและบทบาทของผู้จัดการการกีฬา ต้องมีการบริหารอย่างมีธรรมาภิบาล และมีความเป็นมืออาชีพ ผู้ปฏิบัติงานด้านการจัดการการกีฬาต้องสามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะทิศทางการจัดการการกีฬา ในปีพุทธศักราช 2560 มีแนวโน้มที่การแข่งขันกีฬาจะอยู่ในรูปแบบสื่อนันทนาการผ่านการเผยแพร่ทางดิจิทัลเทคโนโลยีและสื่อสาธารณะ รวมถึงมีผลิตภัณฑ์ด้านกิจกรรมกีฬาที่หลากหลายสำหรับแนวทางการจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนต้น ต้องเน้นการเรียนรู้ผ่านทางดิจิทัลเทคโนโลยีและสื่อสาธารณะ ข้อเสนอแนะจากการวิจัย คือ ผู้ที่เป็นผู้มีส่วนได้เสียในวงการกีฬา ทั้งผู้บริหาร บุคลากร ผู้ประกอบการนักกีฬา องค์กรวิชาชีพกีฬา สื่อมวลชนสายกีฬา สถาบันอุดมศึกษาที่ผลิตบัณฑิตด้านกีฬา และหน่วยงานระดับชาติที่ดูแลนโยบายต้องพัฒนาให้มีศักยภาพ ในการบริหารการกีฬาแบบมืออาชีพและมีจริยธรรม

สมทบ ฐิตะฐาน (2561) โครงการเสวนาทางวิชาการเรื่อง ถอดบทเรียนกีฬาไทย กรณีศึกษามหกรรมเอเชียนเกมส์ 2018 รายงานเรื่อง การพัฒนานักกีฬารุ่นเยาวชน พบว่า ผู้ปกครองหลายท่าน ตั้งเป้าหมายให้กับบุตรของตนเองในการที่จะเป็นนักกอล์ฟอาชีพ เพราะเยาวชนไทยทั้งชายและหญิงไม่ได้เสียเปรียบด้านรูปร่างหรือความสามารถ แต่ผู้ปกครองจะต้องส่งเสริมให้บุตรมีการพัฒนาการทั้งทางร่างกายและจิตใจอย่างเหมาะสมไม่เร็วเกินไปหรือช้าเกินไป ซึ่งกระบวนการนี้ได้รับการพิสูจน์และถูกใช้ใน ประเทศแคนาดาโดยเรียกว่า แผนการพัฒนานักกีฬาระยะยาว (Long-term athlete development (LTAD)) โดยมีการแบ่งช่วงวัยของการพัฒนานักกีฬาเยาวชนออกเป็นช่วงวัย ดังนี้

1. Active start (ช่วงวัย 0-6 ขวบ สำหรับทั้งเด็กชายและเด็กหญิง) ในช่วงวัยนี้การพัฒนาการระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงจะไม่มีแตกต่างทั้งในด้านร่างกายและจิตใจ ดังนั้นผู้ปกครองสามารถปล่อยให้เด็กชายและเด็กหญิงทำกิจกรรมกีฬาด้วยกันได้ โดยมีผู้ปกครองเฝ้าดูอยู่ห่าง ๆ เด็กควรทำกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน พยายามอย่าปล่อยให้เด็กนั่งนิ่งอยู่กับที่นานเกินกว่า 60 นาที เด็กควรจะต้องทำกิจกรรมง่าย ๆ กับเพื่อน เช่น การเดิน การวิ่ง การทรงตัว การโหนตัว การขว้าง หรือการโยน ฯลฯ ทักษะการเคลื่อนไหวที่เกิดจากการทำกิจกรรมเหล่านี้จะเป็นประโยชน์ต่อการเล่นกีฬาหลายประเภทในอนาคต

2. Fundamentals (สำหรับเด็กชายวัย 6-9 ขวบ และเด็กหญิงวัย 6-8 ขวบ) ในช่วงวัยนี้เด็กผู้หญิงจะไม่เสียเปรียบด้านร่างกาย ดังนั้นกิจกรรมกีฬายังเล่นร่วมกับเด็กชายได้ ในช่วงวัยนี้ผู้ปกครอง

จะต้องส่งเสริมให้เด็กมีความสุขกับการเล่นกีฬา เพื่อสร้างนิสัยรักกีฬา เด็กอาจจะเริ่มแสดงความชอบ กีฬาชนิดใดชนิดหนึ่ง เช่น กอล์ฟ แต่ผู้ปกครองไม่ควรผลักดันให้เด็กเล่นกอล์ฟอย่างเดียว ในช่วงวัยนี้ เพราะอาจทำให้เบื่อและไม่สนุก ผู้ปกครองควรส่งเสริมให้เด็กได้เล่นกีฬาอื่นควบคู่ไปด้วย แต่ต้องเล่นให้ ถูกต้องและสนุก เช่น วิ่ง ว่ายน้ำ ยิมนาสติก เทนนิส ฯลฯ ผู้ปกครองไม่ควรพาเด็กในช่วงวัยนี้ ไปร่วมการแข่งขันกอล์ฟเพื่อเน้นเรื่องชัยชนะ แต่ควรพาไปร่วมการแข่งขันเพื่อให้เด็กได้มีส่วนร่วมทำ กิจกรรมกับเพื่อน ๆ

3. Learn to train (สำหรับเด็กชายวัย 9-12 ขวบ และเด็กหญิง 8-11 ขวบ) ในช่วงวัยนี้เด็กมีความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจ ในการจะเริ่มฝึกกอล์ฟอย่างจริงจังและถูกต้องเป็นการฝึกโดยโค้ช ที่มีประสบการณ์ เพราะการสร้างทักษะการสวิงที่ถูกต้อง จะเป็นการสร้างกล้ามเนื้อที่เหมาะสมในการพัฒนา ทักษะการเล่นกอล์ฟ ผู้ปกครองจะต้องสอนให้เด็กรู้จักแบ่งเวลาในแต่ละวัน เพื่อการสร้างวินัยมากขึ้น เพื่อให้เด็กแสดงออกถึงความต้องการพัฒนาตนเองเพื่อชัยชนะการออกกำลังกาย การพักผ่อน และการกิน อาหารให้ถูกหลักโภชนาการ จะมีความสำคัญมากในช่วงวัยนี้ เพราะช่วงวัยนี้เด็กกำลังโต

4) Train to train (สำหรับเด็กชายวัย 12-16 ขวบ และเด็กหญิง 11-15 ขวบ) ในช่วงวัยนี้เด็ก จะเข้าสู่ขีดสูงสุดของการเติบโตทางร่างกายและเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์เพราะเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น ผู้ปกครองควรจะต้องเริ่มถอยห่างปล่อยให้เด็กได้ฝึกซ้อมกับโค้ชและเพื่อนอย่างอิสระ ผู้ปกครองควรทำ ตารางเวลาเพื่อให้เด็กมีความรับผิดชอบ ช่วงวัยนี้ชั่วโมงการฝึกซ้อมทักษะจะต้องคิดเป็น 60% และชั่วโมง การแข่งขันคิดเป็น 40% เด็กที่จะก้าวขึ้นมาเป็นนักกีฬากอล์ฟอาชีพได้ จะต้องเริ่มแสดงศักยภาพและความมุ่งมั่นในการพัฒนาตัวเองออกมา ในช่วงวัยนี้พรแสวงสำคัญกว่าพรสวรรค์

แอน มหาคีตะ; และนภัสวรรณ เจริญชัยภินันท์ (2562) ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางการปฏิรูป องค์กรกีฬาในส่วนภูมิภาคของประเทศไทย การศึกษาแนวทางการปฏิรูปองค์กรกีฬาในส่วนภูมิภาคของ ประเทศไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาหาแนวทางการปฏิรูปองค์กรกีฬาในส่วนภูมิภาคของประเทศไทย ซึ่งข้อมูลที่ได้จะสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนางานการกีฬาของประเทศไทยต่อไปได้ โดยผู้วิจัย ได้กำหนดขั้นตอนในการวิจัยไว้ 3 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลการบริหารจัดการองค์กรกีฬา ในส่วนภูมิภาค โดยได้ทำการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารจัดการองค์กรกีฬา ภูมิภาคของประเทศไทย จำนวน 10 คน เกี่ยวกับของสภาพปัญหาและอุปสรรคของการบริหารจัดการ องค์กรกีฬาภูมิภาคของประเทศไทย ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาแนวทางการปฏิรูปองค์กรกีฬาในส่วนภูมิภาค ของประเทศไทย โดยการใช้เทคนิคเดลฟาย จากผู้เชี่ยวชาญด้านการบริหารจัดการองค์กรกีฬา จำนวน 17 คน เพื่อให้ได้ร่างแนวทางการปฏิรูปองค์กรกีฬาในส่วนภูมิภาคของประเทศไทย และขั้นตอนที่ 3 การตรวจสอบ ความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของแนวทางการปฏิรูปองค์กรกีฬาในส่วนภูมิภาคของประเทศไทย

ในการนำไปปฏิบัติ โดยสอบถามกับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารจัดการองค์กรกีฬาในส่วนภูมิภาคของประเทศไทย จำนวน 152 คน เพื่อยืนยันแนวทางการปฏิรูประบบองค์กรกีฬาในส่วนภูมิภาคของประเทศไทยที่มีความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติและมีความสมบูรณ์ จากการวิจัยพบว่า

1. สภาพและปัญหาในการบริหารจัดการองค์กรกีฬาในส่วนภูมิภาคของประเทศไทย จากการศึกษา พบว่า สภาพการดำเนินงานเกี่ยวกับการพัฒนากีฬาส่งเสริมในส่วนภูมิภาคในปัจจุบันได้ดำเนินงานตามแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560-2564) โดยมีการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบเพื่อขับเคลื่อนแผนพัฒนาการกีฬาชาติไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกันตั้งแต่ระดับนโยบายจนถึงระดับปฏิบัติการ สำหรับในส่วนขององค์กรกีฬาในส่วนภูมิภาคภายใต้การกำกับดูแลของกรมการกีฬาแห่งประเทศไทย นับได้ว่าเป็นระดับปฏิบัติการ ซึ่งประกอบด้วยหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง 2 องค์กร ได้แก่ สำนักงานการกีฬาแห่งประเทศไทยจังหวัด และสมาคมกีฬาจังหวัด โดยจะเป็นผู้รับนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ประสานงานและเชื่อมโยงการดำเนินงาน ให้มุ่งสู่การขับเคลื่อนแผนในแต่ละยุทธศาสตร์ต่อไป สำหรับปัญหาที่พบ ในการบริหารจัดการองค์กรกีฬาในส่วนภูมิภาคของประเทศไทย ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการภายในองค์กร เช่น บุคลากร สถานที่ งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการดำเนินงาน ด้านการประสานงานภายในองค์กรและระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง กระบวนการในการดำเนินงานขององค์กร เป็นต้น

2. แนวทางการปฏิรูประบบองค์กรกีฬาในส่วนภูมิภาคของประเทศไทย มีแนวทางในการปฏิรูป 5 ด้าน ได้แก่ แนวทางการปฏิรูปด้านการบริหารจัดการ มีองค์ประกอบย่อย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ ด้านการวางแผน ด้านการจัดการองค์กร ด้านสถานที่อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านการควบคุมและด้านการติดตามประเมินผล แนวทางการปฏิรูป ด้านการพัฒนาบุคลากรและบุคลากรทางการกีฬา มีองค์ประกอบย่อย 2 องค์ประกอบ ได้แก่ ด้านการพัฒนาบุคลากร และด้านการพัฒนาบุคลากรทางการกีฬา แนวทางการปฏิรูปด้านการส่งเสริมกีฬา มีองค์ประกอบย่อย 2 องค์ประกอบ ได้แก่ ด้านการจัดการแข่งขันและกิจกรรมกีฬา และด้านการส่งเสริมและให้ความรู้ด้านกีฬาแนวทางการปฏิรูปด้านสวัสดิการและสิทธิประโยชน์ มีองค์ประกอบย่อย 2 องค์ประกอบ ได้แก่ ด้านสวัสดิการ และด้านสิทธิประโยชน์ และแนวทางการปฏิรูปด้านการมีส่วนร่วมมีองค์ประกอบย่อย 1 องค์ประกอบ ได้แก่ ด้านการมีส่วนร่วม

พญกษศาสตร์ ลำพูน (2557) ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการกีฬาจักรยาน เพื่อความเป็นเลิศของสมาคมกีฬาจังหวัดศรีสะเกษ โดยศึกษาสภาพปัญหาในการดำเนินงาน และสร้างแนวทางในการพัฒนาการบริหารจัดการกีฬาจักรยาน เพื่อความเป็นเลิศของสมาคมกีฬาจังหวัดศรีสะเกษ โดยศึกษาตามรูปแบบการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศของ กกท. ด้านศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยใช้ PESTLE/SWOT ศึกษาสภาพปัญหา ด้านการดำเนินงานของประชากร เป็นคณะกรรมการบริหาร

สมาคมกีฬาจังหวัด ผู้ฝึกสอน นักกีฬา และผู้ปกครองนักกีฬา จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 65 คน เครื่องมือวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเที่ยงตรง .89 มีค่าความเชื่อมั่น .94 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และดัชนีการจัดเรียงลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็น (PNI) และรับรองและให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการพัฒนาการบริหารจัดการกีฬา จักรยานเพื่อความเป็นเลิศของสมาคมกีฬาจังหวัดศรีสะเกษ โดยใช้วิธีการสนทนากลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า

1. การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานการดำเนินงานด้านกีฬาจักรยานเพื่อความเป็นเลิศ พบว่า จุดแข็ง คือ นักกีฬามีความสามารถและประสบการณ์สูงในระดับชาติ มีนักกีฬาต้นแบบที่เป็นแรงจูงใจ จุดอ่อนคือ สภาพที่ชำรุด และไม่เพียงพอของทรัพยากรกีฬา ที่มีความจำเป็นต่อการดำเนินงานการพัฒนาทีม โอกาสคือ กระแสสังคมทำให้ประชาชนส่วนใหญ่มีความตื่นตัวในเรื่องกีฬาสูงขึ้น อุปสรรค คือ ในเวลาว่างของเยาวชนให้ความสนใจด้านกีฬาน้อยกว่ากิจกรรมอื่น ๆ
2. สภาพปัญหาในการดำเนินงานด้านกีฬาจักรยานเพื่อความเป็นเลิศของสมาคมกีฬาจังหวัดศรีสะเกษ พบว่า ความต้องการจำเป็นที่ต้องการแก้ไขปัญหามากที่สุด เรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านการจัดสวัสดิการ ด้านการบริหารจัดการ ด้านการพัฒนาบุคลากรและนักกีฬา และด้านการสรรหาและการคัดเลือกนักกีฬาตามลำดับ
3. แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการกีฬาจักรยาน เพื่อความเป็นเลิศของสมาคมกีฬาจังหวัดศรีสะเกษ ประกอบด้วย ด้านการบริหารจัดการ ให้มีการวางแผนงานของชมรมให้สอดคล้องกับแผนงานของสมาคมกีฬา กำหนดขอบเขตการทำงานของแต่ละฝ่ายให้ชัดเจนและสัมพันธ์กัน จัดสรรงบประมาณให้ชมรมกีฬาจักรยานอย่างเหมาะสม จัดหา/ประสานงานด้านสถานกีฬา อุปกรณ์กีฬา และสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการฝึกซ้อม และควบคุมการดำเนินงานให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ การดำเนินงานอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ ด้านการสรรหาและการคัดเลือกนักกีฬา กำหนดเกณฑ์ในการคัดเลือกใช้ผลงานและทาบหามนักกีฬาที่มีผลงานดี ด้านการพัฒนาบุคลากรและนักกีฬา ให้มีการส่งเสริมบุคลากรไปอบรมการพัฒนา ฝึกทักษะและความสามารถที่จำเป็นสำหรับผู้ฝึกสอนกีฬาจักรยาน นำความรู้ทางวิทยาศาสตร์การกีฬามาประยุกต์ ใน การพัฒนาการกีฬาจักรยาน และด้านการจัดสวัสดิการ การสนับสนุนด้านการศึกษา การจัดหาเงินที่มั่นคง การเงิน และการรักษาพยาบาล

ประสงค์ สุระพล (2557) ได้ศึกษา ปัจจัยที่สัมพันธ์ต่อความสำเร็จของนักกีฬายกน้ำหนักทีมชาติไทย การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความสำคัญของปัจจัยที่สัมพันธ์ต่อความสำเร็จของนักกีฬายกน้ำหนักทีมชาติไทย ในการได้รับเหรียญรางวัลและความภาคภูมิใจ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ กับความสำเร็จของนักกีฬายกน้ำหนักทีมชาติไทย ในการได้รับเหรียญรางวัลและความภาคภูมิใจ เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ความสำเร็จของนักกีฬายกน้ำหนักทีมชาติไทย ในการได้รับเหรียญรางวัล และความภาคภูมิใจ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกีฬายกน้ำหนัก

ได้แก่ ผู้บริหารกีฬาแห่งประเทศไทย โอลิมปิกแห่งประเทศไทย สมาคมยกน้ำหนักฯ และสโมสรสมาชิก ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนกีฬา และนักกีฬายกน้ำหนัก จำนวน 450 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แบบสัมภาษณ์เชิงลึก และแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (pearson product moment correlation coefficient) การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (multiple regression analysis) โดยการคัดเลือกกลุ่มตัวแปรด้วยวิธี Blockwise selection แบบขั้นตอน Stepwise เพื่อพยากรณ์ความสำเร็จของนักกีฬายกน้ำหนักทีมชาติไทย ผลการวิจัย พบว่า 1. ปัจจัยที่สัมพันธ์ต่อความสำเร็จของนักกีฬายกน้ำหนักทีมชาติไทย มีความสำคัญอยู่ในระดับมากทุกด้าน เรียงลำดับดังนี้ ด้านการค้นหา และคัดเลือกนักกีฬา ด้านการพัฒนาศักยภาพของนักกีฬา ด้านการแข่งขันการวิเคราะห์และการประเมินผล ด้านการบริหารจัดการของสมาคมกีฬา และด้านการสนับสนุนและการส่งเสริม 2. ปัจจัยทั้ง 5 ด้าน มีความสัมพันธ์สูงต่อความสำเร็จของนักกีฬายกน้ำหนักทีมชาติไทยในการได้รับเหรียญรางวัล และความภาคภูมิใจ และปัจจัยด้านการพัฒนาศักยภาพของนักกีฬามีความสัมพันธ์กันสูงกับด้านการแข่งขัน การวิเคราะห์และการประเมินผล ด้านการค้นหา และคัดเลือกนักกีฬา และด้านการบริหารจัดการของสมาคมกีฬา 3. สมการพยากรณ์ความสำเร็จของนักกีฬายกน้ำหนักทีมชาติไทย แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ การได้รับเหรียญรางวัล และการได้รับความภาคภูมิใจ 1. สมการพยากรณ์ความสำเร็จของนักกีฬายกน้ำหนักทีมชาติไทยในการได้รับเหรียญรางวัล สามารถพยากรณ์ความสำเร็จได้ ร้อยละ 61.80 และมี 7 ปัจจัยย่อยของปัจจัยทั้ง 5 ด้าน ที่มีค่าพยากรณ์สูงสุดอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เป็นปัจจัยที่ส่งผลทางบวก จำนวน 6 ตัว ได้แก่ สมาคมฯ มีวิสัยทัศน์ที่ดีในการบริหารจัดการการค้นหาและคัดเลือกนักกีฬาจากสโมสร/สมาชิก ได้คัดเลือกนักกีฬาจากผลการแข่งขันสมาคมฯ ได้เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันยกน้ำหนักระดับนานาชาติ การเชิดชูเกียรติแก่นักกีฬา การพัฒนาศักยภาพนักกีฬามีการเก็บตัวและฝึกซ้อมอย่างต่อเนื่อง ปัจจัยที่ส่งผลทางลบ จำนวน 1 ตัว ได้แก่ การจัดให้มีนักวิทยาศาสตร์การกีฬา นักโภชนาการ นักกายภาพบำบัด และแพทย์ประจำทีมร่วมปฏิบัติงาน 2. สมการพยากรณ์ความสำเร็จของนักกีฬายกน้ำหนักทีมชาติไทย ในการได้รับความภาคภูมิใจ สามารถพยากรณ์ความสำเร็จได้ร้อยละ 76.10 และมี 12 ปัจจัยย่อยของปัจจัยทั้ง 5 ด้าน ที่มีค่าพยากรณ์สูงสุดอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เป็นปัจจัยที่ส่งผลทางบวก จำนวน 8 ตัว ได้แก่ สมาคมฯ มีวิสัยทัศน์ที่ดีในการบริหารจัดการ การค้นหาและคัดเลือกนักกีฬาที่มีโครงสร้างร่างกายเหมาะสม สุขภาพแข็งแรง สมบูรณ์ การพัฒนาบุคลากรกีฬายกน้ำหนัก การประเมินศักยภาพนักกีฬาตนเองและคู่แข่ง การค้นหาและคัดเลือกนักกีฬาผู้ที่มีสมรรถภาพทางจิตดี สมาคมฯ ดำเนินงานตามพันธกิจ การส่งทีมนักกีฬาชาย-หญิง เข้าร่วมการแข่งขันระดับนานาชาติ การเชิดชูเกียรติแก่นักกีฬา ปัจจัยที่ส่งผลทางลบ จำนวน 4 ตัว ได้แก่

การนำหลักธรรมาภิบาลมาบริหารจัดการ การป้องกันการบาดเจ็บทางการกีฬา การสร้างภาพลักษณ์
และกระแสนิยมการส่งผู้ตัดสินไปปฏิบัติหน้าที่ในการแข่งขันระดับนานาชาติ

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยในการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับปัจจัยในการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 และเพื่อเป็นแนวทางเสริมสร้างการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากร/กลุ่มเป้าหมาย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากร/กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ เป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในกีฬามวยปล้ำในกลุ่มภาคเหนือ ภาค 5

กลุ่มที่ 1 ประกอบด้วยผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน และนักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ในกลุ่มภาคเหนือ 6 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดแพร่ จังหวัดน่าน จังหวัดอุดรดิตต์ จังหวัดกำแพงเพชร จังหวัดพิษณุโลก และจังหวัดเพชรบูรณ์ ประกอบด้วย ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน จำนวน 24 คน และนักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 จำนวน 220 คน รวมทั้งหมด 244 คน

กลุ่มที่ 2 ประกอบด้วย ผู้แทนสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย ภาค 5 จำนวน 5 คน ผู้ตัดสินกีฬามวยปล้ำ ภาค 5 จำนวน 5 คน และนักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชนทีมชาติ ภาค 5 จำนวน 5 คน จำนวนทั้งหมด 15 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะดังนี้

1. การวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) ลักษณะเป็นแบบสอบถาม (questionnaire) เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 อันดับ (rating scale) แบ่งออกเป็น 2 ชุด

ชุดที่ 1 สำหรับนักกีฬาเป็นการสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยภายในตัวนักกีฬา และปัจจัยภายนอกตัวนักกีฬา

ชุดที่ 2 สำหรับผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนเป็นการสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านการบริหารจัดการด้านการสนับสนุน และการส่งเสริมกีฬามวยปล้ำ ด้านการค้นหาและการคัดเลือกนักกีฬามวยปล้ำ

2. การวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) เป็นการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in-depth interview) กับผู้แทนสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย ภาค 5 ผู้ตัดสินกีฬามวยปล้ำระดับชาติ และนานาชาติ ภาค 5 และนักกีฬาระดับเยาวชนทีมชาติ ภาค 5

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลในการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 โดยมีขั้นตอนในการดำเนินงาน ดังนี้

1.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.2 สร้างแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นคำถามปลายปิด (close-ended questions) ซึ่งผู้วิจัยจะทำการสอบถามกับนักกีฬามวยปล้ำ ผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีม ระดับเยาวชน ภาค 5 จำนวน 244 คน

1.3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาการวิจัยเพื่อตรวจสอบเค้าโครงของข้อคำถาม การใช้ภาษา และความครอบคลุมในเนื้อหาสาระแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

1.4 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านตรวจสอบ เพื่อพิจารณาความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (content validity) ความถูกต้องเหมาะสม ความครอบคลุม โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับประเด็นหลักของเนื้อหาเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย (index of item-objective congruence หรือ IOC) (บุญชม ศรีสะอาด. 2545) โดยเกณฑ์ให้คะแนนแต่ละข้อดังนี้

คะแนน 1 หมายถึง แน่ใจข้อคำถามนั้นมีเนื้อหาตรงตามวัตถุประสงค์

คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นมีเนื้อหาตรงตามวัตถุประสงค์

คะแนน -1 หมายถึง ข้อคำถามนั้นมีเนื้อหาไม่ตรงตามวัตถุประสงค์

โดยแบบสอบถามในงานวิจัยครั้งนี้ คะแนนค่า IOC ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน มีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อ อยู่ระหว่าง 0.67-1.00

1.5 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (try-out) กับกลุ่มที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษา จำนวน 30 คน (โดยทดลองใช้กับนักกีฬามวยปล้ำ ภาค 3) และผู้ฝึกสอนผู้จัดการทีมในโรงเรียนกีฬาจังหวัดอุบลราชธานี แล้วนำมาหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) ของเครื่องมือ โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์

อัลฟา (alpha coefficient) ตามวิธี Cronbach's alpha method โดยกำหนดระดับความน่าเชื่อถือของคำถามต้องมีค่าคะแนน ไม่ต่ำกว่า 0.7 และเครื่องมืองานวิจัยครั้งนี้มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.87

1.6 ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของข้อมูล แล้วนำแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาทำการวิเคราะห์และประมวลผล

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพ (แบบสัมภาษณ์)

2.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบสัมภาษณ์

2.2 กำหนดขอบข่ายของข้อมูลที่ต้องการให้ครอบคลุมกรอบการศึกษาค้นคว้า

2.3 นำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นเสร็จแล้วนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อพิจารณาความถูกต้องและให้คำแนะนำเพื่อแก้ไขปรับปรุงแบบสัมภาษณ์ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2.4 นำแบบสัมภาษณ์ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบจำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาประเด็นที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย รวมถึงความถูกต้องเหมาะสม และปรับปรุงแก้ไขทางด้านภาษาและคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.5 นำแบบสัมภาษณ์ที่ผ่านการตรวจสอบความถูกต้องและแก้ไขปรับปรุงเรียบร้อยแล้วไปทำการเก็บข้อมูลกับกลุ่มเป้าหมาย คือ ผู้แทนสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย ภาค 5 ผู้ตัดสินกีฬามวยปล้ำระดับชาติและนานาชาติ ภาค 5 และนักกีฬาระดับเยาวชนทีมชาติ ภาค 5 จำนวน 15 คน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1.1 ทำหนังสือจากงานบัณฑิตศึกษา สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเชียงใหม่ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลไปยังโรงเรียนที่มีทีมนักกีฬามวยปล้ำ ในหน่วยงานของการกีฬาแห่งประเทศไทย ภาค 5 โดยเก็บข้อมูลกับผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน และนักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน

1.2 ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตัวเอง

1.3 นำข้อมูลที่ได้รับกลับมาตรวจสอบความถูกต้อง

1.4 ทำการวิเคราะห์ข้อมูล

2. การวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลตามลำดับขั้นตอนดังนี้

2.1 ทำหนังสือจากงานบัณฑิตศึกษา สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเชียงใหม่ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลไปยังสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยโดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in-depth interview) จากผู้แทนสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย ภาค 5 จำนวน 5 คน

ผู้ตัดสินกีฬามวยปล้ำระดับชาติและนานาชาติ ภาค 5 จำนวน 5 คน นักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชนทีมชาติ ภาค 5 จำนวน 5 คน

2.2 ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์ด้วยตัวเองโดยทำการสัมภาษณ์เป็นเวลา 30 นาที-1 ชั่วโมง ต่อ 1 คน ด้วยตัวเอง

2.3 ตรวจสอบอุปกรณ์และบันทึกเทป

2.4 ถอดเทปบันทึกข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและประมวลผลจากการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิผู้วิจัยได้แบ่งการวิเคราะห์และประมวลผลออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้รับจากการวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1.1 ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล

1.2 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล วิเคราะห์ข้อมูล โดยการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ

1.3 วิเคราะห์ข้อมูลด้านระดับปัจจัยที่ส่งผลในการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 โดยหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

การวัดข้อมูลแบบอันตรภาคชั้น (interval scale) แบ่งเป็น 5 ระดับ ในการให้คะแนนตามแนวของระดับความคิดเห็น (importance scale) ได้ดังนี้

มากที่สุด	ให้	5	คะแนน
มาก	ให้	4	คะแนน
ปานกลาง	ให้	3	คะแนน
น้อย	ให้	2	คะแนน
น้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

การวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น เป็นการวัดแบบมาตราประเมินค่า (rating scale) ของลิเคิร์ท (Likert scale) โดยใช้สูตรคำนวณความกว้างของอันตรภาคชั้น (พิมพ์ หิรัญกิตติ. 2552) ดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\
 &= \frac{5-1}{5} \\
 &= 0.80
 \end{aligned}$$

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าว สามารถแปลความหมายของระดับคะแนนได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.21 - 5.00 หมายถึง เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.41 - 4.20 หมายถึง เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.61 - 3.40 หมายถึง เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.81 - 2.60 หมายถึง เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.80 หมายถึง เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญน้อยที่สุด

2. การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้รับจากการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

2.1 ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล

2.2 จำแนกและจัดระบบข้อมูล เป็นการนำข้อมูลที่ได้นำมาจำแนกและจัดหมวดหมู่ออกเป็นระบบ

2.3 วิเคราะห์เชิงเนื้อหา (content analysis) เป็นการนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ มาวิเคราะห์เนื้อหา และสรุปบรรยายเป็นความเรียง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 และเพื่อเป็นแนวทางเสริมสร้างการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 โดยกำหนดสัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล

- N หมายถึง ขนาดของกลุ่มประชากร/กลุ่มเป้าหมาย
 μ หมายถึง ค่าเฉลี่ยเลขคณิตของข้อมูลที่ได้จากกลุ่มประชากร/กลุ่มเป้าหมาย
 σ หมายถึง ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มประชากร/กลุ่มเป้าหมาย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5

2.1 ความคิดเห็นของนักกีฬา เกี่ยวกับปัจจัยตัวนักกีฬาประกอบด้วยปัจจัยภายในตัวนักกีฬาและปัจจัยภายนอกตัวนักกีฬา

2.2 ความคิดเห็นของผู้ฝึกสอนและผู้จัดการทีม เกี่ยวกับปัจจัยด้านการบริหารจัดการ (POLC) ประกอบด้วย ด้านการบริหารจัดการของสมาคมกีฬามวยปล้ำ ด้านการสนับสนุนและการส่งเสริมด้านการค้นหาและคัดเลือกตัวนักกีฬา ที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ให้ประสบผลสำเร็จ (นักกีฬา ผู้ฝึกสอน และผู้จัดการทีม)

ตอนที่ 4 ผลการสัมภาษณ์ผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีม ในด้านการบริหารจัดการ

ตอนที่ 5 ข้อเสนอแนะ และแนวทางพัฒนานักกีฬามวยปล้ำจากผู้ให้การสัมภาษณ์

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตาราง 4.1 จำนวนและร้อยละของนักกีฬามวยปล้ำ จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	140	63.64
หญิง	80	36.36
รวม	220	100.00

จากตาราง 4.1 พบว่า นักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 เป็นเพศชาย จำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 63.64 และเป็นเพศหญิง จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 36.36 ตามลำดับ

ตาราง 4.2 จำนวนและร้อยละนักกีฬา จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
10-12 ปี	59	26.80
13-15 ปี	105	47.70
16-18 ปี	56	25.50
รวม	220	100.00

จากตาราง 4.2 พบว่า นักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ส่วนใหญ่มีอายุเฉลี่ย 13-15 ปี จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 47.70 รองลงมาอายุ 10-12 ปี จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 26.80 และอายุ 16-18 ปี จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 25.50 ตามลำดับ

ตาราง 4.3 จำนวนและร้อยละของนักกีฬา จำแนกตามประเภทที่ทำการแข่งขัน

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
ประเภทที่ทำการแข่งขัน		
ประเภทการแข่งขันเกรกโกโร-โรมัน (GR)	58	26.36
ประเภทการแข่งขันฟรีสไตล์ชาย (FS)	67	30.45
ประเภทการแข่งขันฟรีสไตล์หญิง (WW)	43	19.55
มวยปล้ำชายหาด (BW)	52	23.64
รวม	220	100.00

จากตาราง 4.3 พบว่า นักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ส่วนใหญ่ ทำการแข่งขันประเภทฟรีสไตล์ชาย (FS) มากที่สุด จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 31.00 รองลงมาประเภทการแข่งขันเกรกโกโร-โรมัน (GR) จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 26.00 ประเภทมวยปล้ำชายหาด (BW) จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 24.00 และประเภทการแข่งขันฟรีสไตล์หญิง (WW) จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 19.00

ตาราง 4.4 จำนวนและร้อยละของนักกีฬา จำแนกตามประสบการณ์

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ประสบการณ์ในการเล่นกีฬามวยปล้ำ		
น้อยกว่า 1 ปี	7	3.18
1-3 ปี	98	44.55
มากกว่า 3 ปี ขึ้นไป	115	52.27
รวม	220	100.00

จากตาราง 4.4 พบว่า ประสบการณ์ในการเล่นกีฬามวยปล้ำ นักกีฬาส่วนใหญ่มีประสบการณ์มากกว่า 3 ปี ขึ้นไป จำนวน 115 คน คิดเป็นร้อยละ 52.27 รองลงมามีประสบการณ์ระหว่าง 1-3 ปี จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 44.55 และมีประสบการณ์น้อยกว่า 1 ปี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.18 ตามลำดับ

ตาราง 4.5 จำนวนและร้อยละของนักกีฬา จำแนกตามเหตุผลในการเล่นกีฬาผ่ายปล้ำ

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
เหตุผลในการเล่นกีฬาผ่ายปล้ำ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
ผู้ปกครองให้การสนับสนุนให้เล่นกีฬา	147	65.90
อยากได้รับการคัดเลือกเป็นตัวแทนเยาวชนทีมชาติไทย	98	43.50
ชื่นชอบกีฬาผ่ายปล้ำ	70	31.40
นักกีฬามีความเชื่อมั่นในตัวผู้ฝึกสอนหรือโค้ช	67	30.00
เชื่อว่ากีฬาผ่ายปล้ำมีส่วนช่วยในการพัฒนาบุคลิกภาพของตนเองได้	63	28.30

จากตาราง 4.5 พบว่า เหตุผลในการเล่นกีฬาผ่ายปล้ำ ส่วนใหญ่ผู้ปกครองให้การสนับสนุนให้เล่นกีฬา จำนวน 147 คน คิดเป็นร้อยละ 65.90 รองลงมานักกีฬาอยากได้รับการคัดเลือกเป็นตัวแทนเยาวชนทีมชาติไทย จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 43.50 ชื่นชอบกีฬาผ่ายปล้ำ จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 31.40 นักกีฬามีความเชื่อมั่นในตัวผู้ฝึกสอนหรือโค้ช จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 และเชื่อว่า กีฬาผ่ายปล้ำมีส่วนช่วยในการพัฒนาบุคลิกภาพของตนเองได้ จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 28.30 ตามลำดับ

ตาราง 4.6 จำนวนและร้อยละผู้จัดการทีมและผู้ฝึกสอน จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ผู้จัดการทีมและ ผู้ฝึกสอน (N = 24)		
ชาย	18	75.00
หญิง	6	25.00
รวม	24	100.00

จากตาราง 4.6 พบว่า ผู้จัดการทีม และผู้ฝึกสอนเป็นเพศชาย จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 75.00 และเป็นเพศหญิง จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 ตามลำดับ

ตาราง 4.7 จำนวนและร้อยละผู้จัดการทีมและผู้ฝึกสอน จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ผู้จัดการทีมและผู้ฝึกสอน (n = 24)		
20-25 ปี	2	8.31
26-30 ปี	7	29.17
31-35 ปี	5	20.83
36-40 ปี	4	16.67
41-45 ปี	3	12.51
46-50 ปี	1	4.17
51-55 ปี	1	4.17
มากกว่า 56 ขึ้นไป	1	4.17
รวม	24	100.00

จากตาราง 4.7 พบว่า ผู้จัดการทีมและผู้ฝึกสอน ส่วนใหญ่มีอายุเฉลี่ย ระหว่าง 26-30 ปี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 29.17 รองลงมา อายุระหว่าง 31-35 ปี จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 20.83 และมีอายุระหว่าง 36-40 ปี จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 16.67 ตามลำดับ

ตาราง 4.8 จำนวนและร้อยละของผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีม จำแนกตามประสบการณ์

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ประสบการณ์ในเป็นการผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีมกีฬามวยปล้ำ		
น้อยกว่า 1 ปี	4	16.66
1-3 ปี	7	29.17
มากกว่า 3 ปี ขึ้นไป	13	54.17
รวม	24	100.00

จากตาราง 4.8 พบว่า ประสบการณ์ในเป็นการผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีม ส่วนใหญ่มีประสบการณ์มากกว่า 3 ปี ขึ้นไป จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 54.17 รองลงมามีประสบการณ์ระหว่าง 1-3 ปี จำนวน 7 คนคิดเป็นร้อยละ 29.17 และมีประสบการณ์น้อยกว่า 1 ปี จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 16.66 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5

2.1 ความคิดเห็นของนักกีฬาเกี่ยวกับปัจจัยตัวนักกีฬาประกอบด้วยปัจจัยภายในตัวนักกีฬา และปัจจัยภายนอกตัวนักกีฬา

ตาราง 4.9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความสำคัญปัจจัยภายในตัวนักกีฬา ด้านความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬามวยปล้ำ

ปัจจัยภายในตัวนักกีฬา ด้านความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬามวยปล้ำ	μ	σ	ระดับ ปัจจัย
	1. มีความสนใจ มีความชอบ และมีทัศนคติที่ดีต่อการเล่นกีฬามวยปล้ำอย่างแท้จริง	4.54	0.91
2. มีความขยัน อดทน ทุ่มตั้งใจฝึกซ้อมอย่างจริงจัง	4.30	0.89	มากที่สุด
3. มีความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจในการเล่นกีฬามวยปล้ำ	4.38	0.81	มากที่สุด
4. มีความรับผิดชอบมีระเบียบวินัยต่อตนเองและต่อส่วนรวม	4.39	0.71	มากที่สุด
5. แสวงหาความรู้ด้านเทคนิคกีฬามวยปล้ำเพื่อพัฒนาความสามารถของตนเองอยู่เสมอ	4.21	0.95	มากที่สุด
6. ฝึกฝนทักษะกีฬาตามโปรแกรมการฝึกที่ผู้ฝึกสอนแนะนำอย่างจริงจัง	4.34	1.06	มากที่สุด
7. มีความรักในการแข่งขันกีฬามวยปล้ำ มีความอดทน ไม่ยอมแพ้ต่อคู่ต่อสู้	4.47	0.81	มากที่สุด
8. มีความมั่นใจในตนเอง มีเป้าหมายและมีความมุ่งมั่นที่จะเป็นนักกีฬาที่ประสบผลสำเร็จ	4.43	0.88	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม	4.38	0.60	มากที่สุด

จากตาราง 4.9 พบว่า ปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ด้านความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬามวยปล้ำ ในภาพรวม เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 ($\mu = 4.38$, $\sigma = 0.60$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ มีความสนใจ มีความชอบ และมีทัศนคติที่ดีต่อการเล่นกีฬามวยปล้ำอย่างแท้จริงมี

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.54 ($\mu = 4.54$, $\sigma = 0.91$) รองลงมา มีความรักในการแข่งขันกีฬามวยปล้ำ มีความอดทน ไม่ยอมแพ้ต่อคู่ต่อสู้มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.47 ($\mu = 4.47$, $\sigma = 0.81$) และมีความมั่นใจในตนเอง มีเป้าหมาย และมีความมุ่งมั่นที่จะเป็นนักกีฬาที่ประสบผลสำเร็จ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.43 ($\mu = 4.43$, $\sigma = 0.88$) ตามลำดับ

ตาราง 4.10 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความสำคัญปัจจัยภายในตัวนักกีฬา ด้านแรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยปล้ำ

ปัจจัยภายในตัวนักกีฬา ด้านแรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยปล้ำ	μ	σ	ระดับ ปัจจัย
1. มีโอกาสที่จะเข้าศึกษาในระดับที่สูงขึ้นด้วยระบบโควตานักกีฬา	4.28	0.60	มากที่สุด
2. มีโอกาสได้รับทุนการศึกษาระหว่างเรียน	4.27	0.69	มากที่สุด
3. มีโอกาสได้รับเงินรางวัลในการแข่งขันเมื่อได้รับชัยชนะ	4.23	0.61	มากที่สุด
4. มีโอกาสได้รับเลือกติดทีมชาติไทย	4.27	0.66	มากที่สุด
5. มีโอกาสได้รับการบรรจุเข้าทำงานทั้งภาครัฐและเอกชน	4.30	0.65	มากที่สุด
6. มีโอกาสประกอบอาชีพในฐานะที่เกี่ยวข้องกับกีฬามวยปล้ำ	4.35	0.62	มากที่สุด
7. การเล่นกีฬามวยปล้ำทำให้มีรูปร่างที่สมบุรณ์แข็งแรง มีบุคลิกภาพที่ดี	4.38	0.55	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม	4.30	0.61	มากที่สุด

จากตาราง 4.10 พบว่า ปัจจัยภายในตัวนักกีฬาที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ด้านแรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยปล้ำ ในภาพรวมเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 ($\mu = 4.30$, $\sigma = 0.61$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การเล่นกีฬามวยปล้ำทำให้มีรูปร่างที่สมบุรณ์แข็งแรง มีบุคลิกภาพที่ดี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 ($\mu = 4.38$, $\sigma = 0.55$) รองลงมา มีโอกาสประกอบอาชีพในฐานะที่เกี่ยวข้องกับกีฬามวยปล้ำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.35 ($\mu = 4.35$, $\sigma = 0.62$) และมีโอกาสได้รับการบรรจุเข้าทำงานทั้งภาครัฐและเอกชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 ($\mu = 4.30$, $\sigma = 0.65$) ตามลำดับ

ตาราง 4.11 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยภายนอก
ด้านผู้จัดการทีม

ปัจจัยภายนอกตัวนักศึกษา ด้านผู้จัดการทีม	μ	σ	ระดับปัจจัย
1. มีการจัดหา/ประสานงานด้านสถานที่ อุปกรณ์กีฬาและ สิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการฝึกซ้อมและแข่งขัน	4.27	0.70	มากที่สุด
2. จัดหางบประมาณให้กับนักกีฬาในกรณีที่ได้รับการบาดเจ็บจาก การแข่งขันกีฬา	4.19	0.70	มาก
3. มีการจัดหางบประมาณในการฝึกซ้อมและการส่งทีมเข้าร่วม การแข่งขัน	4.39	0.72	มากที่สุด
4. มีการจัดหาทีมผู้ให้การสนับสนุน ทั้งภาครัฐและเอกชนอย่าง ต่อเนื่อง	4.25	0.71	มากที่สุด
5. จัดหาค่าตอบแทนให้แก่ผู้ฝึกสอน/นักกีฬา ที่ประสบ ความสำเร็จในการส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขัน	4.33	0.64	มากที่สุด
6. จัดหานักวิทยาศาสตร์การกีฬา/นักกายภาพบำบัด เพื่อช่วยดูแล การบาดเจ็บทางการกีฬา	4.34	0.61	มากที่สุด
7. จัดหาโภชนาการที่ดีและที่จำเป็นในการพัฒนาทีมนักศึกษา	4.28	0.66	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม	4.29	0.63	มากที่สุด

จากตาราง 4.11 พบว่า ปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5
ด้านผู้จัดการทีม ในภาพรวมเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29
($\mu = 4.29, \sigma = 0.63$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด โดยข้อที่มี
ค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ มีการจัดหางบประมาณในการฝึกซ้อมและการส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ
4.39 ($\mu = 4.39, \sigma = 0.72$) รองลงมา มีการจัดหา นักวิทยาศาสตร์การกีฬา/นักกายภาพบำบัด เพื่อช่วยดูแล
การบาดเจ็บทางการกีฬา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.34 ($\mu = 4.34, \sigma = 0.61$) และมีการจัดหาค่าตอบแทนให้แก่ผู้
ฝึกสอน/นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในการส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33
($\mu = 4.33, \sigma = 0.64$) ตามลำดับ

ตาราง 4.12 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นปัจจัยภายนอกตัวนักกีฬา
ด้านผู้ปกครอง

ปัจจัยภายนอกตัวนักกีฬา ด้านผู้ปกครอง	μ	σ	ระดับปัจจัย
1. สนับสนุนให้บุตรหลานเล่นกีฬาและเป็นนักกีฬามวยปล้ำ	4.28	0.58	มากที่สุด
2. ส่งบุตรหลานเข้าร่วมการแข่งขันเพื่อให้รับประสบการณ์ในการแข่งขัน	4.41	0.59	มากที่สุด
3. ให้กำลังใจบุตรหลานขณะฝึกซ้อมและในช่วงระหว่างการแข่งขัน	4.36	0.59	มากที่สุด
4. สนับสนุนงบประมาณเพื่อพัฒนาทีม	4.31	0.55	มากที่สุด
5. ดูแลเรื่องโภชนาการที่ดีสำหรับบุตรหลาน	4.26	0.58	มากที่สุด
6. สร้างความมีระเบียบวินัย และสร้างคุณสมบัติที่ดีของนักกีฬาให้กับบุตรหลาน	4.38	0.57	มากที่สุด
7. ให้ความเคารพ ในการตัดสินใจแก่ผู้ฝึกสอน ในการส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน	4.37	0.59	มากที่สุด
8. สนับสนุนบุตรหลานให้มีการพัฒนาเป็นตัวแทนเยาวชนทีมชาติ	4.29	0.62	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม	4.33	0.56	มากที่สุด

จากตาราง 4.12 พบว่า ปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ด้านผู้ปกครอง ในภาพรวมเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33 ($\mu = 4.33$, $\sigma = 0.56$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ส่งบุตรหลานเข้าร่วมการแข่งขันเพื่อให้รับประสบการณ์ในการแข่งขัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41 ($\mu = 4.41$, $\sigma = 0.59$) รองลงมาสร้างควมมีระเบียบวินัย และสร้างคุณสมบัติที่ดีของนักกีฬาให้กับบุตรหลาน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 ($\mu = 4.38$, $\sigma = 0.57$) และให้ความเคารพในการตัดสินใจแก่ผู้ฝึกสอนในการส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 ($\mu = 4.37$, $\sigma = 0.59$) ตามลำดับ

ตาราง 4.13 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นปัจจัยภายนอกตัวนักกีฬา
ด้านผู้ฝึกสอน

ปัจจัยภายนอกตัวนักกีฬา ด้านผู้ฝึกสอน	μ	σ	ระดับปัจจัย
1. มีความรู้ ความสามารถ มีความเชี่ยวชาญในกีฬามวยปล้ำอย่างแท้จริง	4.28	0.58	มากที่สุด
2. มีการพัฒนาตนเอง ให้เป็นผู้ที่มีความรู้ใหม่ ๆ อยู่เสมอ	4.43	0.60	มากที่สุด
3. มีการนำเทคนิคใหม่ ๆ มาสอน และการเข้าถึงนวัตกรรมใหม่ ๆ เพื่อพัฒนาให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการแข่งขัน	4.33	0.61	มากที่สุด
4. เข้าร่วมอบรมการพัฒนาทักษะและความสามารถที่จำเป็นสำหรับกีฬามวยปล้ำหรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างต่อเนื่อง	4.37	0.57	มากที่สุด
5. มีการวางแผนการฝึกซ้อมทั้งระยะสั้นและระยะยาว เพื่อให้ นักกีฬาได้รับชัยชนะจากการแข่งขัน	4.41	0.56	มากที่สุด
6. ใช้หลักวิทยาศาสตร์การกีฬาเข้ามาช่วยในการฝึกซ้อม	4.42	0.57	มากที่สุด
7. มีความเข้าใจนักกีฬาที่มีความสามารถแตกต่างและจัดทำแผนการซ้อมนักกีฬาเป็นรายบุคคล	4.32	0.55	มากที่สุด
8. จัดส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันอย่างต่อเนื่อง	4.30	0.58	มากที่สุด
9. ใช้หลักจิตวิทยาในการสร้างขวัญกำลังใจให้นักกีฬาทั้งก่อนการแข่งขันระหว่างการแข่งขันและหลังการแข่งขัน	4.34	0.55	มากที่สุด
10. มีความรัก ความเมตตาต่อนักกีฬา มีมนุษยสัมพันธ์ มีระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบสูง มีความมุ่งมั่นในการพัฒนานักกีฬาให้ประสบความสำเร็จ	4.38	0.56	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม	4.36	0.57	มากที่สุด

จากตาราง 4.13 พบว่า ปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ด้านผู้ฝึกสอน ในภาพรวมเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.36 ($\mu = 4.36, \sigma = 0.57$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด โดยข้อที่มี

ค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ มีการพัฒนาตนเองให้เป็นผู้ที่มีความรู้ใหม่ ๆ อยู่เสมอ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.43 ($\mu = 4.43, \sigma = 0.60$) รองลงมาใช้หลักวิทยาศาสตร์การกีฬาเข้ามาช่วยในการฝึกซ้อม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.42 ($\mu = 4.42, \sigma = 0.57$) และมีการวางแผนการฝึกซ้อมทั้งระยะสั้นและระยะยาว เพื่อให้ให้นักกีฬาได้รับชัยชนะจากการแข่งขัน ($\mu = 4.41, \sigma = 0.56$) ตามลำดับ

ตาราง 4.14 สรุปค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความสำคัญปัจจัยภายในตัวนักกีฬาและปัจจัยภายนอกตัวนักกีฬาที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ในภาพรวม

รายการ	μ	σ	ระดับปัจจัย	การจัดลำดับ
1. ปัจจัยภายในตัวนักกีฬา				
1.1 ความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬามวยปล้ำ	4.38	0.60	มากที่สุด	1
1.2 แรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยปล้ำ	4.30	0.61	มากที่สุด	4
2. ปัจจัยภายนอกตัวนักกีฬา				
2.1 ด้านผู้จัดการทีม	4.29	0.63	มากที่สุด	5
2.2 ด้านผู้ปกครอง	4.33	0.56	มากที่สุด	3
2.3 ด้านผู้ฝึกสอน	4.36	0.57	มากที่สุด	2
ค่าเฉลี่ยรวม	4.33	0.59	มากที่สุด	

จากตาราง 4.14 ปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกของนักกีฬาที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 พบว่า ในภาพรวมเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33 ($\mu = 4.33, \sigma = 0.59$) เมื่อพิจารณาในแต่ละปัจจัย พบว่า ปัจจัยในแต่ละด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด โดยปัจจัยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ปัจจัยภายในตัวนักกีฬาด้านความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬามวยปล้ำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 ($\mu = 4.38, \sigma = 0.60$) รองลงมาปัจจัยภายนอกตัวนักกีฬาด้านผู้ฝึกสอน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.36 ($\mu = 4.36, \sigma = 0.57$) และปัจจัยภายนอกตัวนักกีฬาด้านผู้ปกครอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33 ($\mu = 4.33, \sigma = 0.56$) ตามลำดับ

2.2 ความคิดเห็นของผู้ฝึกสอนและผู้จัดการทีมเกี่ยวกับปัจจัยด้านการบริหารจัดการ ประกอบด้วย ด้านการบริหารจัดการของสมาคมกีฬามวยปล้ำ ด้านการสนับสนุนและการส่งเสริม ด้านการค้นหาและคัดเลือกตัวนักกีฬา

ตาราง 4.15 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยด้านการบริหารจัดการของสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย (POLC)

ด้านการจัดการของสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย (POLC)	μ	σ	ระดับปัจจัย
1. สมาคมมีการวางแผน การดำเนินงาน กำหนดเป้าหมาย วัตถุประสงค์ (P)	3.87	0.74	มาก
2. สมาคมมีการวางแผนกลยุทธ์ในการแข่งขัน (P)	3.75	0.67	มาก
3. สมาคมกำหนดขั้นตอนการวางแผนการปฏิบัติงานให้สอดคล้องกับระยะเวลาทั้งแผนระยะสั้นและแผนระยะยาว (P)	4.08	0.82	มาก
4. ผู้บริหารสมาคมมีกระบวนการชี้แจง ตามแผนในการปฏิบัติงาน เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ (P)	3.62	1.09	มาก
5. สมาคมมีการจัดทำคู่มือกฎระเบียบในการแข่งขัน (O)	3.83	0.70	มาก
6. สมาคมมีการยกระดับกีฬามวยปล้ำ เพื่อเป็นเส้นทางสู่ความก้าวหน้าในกีฬาอาชีพ และด้านการทำงาน (O)	3.94	0.80	มาก
7. สมาคมมีการกำหนดคุณสมบัติของผู้ฝึกสอนนักกีฬามวยปล้ำในระดับเยาวชนเพื่อการรับรองการเป็นผู้ฝึกสอน (O)	4.00	0.83	มาก
8. สมาคมมีการจัดทำคู่มือกฎระเบียบในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่เพื่อยึดถือเป็นแนวทางในการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน (O)	3.87	0.74	มาก
9. สมาคมมีการจัดโครงสร้างการบริหารงานที่ชัดเจน (O)	3.70	0.90	มาก
10. สมาคมมีการจัดหาผู้สนับสนุน (สปอนเซอร์) ที่ดีและมีความต่อเนื่อง (O)	3.70	0.75	มาก

ตาราง 4.15 (ต่อ)

ด้านการบริหารจัดการของสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย (POLC)	μ	σ	ระดับปัจจัย
11. สมาคมมีการนำนวัตกรรมใหม่ ๆ เข้ามาเพื่อพัฒนาให้นักกีฬาประสบความสำเร็จ (L)	3.29	1.04	มาก
12. สมาคมมีการใช้อุปกรณ์ที่ทันสมัยเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการแข่งขัน (L)	3.29	1.19	มาก
13. สมาคมมีการส่งผู้ตัดสินไทยไปเป็นผู้ตัดสินนานาชาติเพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้ตัดสิน (L)	3.54	0.97	มาก
14. ผู้บริหารของสมาคมมีคุณสมบัติและประสบการณ์ที่ตรงกับสายงานการทำงานในสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย (L)	3.95	0.75	มาก
15. สมาคมมีนักวิทยาศาสตร์การกีฬา นักกายภาพบำบัด ร่วมเดินทางไปแข่งขันกับนักกีฬา (L)	3.91	0.92	มาก
16. สมาคมมีการติดตามเฝ้าระวังการฉ้อโกงนักกีฬาที่ได้รับบาดเจ็บจากการแข่งขัน (C)	3.50	0.88	มาก
17. สมาคมมีการสนับสนุน และส่งเสริม อุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการฝึกซ้อมเพื่อการพัฒนากีฬามวยปล้ำสู่ความเป็นเลิศ (C)	3.70	0.55	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม	3.74	0.86	มาก

จากตาราง 4.15 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ด้านการบริหารจัดการของสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย ในภาพรวมเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.74 ($\mu = 3.74$, $\sigma = 0.86$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ สมาคมกำหนดขั้นตอนการวางแผนการปฏิบัติงานให้สอดคล้องกับระยะเวลาทั้งแผนระยะสั้นและแผนระยะยาว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08 ($\mu = 4.08$, $\sigma = 0.82$) รองลงมา สมาคมมีการกำหนดคุณสมบัติของผู้ฝึกสอนนักกีฬา มวยปล้ำในระดับเยาวชนเพื่อการรับรองการเป็นผู้ฝึกสอนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 ($\mu = 4.00$, $\sigma = 0.83$) และผู้บริหารของสมาคมมีคุณสมบัติและประสบการณ์ที่ตรงกับ

สายงานการทำงานในสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95 ($\mu = 3.95$, $\sigma = 0.75$)
ตามลำดับ

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

ตาราง 4.16 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยด้านการสนับสนุน และการส่งเสริมกีฬามวยปล้ำ

ด้านการสนับสนุน และการส่งเสริมกีฬามวยปล้ำ	μ	σ	ระดับ ปัจจัย
1. ได้รับการสนับสนุน และการส่งเสริมความร่วมมือในการเข้าร่วมการแข่งขันจากผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีม นักกีฬาอย่างต่อเนื่อง	3.70	0.69	มาก
2. ได้รับการสนับสนุน และการส่งเสริม จากหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน ด้านอุปกรณ์ สถานที่ งบประมาณ ชุดแข่งขัน รองเท้า ในการเข้าร่วมการแข่งขัน	3.79	0.77	มาก
3. ได้รับการสนับสนุน และการส่งเสริม จากสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย ด้านอุปกรณ์ สถานที่ ผู้ฝึกสอนที่มีความเชี่ยวชาญ	3.66	0.70	มาก
4. ได้รับการสนับสนุน และการส่งเสริม จัดอบรมให้ความรู้เทคนิคใหม่ ๆ แก่ผู้ฝึกสอน และนักกีฬา จากวิทยากรทั้งในและต่างประเทศ	3.83	0.76	มาก
5. ได้รับการสนับสนุน และการส่งเสริม ให้นักกีฬาได้เข้าร่วมการแข่งขันทั้งในระดับประเทศและต่างประเทศ	3.70	0.69	มาก
6. ได้รับการสนับสนุน และการส่งเสริมด้านการประชาสัมพันธ์การแข่งขันกีฬามวยปล้ำจากหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนผ่านช่องทางต่าง ๆ	3.87	0.79	มาก
7. ได้รับการสนับสนุน และการส่งเสริมด้านความรู้การป้องกันการบาดเจ็บทางการกีฬาจากการกีฬาแห่งประเทศไทยแก่ผู้ฝึกสอน และนักกีฬา	3.95	0.80	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม	3.81	0.74	มาก

จากตาราง 4.16 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ด้านการสนับสนุนและการส่งเสริมกีฬามวยปล้ำ ในภาพรวมเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.81 ($\mu = 3.81, \sigma = 0.74$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ได้รับการสนับสนุน และการส่งเสริมด้านความรู้การป้องกันการบาดเจ็บทางการกีฬาจากการกีฬาแห่งประเทศไทยแก่ผู้ฝึกสอนและนักกีฬา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95 ($\mu = 3.95, \sigma = 0.80$) รองลงมาได้รับการสนับสนุน และการส่งเสริมด้านการประชาสัมพันธ์การแข่งขันกีฬามวยปล้ำจากหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนผ่านช่องทางต่าง ๆ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87 ($\mu = 3.87, \sigma = 0.79$) และได้รับการสนับสนุนและการส่งเสริม จัดอบรมให้ความรู้เทคนิคใหม่ ๆ แก่ผู้ฝึกสอนและนักกีฬาจากวิทยากรทั้งในและต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.83 ($\mu = 3.83, \sigma = 0.76$) ตามลำดับ

ตาราง 4.17 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนา
ด้านการค้นหาและคัดเลือกตัวนักกีฬา

ด้านการค้นหา และการคัดเลือกนักกีฬามวยปล้ำ	μ	σ	ระดับปัจจัย
1. ใช้กระบวนการเลือกโดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์โดยวิธีการที่ผู้ฝึกสอนใช้ตรวจสอบนักกีฬาวัยเยาว์ ผู้ที่มีความสามารถสูงตามธรรมชาติเหมาะสมต่อการเข้าสู่การกีฬา	3.95	0.85	มาก
2. คัดเลือกนักกีฬาที่มีโครงสร้างและสรีระเหมาะสมกับกีฬามวยปล้ำ และมีสมรรถภาพทางกายที่ดี	3.79	0.77	มาก
3. ใช้เกณฑ์การทดสอบความสามารถทางการกีฬามวยปล้ำระดับสูงในการคัดเลือก	3.66	0.86	มาก
4. ใช้กระบวนการคัดเลือกตามธรรมชาติโดยเข้าสู่การกีฬาโดยอิทธิพลของท้องถิ่น ประเพณีนิยมของโรงเรียน ความต้องการของผู้ปกครอง หรือความสนใจของนักกีฬา	3.75	0.84	มาก
5. ใช้หลักเกณฑ์เฉพาะเจาะจงการทดสอบสมรรถภาพทางกลไก (motorabilities) และสภาพสรีรวิทยาที่สมบูรณ์ (physiological)	3.83	0.81	มาก
6. ใช้หลักการทางวิทยาศาสตร์การกีฬาและการฝึกซ้อมอย่างต่อเนื่องเพื่อปรับปรุงความสมบูรณ์ทางกายของนักกีฬามวยปล้ำ	4.00	0.78	มาก
7. ใช้วิธีการฝึกซ้อมได้อย่างเหมาะสมถูกต้องตามเกณฑ์การตรวจสอบทางสรีรวิทยาของนักกีฬา	3.87	0.79	มาก
8. ตรวจสอบความเหมาะสมของอายุ และการเจริญเติบโตรวมถึงและการเจริญเติบโตของกระดูกที่ข้อมือ ว่าหยุดการเจริญเติบโตหรือยังเพื่อพิจารณาความสมบูรณ์ความสูงที่เหมาะสมของนักกีฬา	3.95	0.85	มาก
9. มีการกำหนดระยะเวลาการคัดเลือกตัวนักกีฬาที่เหมาะสมตามระยะการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5	4.20	0.72	มาก

ตาราง 4.17 (ต่อ)

ด้านการค้นหา และการคัดเลือกนักกีฬามวยปล้ำ	μ	σ	ระดับปัจจัย
10. มีการคัดเลือกตัวนักกีฬาแบบมีเป้าหมาย เช่น มีการคัดเลือกหลาย ๆ ครั้ง เพื่อเปิดโอกาสที่จะได้นักกีฬาที่มีพรสวรรค์	4.04	0.75	มาก
11. มีการคัดเลือกนักกีฬา ด้วยวิธีการแข่งขันร่วมกับการฝึกซ้อม	4.08	0.77	มาก
12. มีการทดสอบด้านจิตวิทยา เช่น ความสามารถในการตัดสินใจ การแก้ปัญหาเฉพาะหน้าในเกมการแข่งขัน การอ่านใจคู่ต่อสู้ ความเชื่อมั่นของนักกีฬา ความสามารถในการวิเคราะห์เกมการแข่งขัน	4.03	0.80	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม	3.93	0.79	มาก

จากตาราง 4.17 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ด้านการค้นหา และการคัดเลือกนักกีฬามวยปล้ำ ในภาพรวมเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.93 ($\mu = 3.93$, $\sigma = 0.79$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การกำหนดระยะเวลาการคัดเลือกตัวนักกีฬาที่เหมาะสมตามระยะการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.20 ($\mu = 4.20$, $\sigma = 0.72$) รองลงมา มีการคัดเลือกนักกีฬา ด้วยวิธีการแข่งขันร่วมกับการฝึกซ้อม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08 ($\mu = 4.08$, $\sigma = 0.77$) และมีการคัดเลือกตัวนักกีฬาแบบมีเป้าหมาย เช่น มีการคัดเลือกหลาย ๆ ครั้ง เพื่อเปิดโอกาสที่จะได้นักกีฬาที่มีพรสวรรค์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 ($\mu = 4.04$, $\sigma = 0.75$) ตามลำดับ

ตาราง 4.18 สรุปค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ของผู้จัดการทีม, ผู้ฝึกสอน ในภาพรวม

ปัจจัยด้านการบริหารจัดการ	μ	σ	ระดับปัจจัย	การจัดลำดับ
1. ด้านการบริหารจัดการของสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย (POLC)	3.74	0.86	มาก	3
2. ด้านการสนับสนุน และการส่งเสริมกีฬามวยปล้ำ	3.81	0.74	มาก	2
3. ด้านการค้นหา และการคัดเลือกนักกีฬามวยปล้ำ	3.93	0.79	มาก	1
ค่าเฉลี่ยรวม	3.82	0.83	มาก	

จากตาราง 4.18 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ในภาพรวมเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.82 ($\mu = 3.82, \sigma = 0.83$) เมื่อพิจารณาในแต่ละปัจจัย พบว่า ปัจจัยในแต่ละด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยปัจจัยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ด้านการค้นหาและการคัดเลือกนักกีฬามวยปล้ำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.93 ($\mu = 3.93, \sigma = 0.79$) รองลงมาด้านการสนับสนุน และการส่งเสริมกีฬามวยปล้ำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.81 ($\mu = 3.81, \sigma = 0.74$) และด้านการบริหารจัดการของสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.74 ($\mu = 3.74, \sigma = 0.86$) ตามลำดับ

ตาราง 4.19 สรุปค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬา
มวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ในภาพรวม

รายการ	μ	σ	ระดับปัจจัย	การจัดลำดับ
1. ปัจจัยภายในตัวนักกีฬา				
1.1 ความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬามวยปล้ำ	4.38	0.60	มากที่สุด	1
1.2 แรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยปล้ำ	4.30	0.61	มากที่สุด	4
2. ปัจจัยภายนอกตัวนักกีฬา				
2.1 ด้านผู้จัดการทีม	4.29	0.63	มากที่สุด	5
2.2 ด้านผู้ปกครอง	4.33	0.56	มากที่สุด	3
2.3 ด้านผู้ฝึกสอน	4.36	0.57	มากที่สุด	2
3. ปัจจัยด้านการบริหารจัดการ (POLC)				
3.1 ด้านการบริหารจัดการของสมาคม กีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย POLC	3.74	0.86	มาก	3
3.2 ด้านการสนับสนุน และการ ส่งเสริมกีฬามวยปล้ำ	3.81	0.74	มาก	2
3.3 ด้านการค้นหา และการคัดเลือก นักกีฬามวยปล้ำ	3.93	0.79	มาก	1

จากตาราง 4.19 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ในภาพรวมทั้งหมดในแต่ละปัจจัย ปัจจัยภายในตัวนักกีฬา ด้านความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬามวยปล้ำเป็นระดับปัจจัยที่มีความสำคัญมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 ($\mu = 4.38$, $\sigma = 0.60$) รองลงมา คือปัจจัยภายนอกในด้านผู้ฝึกสอน เป็นระดับปัจจัยที่มีความสำคัญมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.36 ($\mu = 4.36$, $\sigma = 0.57$) และด้านผู้ปกครอง เป็นระดับปัจจัยที่มีความสำคัญมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33 ($\mu = 4.33$, $\sigma = 0.56$) ตามลำดับ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ให้ประสบผลสำเร็จ

1. ผู้ฝึกสอนควรเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถในกีฬามวยปล้ำ
2. ผู้ฝึกสอนควรหมั่นฝึกฝน และพัฒนาตนเองให้เป็นผู้ที่มีองค์ความรู้ใหม่ ๆ อยู่เสมอ
3. ผู้ฝึกสอนควรใช้หลักจิตวิทยาในการฝึกซ้อม และรู้จักการนำเอาวิทยาศาสตร์การกีฬา มาประยุกต์ใช้ร่วมกับการฝึกซ้อม
4. ผู้ฝึกสอนควรจัดทำโปรแกรมการฝึกซ้อม และวิธีการฝึกซ้อมให้เหมาะสมกับวัยของนักกีฬา เพื่อที่นักกีฬาจะสามารถปฏิบัติหรือฝึกตามโปรแกรมที่วางไว้ได้
5. ผู้ฝึกสอนควรเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับนักกีฬา
6. ผู้ฝึกสอนควรสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักกีฬา
7. ผู้ฝึกสอนต้องเข้าใจในความสัมพันธ์กันระหว่างผู้ฝึกสอนและนักกีฬา
8. ควรปรับเปลี่ยนบรรยากาศในการฝึกซ้อม
9. ผู้ฝึกสอนควรมีวิธีในการลดความตึงเครียดของนักกีฬา ในขณะที่แข่งขันและสร้างความฮึกเหิมต่อนักกีฬาในขณะที่แข่งขันเพื่อให้ได้รับชัยชนะ
10. ผู้ฝึกสอนต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่อง กฎ และกติกาเป็นอย่างดีเพื่อนำมาถ่ายทอดให้กับนักกีฬา
11. ควรให้กำลังใจและคำแนะนำแก่นักกีฬา หลังจบเกมส์การแข่งขัน
12. นักกีฬาต้องมีระเบียบวินัยในการฝึกซ้อม และฝึกซ้อมตามโปรแกรมที่ผู้ฝึกสอนวางไว้
13. นักกีฬาต้องเป็นผู้ที่ใฝ่เรียนรู้ และพัฒนาตนเองอยู่เสมอ
14. นักกีฬาต้องให้ความเคารพ และเชื่อฟังผู้ฝึกสอนและผู้ปกครอง
15. นักกีฬาจะต้องเป็นผู้ที่อ่อนน้อมถ่อมตน และมีน้ำใจนักกีฬา
16. ผู้ปกครองควรให้การสนับสนุนอย่างเต็มความสามารถ
17. ให้กำลังใจ หรือให้รางวัลหลังแข่งขันได้รับชัยชนะหรือให้คำปลอบใจแก่นักกีฬา
18. ผู้จัดการทีมควรมหาสิ่งสนับสนุน เงินรางวัล เพื่อสร้างขวัญและกำลังใจ ให้กับผู้ฝึกสอนและนักกีฬา
19. ผู้จัดการทีมควรให้การสนับสนุน และคอยอำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อมอย่างเต็มความสามารถ

ตอนที่ 4 ผลการสัมภาษณ์ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในกีฬามวยปล้ำในด้านการบริหารจัดการ

จากการสัมภาษณ์ผู้แทนสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย ภาค 5 จำนวน 5 ท่าน ถึงความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารจัดการของสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย ซึ่งพบว่า ทั้ง 5 ท่านมีความคิดที่สอดคล้องไปในแนวทางเดียวกัน คือ สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย มีการบริหารงานเป็นไปตามหลักและทฤษฎีของการบริหารจัดการของ POLC ประกอบด้วย ด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์กร ด้านการผู้นำ และด้านการควบคุม ดังนี้

1. ด้านการวางแผน (planning)

1.1 สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยมีการวางแผนกลยุทธ์และยุทธศาสตร์ที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ การกีฬาแห่งประเทศไทย

1.2 สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยกำหนดยุทธศาสตร์ของจังหวัดในแต่ละภูมิภาคให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ และสอดคล้องกับแผนพัฒนาการกีฬามวยปล้ำตามยุทธศาสตร์ของสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยกำหนดขึ้น

1.3 สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยได้กำหนดนโยบายที่ก่อให้เกิดการพัฒนาทั้งในด้านการบริหารจัดการ การพัฒนานักกีฬา การพัฒนาบุคลากร รวมถึงการจัดการแข่งขัน เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างรากฐาน และความนิยมให้เกิดการแพร่หลายของกีฬามวยปล้ำเพิ่มมากขึ้น

1.4 สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยมีการวางแผน การดำเนินงาน กำหนดเป้าหมาย วัตถุประสงค์ และแผนการปฏิบัติที่ชัดเจนที่สอดคล้องกับนโยบายของรัฐ และแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ โดยกำหนดแผนปฏิบัติงานในระยะสั้นและระยะยาว เพื่อที่จะนำไปสู่การปฏิบัติงานที่สำเร็จบรรลุตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ ที่สมาคมกีฬามวยปล้ำกำหนดไว้ที่ชัดเจน เช่น จัดทำระบบคู่มือสารสนเทศที่ทุกคนสามารถเข้าถึงข้อมูลการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ เพื่อยึดถือเป็นแนวทางดำเนินงานในการพัฒนานักกีฬา สำหรับการพัฒนากีฬามวยปล้ำในระดับเยาวชนในกลุ่มภาคเหนือ นั้น ทางสมาคมมีการจัดอบรมผู้ฝึกสอน และผู้ตัดสินอย่างต่อเนื่องทุกปี เพื่อเป็นการพัฒนาทักษะทางกีฬา พัฒนาความสามารถ ทั้งนักกีฬาและผู้ฝึกสอน เพื่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ ๆ และต่อยอดองค์ความรู้เดิมให้มีการพัฒนาและมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น เพื่อเป็นการเผยแพร่กีฬามวยปล้ำให้เป็นที่รู้จักมากขึ้น โดยทางสมาคมมีการจัดการแข่งขันในทุก ๆ ปี เพื่อพัฒนาทักษะนักกีฬา และมีการคัดเลือกนักกีฬาในระดับเยาวชน เพื่อเป็นตัวแทนทีมชาติไทยในการส่งเข้าร่วมการแข่งขันในนามตัวแทนทีมชาติไทย ในการแข่งขันต่าง ๆ ที่สหพันธ์กีฬามวยปล้ำมีการจัดการแข่งขันขึ้น

2. ด้านการจัดการองค์กร (organizing)

- 2.1 สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยมีการกระจายงานและแบ่งหน้าที่การทำงาน รวมถึงการมอบหมายงานให้รับผิดชอบ ตามความสามารถและความถนัดของบุคคล เช่น ผู้ฝึกสอนระดับภูมิภาค ผู้ตัดสินระดับภูมิภาค ผู้ประเมินความต้องการ ความพร้อมของทีมแต่ละภูมิภาค เป็นต้น
- 2.2 สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยมีการจัดการองค์กรระดับภูมิภาค มีความจำเป็น และก่อให้เกิดประโยชน์หลายด้าน เช่น ประโยชน์ต่อองค์กร ประโยชน์ต่อผู้บริหาร และประโยชน์ต่อผู้ปฏิบัติงาน เช่น ผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีม และนักกีฬามวยปล้ำในระดับภูมิภาค เป็นต้น
- 2.3 ให้การสนับสนุนและการส่งเสริมความร่วมมือในการเข้าร่วมการเสนอความคิดเห็นและแก้ไขปัญหาในระดับภูมิภาคร่วมกับสมาคม ในการจัดการแข่งขันจากผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีม นักกีฬาอย่างต่อเนื่อง เช่น มีการประชุมสามัญประจำปี ซึ่งทางสมาคมได้จัดทำในทุก ๆ ปีอย่างต่อเนื่อง
- 2.4 การสนับสนุนและการส่งเสริมให้นักกีฬาได้เข้าร่วมการแข่งขันทั้งในระดับประเทศและต่างประเทศ พร้อมทั้งผู้ฝึกสอนที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านในระดับภูมิภาค เพื่อให้ นักกีฬาเข้าถึงทั้งภาคปฏิบัติและภาคทฤษฎี
- 2.5 สนับสนุนและการส่งเสริมจากหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนด้านอุปกรณ์ สถานที่ งบประมาณ ชูตแข่งขัน รองเท้าในการเข้าร่วมการแข่งขัน และส่งเสริม จัดอบรมให้ความรู้เทคนิคใหม่ ๆ แก่ผู้ฝึกสอน และนักกีฬาจากวิทยากรทั้งในและต่างประเทศ
- 2.6 พัฒนาสื่อการฝึกสอนกีฬาปล้ำขั้นพื้นฐาน และปรับปรุง ติดตามกฎ กติกาที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เพื่อให้ผู้ฝึกสอนและนักกีฬาได้ศึกษาและสามารถเข้าใจได้
- 2.7 สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย ได้มีการกำหนดโครงสร้างการบริหารที่ชัดเจน มีการบริหารงานอย่างเป็นระบบและแบบมีส่วนร่วมในการทำงาน
- 2.8 สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยมีรูปแบบการทำงานเต็มเวลา เจ้าหน้าที่สมาคมมีจำนวนที่เพียงพอ และระบุนโยบายของแต่ละฝ่ายไว้อย่างชัดเจน การมอบหมายงานต่อผู้ปฏิบัติงาน สอดคล้องตามภาระที่ได้รับมอบหมาย สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย ได้จัดทำคู่มือการปฏิบัติงานของสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย ที่สอดคล้องตามวิสัยทัศน์ และพันธกิจ คณะกรรมการบริหารสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย มีความรู้ ประสบการณ์ ด้านการกีฬาตรงสายงาน และมีคณะกรรมการติดตามประเมินผลการฝึกซ้อมและการแข่งขันอย่างสม่ำเสมอ

3. ด้านผู้นำ (leading)

- 3.1 ผู้บริหารสมาคมมีกระบวนการชี้แนะตามแผนในการปฏิบัติงาน เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์และขั้นตอนการติดตามกรณีนักกีฬาที่ได้รับบาดเจ็บจากการแข่งขัน

3.2 สมาคมมีการนำนวัตกรรมใหม่ ๆ เข้ามาใช้เพื่อพัฒนานักกีฬาให้ประสบความสำเร็จและสนับสนุนให้ใช้อุปกรณ์ที่ทันสมัยเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการแข่งขัน

3.3 สมาคมมีการจัดหาผู้สนับสนุน ที่ดีและมีความต่อเนื่อง

3.4 ผู้บริหารของสมาคมมีคุณสมบัติและประสบการณ์ที่ตรงกับสายงานการทำงานในสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการบริหารงานและพัฒนานักกีฬา

3.5 ผู้บริหารสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยส่งเสริมและสนับสนุนการทำงานเป็นทีม ผู้บริหารใช้หลักธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการอย่างสม่ำเสมอ

3.6 ผู้บริหารสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยเป็นตัวอย่างในการสร้างแรงจูงใจแก่นักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน และและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในกีฬามวยปล้ำ

3.7 ผู้บริหารสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยมีการจัดระบบสวัสดิการให้แก่ นักกีฬา ฝึกสอน ผู้ตัดสิน และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในกีฬามวยปล้ำ

4. ด้านการควบคุม (controlling)

4.1 สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยมีกระบวนการตรวจสอบ หรือติดตามผลและประเมินการปฏิบัติงานในกิจกรรมต่าง ๆ ของสมาคมหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิด รวมถึงมีกระบวนการคัดเลือกนักกีฬาโดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ โครงสร้าง และสรีระที่เหมาะสมกับกีฬามวยปล้ำ

4.2 สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยมีกระบวนการควบคุม และวิธีการปฏิบัติงานในการใช้ทรัพยากรต่าง ๆ เช่น ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน และนักกีฬาระดับเยาวชนของสมาคมอย่างเป็นขั้นตอน และเป็นระบบ

4.3 สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยมีการประเมินผลการดำเนินงานเป็นระยะโดยจัดทำปฏิทินปฏิบัติงานแจ้งให้ผู้จัดการทีม และผู้ฝึกสอนมวยปล้ำในส่วนภูมิภาคได้เข้าใจขั้นตอนการปฏิบัติงานร่วมกัน

4.4 สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยมีการติดตามนักกีฬาที่มีความสามารถ ทักษะในกีฬามวยปล้ำ สมรรถภาพทางกายที่ดี เพื่อคัดเลือกเก็บตัวฝึกซ้อมเตรียมส่งเข้าร่วมการแข่งขันในรายการต่าง ๆ ที่สหพันธ์กีฬามวยปล้ำจัดการแข่งขันขึ้นในทุก ๆ ปี

4.5 สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย มีการติดตามนักกีฬาหลังจากที่ทางสมาคมส่งเข้าร่วมการแข่งขันที่เป็นตัวแทนทีมชาติไทยเสร็จสิ้นแล้ว ทางสมาคมได้ส่งตัวนักกีฬากลับต้นสังกัดเพื่อให้ผู้ฝึกสอนในส่วนภูมิภาคได้ดำเนินการฝึกซ้อม พัฒนาทักษะ และรักษาสมรรถภาพทางกายนักกีฬาให้ต่อเนื่อง

ผลการสัมภาษณ์ผู้ตัดสินสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย ภาค 5

จากการสัมภาษณ์ผู้ตัดสิน สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย ภาค 5 จำนวน 5 ท่าน เกี่ยวกับความคิดเห็นด้านการบริหารจัดการ ตามกระบวนการ POLC พบว่า ทั้ง 5 ท่าน มีความคิดที่สอดคล้องไปในแนวทางเดียวกันดังนี้

1. ด้านการวางแผน (planning)

สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยได้กำหนดยุทธศาสตร์ในการวางแผนเพื่อพัฒนาผู้ตัดสินโดยมีการจัดอบรมผู้ตัดสินขึ้นในทุก ๆ ปี โดยค้นหาจากนักกีฬา ผู้ฝึกสอน หรือบุคคลภายนอกที่มีความสนใจในกีฬามวยปล้ำในด้านการตัดสิน โดยทางสมาคมเชิญวิทยากรจากทางสหพันธ์ (UWW) และวิทยากรของสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย มาให้ความรู้ทั้งในภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ เพื่อให้ผู้ตัดสินมีความรู้ความสามารถ และมีทักษะเพื่อพัฒนาผู้ตัดสินใหม่ ให้เป็นบุคลากรที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพของสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย เพื่อให้มีความสอดคล้องตามแผนยุทธศาสตร์กับแผนพัฒนากีฬาลดับที่ 6 เพื่อเป็นการพัฒนาผู้ตัดสินโดยจัดการแข่งขันอย่างมีมาตรฐาน และเป็นระบบโดยนำวิทยาศาสตร์ทางการกีฬาเข้ามาพัฒนา มีการจัดทำสารสนเทศ การสื่อสารที่ทันสมัย เพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารที่รวดเร็ว สามารถเข้าถึงข้อมูลของผู้ตัดสินและรวมถึงสมาชิกในองค์กร เพื่อลดค่าใช้จ่ายในการส่งข้อมูลต่าง ๆ

2. ด้านการจัดการองค์กร (organizing)

สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยได้มีการจัดอบรมผู้ตัดสิน และผู้ที่สนใจในการจัดทำโปรแกรมการแข่งขัน เพื่อพัฒนาองค์ความรู้และศักยภาพของผู้ตัดสินหรือผู้ที่สนใจ ซึ่งทางสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยมีการจัดลำดับผู้ตัดสิน โดยมีประธานผู้ตัดสินเป็นคณะกรรมการจัดสอบผู้ตัดสิน โดยแบ่งออกเป็น 3 ระดับ โดยเริ่มจากระดับ 3 หมายถึง ผู้ตัดสินที่ผ่านการอบรมใหม่ ระดับ 2 หมายถึงผู้ตัดสินที่มีประสบการณ์ในการตัดสินไม่น้อยกว่า 2 ปี และระดับ 1 หมายถึงผู้ตัดสินที่มีประสบการณ์ตัดสินมากกว่า 3 ปีขึ้นไป ซึ่งผู้ตัดสินจะต้องสอบเลื่อนระดับขึ้นไป ทั้งนี้ผู้ตัดสินต้องหมั่นฝึกฝนและพัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอเพื่อเป็นการเพิ่มพูนทักษะความสามารถในการตัดสิน การคิดวิเคราะห์ การให้คะแนน ความแม่นยำในการตัดสินใจ ไหวพริบ เพื่อพัฒนาตัวผู้ตัดสินเป็นผู้ตัดสินนานาชาติในการแข่งขันรายการต่าง ๆ ที่ทางสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยร่วมกับการกีฬาแห่งประเทศไทยจัดขึ้น ทางสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยจะมีการพิจารณาผู้ตัดสิน เพื่อส่งเข้าร่วมอบรมเพื่อสอบเลื่อนระดับเป็นผู้ตัดสินนานาชาติ ทั้งนี้สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยต้องมีการทำงานอย่างโปร่งใส การตั้งเกณฑ์ในการคัดเลือกเพื่อพัฒนาผู้ตัดสิน การคัดเลือกผู้ตัดสินต้องมีความยุติธรรม และรวมถึงค่าตอบแทนผู้ตัดสินในการไปปฏิบัติหน้าที่ในแต่ละครั้ง

3. ด้านผู้นำ (leading)

สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยจะมีการคัดเลือกผู้ตัดสินที่ผ่านการอบรมในแต่ละระดับของผู้ตัดสินในการไปปฏิบัติหน้าที่ผู้ตัดสินในการแข่งขันรายการแข่งขันต่าง ๆ ที่สมาคมจัดการแข่งขันขึ้น หรือตามรายการแข่งขันที่การกีฬาแห่งประเทศไทยกำหนด เพื่อเป็นการพัฒนาศักยภาพของผู้ตัดสิน และเป็นการกระตุ้นให้ผู้ตัดสินพัฒนาตนเอง โดยทางสมาคมจะมีการคัดเลือกผู้ตัดสินที่ปฏิบัติหน้าที่ได้ดี เข้าใจในกฎ การคิดวิเคราะห์ การให้คะแนน ความแม่นยำในการตัดสินใจ ไหวพริบ และกฎกติกาที่ห้ามมวยปล้ำเป็นอย่างดีเพื่อจัดส่งผู้ตัดสินเข้าร่วมอบรมเป็นผู้ตัดสินในระดับนานาชาติที่ทางสหพันธ์กีฬามวยปล้ำจัดอบรมขึ้น ผู้นำหรือผู้แทนสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยควรเป็นแบบอย่างที่ดีที่ถูกต้อง สร้างแรงจูงใจให้กับผู้ตัดสิน เพื่อฝึกฝนและหมั่นพัฒนาตนเอง

4. ด้านการควบคุม (controlling)

ในการแข่งขันในรายการต่าง ๆ สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยจะมีการอบรม ทบทวน กฎและกติกาให้กับผู้ตัดสินทุกครั้งก่อนจะปฏิบัติหน้าที่ในแต่ละครั้ง รวมถึงมีการถ่ายทอด ประสบการณ์ของผู้ตัดสินที่ผ่านการอบรม หรือผ่านการเข้าร่วมตัดสินในรายการระดับนานาชาติ เพื่อทราบ ถึงจุดเด่นจุดด้อยของผู้ตัดสินแต่ละบุคคล มีการจัดอบรมผู้ตัดสินที่ผ่านการอบรมจากสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยอย่างน้อย ปีละ 2-3 ครั้ง เพื่อเป็นการทบทวน กฎ กติกาให้กับผู้ตัดสิน แรงจูงใจในการ ปฏิบัติหน้าที่ให้กับผู้ตัดสิน ซึ่งเป็นผลดีต่อนักกีฬาเพราะผู้ตัดสินส่วนใหญ่จะมาจากผู้ฝึกสอนในแต่ละ สโมสรซึ่งผู้ตัดสินจะนำมาปรับปรุงแก้ไข และพัฒนาศักยภาพของผู้ตัดสินให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น รวมทั้ง นำเอาความรู้ในเรื่อง กฎ และกติกา ในการแข่งขันเพื่อไปถ่ายทอดให้กับนักกีฬาในสังกัด อันจะเป็นผลดีกับ นักกีฬาและการพัฒนาทีมให้เข้าใจในกฎและกติกาเพิ่มมากขึ้นในส่วนของการแข่งขัน

ผลการสัมภาษณ์นักกีฬาระดับเยาวชนที่เป็นตัวแทนทีมชาติไทย

จากการสัมภาษณ์นักกีฬาสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย ภาค 5 จำนวน 5 ท่าน เกี่ยวกับ ความคิดเห็นด้านการบริหารจัดการ ตามกระบวนการ POLC ซึ่งพบว่า ทั้ง 5 ท่าน มีความคิดที่สอดคล้อง ไปในแนวทางเดียวกันดังนี้

1. ด้านการวางแผน (planning)

นักกีฬาส่วนใหญ่ที่ประสบผลสำเร็จในการแข่งขันจะมีการวางแผน มีการกำหนดเป้าหมาย มีจุดประสงค์ของความตั้งใจที่อยากจะประสบความสำเร็จ ซึ่งเริ่มจากการวางแผนให้กับตัวเอง เช่น มีการวางแผนการฝึกซ้อม การสอบถามโค้ชเกี่ยวกับโปรแกรมการฝึกซ้อม ลงมือปฏิบัติด้วยความมุ่งมั่น อยู่เสมอ ตั้งใจ และทุ่มเท หมั่นทบทวน สิ่งที่เราตั้งเป้าหมายไว้ ทำเพื่ออะไร ทำเพื่อใคร และเมื่อในวันที่ประสบความสำเร็จจากการแข่งขันในรายการต่าง ๆ ต้องสร้างความสำเร็จนั้นให้เกิดขึ้นอยู่เสมอหรือรักษาแชมป์

นั้นไว้ให้นานที่สุด ตลอดจนพัฒนาตนเองขึ้นตามลำดับ เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ใหม่ ๆ อยู่เสมอทั้งในด้านของ เทคนิคกีฬา ทักษะกีฬาใหม่ ๆ การถ่ายทอดประสบการณ์ที่ได้รับจากการไปแข่งขันในรายการใหญ่ ๆ และ ต้องมีความเชื่อมั่นในตนเอง เชื่อมั่นในผู้ฝึกสอนว่าจะสามารถนำพาและพัฒนาให้เราประสบความสำเร็จได้

2. ด้านการจัดการองค์กร (organizing)

ในการแข่งขันกีฬามวยปล้ำจะมีการแบ่งกลุ่มระดับนักกีฬาตามรุ่นอายุ และคัดเลือกนักกีฬาในแต่ละรายการแข่งขัน ซึ่งนักกีฬาที่ได้รับการคัดเลือกเป็นตัวแทนนักกีฬาทีมชาติไทยของสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยในระดับเยาวชนนั้น ต้องพัฒนาตนเองเรียนรู้ในเรื่องของกฎกติกาการแข่งขัน ทักษะในกีฬามวยปล้ำที่ดี มีความพร้อม ความขยัน ความเชื่อมั่นในตนเอง เพื่อสร้างศักยภาพให้กับตนเองและเป็นแนวทางหรือแนวปฏิบัติที่ดีให้กับนักกีฬารุ่นต่อไป นอกจากนี้จะต้องนำประสบการณ์ที่ได้รับจากการแข่งขันมาถ่ายทอดให้กับสมาชิกในทีมของตนเอง เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีในการฝึกซ้อมให้กับรุ่นน้อง และการสร้างแรงจูงใจให้กับนักกีฬาในสังกัดที่เริ่มฝึกใหม่ เพื่อนำเอามาปรับใช้กับตนเองและพัฒนาตนเองให้ประสบความสำเร็จในการแข่งขัน นอกจากนี้สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย ยังได้จัดโครงการเพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างนักกีฬามวยปล้ำและผู้ฝึกสอน ในช่วงปิดภาคเรียน โดยจัดตั้งแคมป์ฝึกซ้อมในทุกภูมิภาค เพื่อให้ให้นักกีฬาและผู้ฝึกสอนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ ทักษะ และเทคนิคใหม่ ๆ รวมทั้งการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาใช้ในการฝึกซ้อมนักกีฬาในสังกัดตนเองต่อไป

3. ด้านผู้นำ (leading)

นักกีฬาตัวแทนทีมชาติไทยระดับเยาวชนต้องเป็นผู้นำและทำตัวให้เป็นตัวอย่างให้กับทีมและการสร้างแรงจูงใจให้นักกีฬา ทั้งในด้านการฝึกซ้อม การแข่งขัน และด้านการเรียน รวมทั้งความรับผิดชอบ การมีระเบียบวินัย ตรงต่อเวลา มีความมุ่งมั่น ทุ่มเทในการฝึกซ้อม แสวงหาและศึกษาค้นคว้าทักษะ เทคนิคใหม่ ๆ อยู่เสมอ มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความคิดทางบวกและสร้างสภาวะผ่อนคลายภายใต้ความกดดันได้ นักกีฬาที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงการตั้งเป้าหมายจะมีความท้าทายสูงตามไปด้วย ความเชื่อมั่นในตนเองจะส่งผลต่อกลยุทธ์ในการเล่นกีฬา เพราะทำให้นักกีฬามีความกล้าเสี่ยง กล้าเล่นมากขึ้น และสุดท้ายความเชื่อมั่นในตนเองมีผลต่อการควบคุมตนเองในการแข่งขันกีฬา ซึ่งเป็นปัจจัยหลักต่อการประสบความสำเร็จ หรือพ่ายแพ้ในเกมการแข่งขัน โดยความเชื่อมั่นในตนเองส่งผลให้นักกีฬามีความอดทนต่อปัญหา อุปสรรค และมีความพยายามที่จะพลิกสถานการณ์ที่เสียเปรียบให้กลับมาได้เปรียบในสถานการณ์ที่ตื่นเต้น และสามารถรับมือกับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ดี

4. ด้านการควบคุม (controlling)

นักกีฬาที่ประสบผลสำเร็จในการแข่งขันส่วนใหญ่ต้องมีความสามารถในการควบคุมสมรรถภาพ ของตนเองอย่างสม่ำเสมอ ทั้งในด้านของสมรรถภาพทางกายรวมถึงการรู้จักควบคุมตนเอง ในขณะแข่งขันที่เกิดอาการรู้สึกตื่นเต้น เกิดความตึงเครียด ต้องพยายามทำจิตใจให้สงบ โดยการพูดกับตนเอง กระตุ้นตนเองให้เกิดความเชื่อมั่น นักกีฬาที่มีการฝึกซ้อมอย่างเต็มที่ที่จะสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดที่ผู้ฝึกสอน แนะนำได้เป็นอย่างดี การให้นักกีฬาเชื่อว่าตนเองมีความสามารถเพิ่มขึ้นจึงส่งผลให้นักกีฬามีความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มมากขึ้น จะช่วยให้เกิดความผ่อนคลายในขณะที่กำลังจะทำการแข่งขัน มีสติ มีสมาธิอยู่กับตนเองให้ มาก รวมทั้งการควบคุมตนเอง ไม่มั่วสุมอบายมุขต่าง ๆ ที่ทำให้ร่างกายเสียสุขภาพ

ตอนที่ 5 ข้อเสนอแนะและแนวทางในการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5

ผลการสัมภาษณ์ ผู้แทนสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย ผู้ตัดสิน และนักกีฬามวยปล้ำ ระดับเยาวชน ภาค 5 มีข้อเสนอแนะที่เป็นแนวทางพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ดังนี้

1. สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยต้องมีการจัดเตรียมความพร้อมในการพัฒนาและสนับสนุนในการพัฒนานักกีฬาสู่ความเป็นเลิศ
2. สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยควรมีการทำงานที่โปร่งใสซื่อสัตย์ และมีคุณธรรมในการบริหารงาน
3. ผู้บริหารของสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยควรเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถในการบริหารงานในสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยเป็นอย่างดี
4. สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยควรจัดหาผู้สนับสนุนให้กับสมาคม เพื่อนำมาพัฒนานักกีฬา
5. สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยต้องเป็นศูนย์กลางให้กับ ชมรม สโมสร กีฬามวยปล้ำ ในแต่ละภูมิภาค
6. สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยควรมีการดำเนินงานตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ในการพัฒนา นักกีฬา พัฒนาผู้ตัดสินหรือตามยุทธศาสตร์ตามแบบแผนงานของสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยตั้งไว้อย่างเป็นทางการ
7. การจะทำให้สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยพัฒนายิ่งขึ้นได้นั้น ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในกีฬามวยปล้ำ เช่น ผู้ปกครอง ผู้ฝึกสอน และนักกีฬาในแต่ละสโมสรผู้ให้การสนับสนุน ผู้จัดการทีมต้อง

ให้ความร่วมมือ ช่วยกันผลักดันและพัฒนาเป้าหมายป้าให้แพร่หลายและได้รับความนิยมาจากประชาชน
ทุกเพศ ทุกวัย

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 และเพื่อเป็นแนวทางเสริมสร้างการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในกีฬามวยปล้ำ ประกอบด้วย นักกีฬามวยปล้ำ ระดับเยาวชน ภาค 5 จำนวน 220 ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนกีฬามวยปล้ำ จำนวน 24 คน ผู้แทนสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย จำนวน 5 คน ผู้ตัดสินกีฬามวยปล้ำระดับชาติและนานาชาติ จำนวน 5 คน นักกีฬาทีมชาติระดับเยาวชน จำนวน 5 คน รวมทั้งหมด 259 คน ทำการวิเคราะห์ โดยข้อมูลเชิงปริมาณใช้ค่าความถี่ และค่าร้อยละ ข้อมูลเชิงคุณภาพใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา และสรุปบรรยายเป็นความเรียง

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 สามารถสรุปข้อมูลได้ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 63.64 มีอายุระหว่าง 13-15 ปี คิดเป็นร้อยละ 47.70 ส่วนใหญ่เข้าร่วมการแข่งขันในประเภท ฟรีสไตล์ชาย (FS) คิดเป็นร้อยละ 30.00 มีประสบการณ์ในการเล่นกีฬามวยปล้ำมากกว่า 3 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 51.60 เหตุผลในการเล่นกีฬามวยปล้ำ เนื่องจากผู้ปกครองให้การสนับสนุนให้เล่นกีฬามวยปล้ำ คิดเป็นร้อยละ 65.90

2. ระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 (ตามความคิดเห็นของนักกีฬา)

2.1 ปัจจัยภายในตัวนักกีฬา ประกอบด้วย ด้านความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬามวยปล้ำ และด้านแรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยปล้ำ สรุปได้ดังนี้

2.1.1 ด้านความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬามวยปล้ำ พบว่า เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.38, \sigma = 0.60$)

2.1.2 ด้านแรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยปล้ำ พบว่า เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.30, \sigma = 0.61$)

2.2 ปัจจัยภายนอกตัวนักกีฬา ประกอบด้วย ด้านผู้จัดการทีม ด้านผู้ปกครอง และ ผู้ฝึกสอน สรุปได้ดังนี้

2.2.1 ด้านผู้จัดการทีม พบว่า เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.29, \sigma = 0.63$)

2.2.2 ด้านผู้ปกครอง พบว่า เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.33, \sigma = 0.56$)

2.2.3 ด้านผู้ฝึกสอน พบว่า เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.36, \sigma = 0.57$)

2.3 สรุปผลการวิเคราะห์ปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกตัวนักกีฬา ตามความคิดเห็นของนักกีฬาที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ในภาพรวมพบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.33, \sigma = 0.59$)

3. ปัจจัยด้านการบริหารจัดการ (ตามความคิดเห็นของผู้จัดการทีม และผู้ฝึกสอน)

3.1 ด้านการบริหารจัดการของสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย (POLC) พบว่า เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 อยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.08, \sigma = 0.82$)

3.2 ด้านการสนับสนุนและการส่งเสริมกีฬามวยปล้ำ พบว่า เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 อยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.81, \sigma = 0.74$)

3.3 ด้านการค้นหาและการคัดเลือกนักกีฬามวยปล้ำ พบว่า เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 อยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.93, \sigma = 0.79$)

3.4 สรุปผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านการบริหารจัดการตามความคิดเห็นของผู้จัดการทีม และผู้ฝึกสอนที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ในภาพรวม พบว่า อยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.82, \sigma = 0.83$)

4. ผลการสัมภาษณ์ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในกีฬามวยปล้ำในด้านการบริหารจัดการ (POLC)

ซึ่งประกอบไปด้วยผู้แทนสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย จำนวน 5 คน ผู้ตัดสินกีฬามวยปล้ำระดับชาติและนานาชาติ จำนวน 5 คน นักกีฬาทีมชาติระดับเยาวชน จำนวน 5 คน มีความคิดเห็นสอดคล้องไปในแนวเดียวกัน ดังนี้

4.1 ด้านการวางแผน (planning)

ด้านการวางแผน พบว่า สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยมีการวางแผนการดำเนินงาน กำหนดเป้าหมาย วัตถุประสงค์ และแผนการปฏิบัติที่ชัดเจนที่สอดคล้องกับนโยบายของรัฐและแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติแผน กลยุทธ์ และยุทธศาสตร์ที่สอดคล้องกับแผนพัฒนากีฬา ตามยุทธศาสตร์ของสมาคมกีฬา

มวยปล้ำแห่งประเทศไทย มีการกำหนดนโยบายที่ก่อให้เกิดการพัฒนา ทั้งในด้านการบริหารจัดการ การพัฒนานักกีฬา การพัฒนาบุคลากร รวมถึงการจัดการแข่งขัน เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างรากฐาน และความนิยมให้เกิดการแพร่หลายของกีฬามวยปล้ำ มีการทำแผนปฏิบัติการดำเนินงาน ที่สำเร็จบรรลุตามเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ที่สมาคมกีฬามวยปล้ำกำหนดไว้ที่ชัดเจน การกำหนดยุทธศาสตร์ในการวางแผนเพื่อพัฒนาผู้ตัดสิน มีการนำวิทยาศาสตร์ทางการกีฬาเข้ามาพัฒนา มีการจัดทำสารสนเทศ การสื่อสารที่ทันสมัย เพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารที่รวดเร็ว รวมถึงการวางแผนพัฒนาตัวนักกีฬา ให้มีความเป็นเลิศในการแข่งขัน

4.2 ด้านการจัดการองค์กร (organizing)

ด้านการจัดการองค์กร พบว่า สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยมีการกำหนดโครงสร้างการบริหารที่ชัดเจนรูปแบบการทำงานเต็มเวลา เจ้าหน้าที่สมาคมมีจำนวนที่เพียงพอ และระบบภาระงานของแต่ละฝ่ายไว้อย่างชัดเจน แบ่งหน้าที่การทำงาน รวมถึงการมอบหมายงานให้รับผิดชอบตามความสามารถ และความถนัดของบุคคล การมอบหมายงานต่อผู้ปฏิบัติงานสอดคล้องตามภาระที่ได้รับมอบหมาย มีการจัดการองค์กรระดับภูมิภาค เพื่อประโยชน์ต่อองค์กร ประโยชน์ต่อผู้บริหาร และประโยชน์ต่อผู้ปฏิบัติงานพัฒนาสื่อการสอนกีฬามวยปล้ำขั้นพื้นฐาน และติดตามกติกามีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา มีการจัดอบรมผู้ตัดสินเพื่อพัฒนาองค์ความรู้และศักยภาพของผู้ตัดสิน การตั้งเกณฑ์ในการคัดเลือกเพื่อพัฒนาผู้ตัดสินการคัดเลือกผู้ตัดสิน ต้องมีความยุติธรรมเป็นตัวอย่างสร้างแรงจูงใจให้กับนักกีฬา

4.3 ด้านผู้นำ (leading)

ด้านผู้นำ พบว่า ผู้บริหารของสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย มีคุณสมบัติและมีประสบการณ์ที่ตรงกับสายงานมีกระบวนการชี้แนะตามแผนในการปฏิบัติงาน ส่งเสริมและสนับสนุนการทำงานเป็นทีม ผู้บริหารใช้หลักธรรมาภิบาลในการบริหาร เป็นตัวอย่างในการสร้างแรงจูงใจแก่นักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ มีการนำนวัตกรรมใหม่ ๆ เพื่อพัฒนาให้นักกีฬาประสบความสำเร็จสนับสนุนให้ใช้อุปกรณ์ที่ทันสมัย มีการจัดระบบสวัสดิการ มีการคัดเลือกผู้ตัดสินที่ผ่านการอบรม มีการพัฒนาศักยภาพของผู้ตัดสินให้เข้าใจในกฎ กติกา การคิดวิเคราะห์ การให้คะแนน ความแม่นยำในการตัดสินใจ ไหวพริบ และความชัดเจนในการตัดสินเป็นอย่างดี ตลอดจนสร้างแรงจูงใจให้กับผู้ตัดสิน ปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มความสามารถ รวมทั้งการฝึกฝนและการพัฒนาตนเองเป็นตัวอย่างให้กับทีม ทั้งในด้านการฝึกซ้อม และการแข่งขัน การมีระเบียบวินัย ตรงต่อเวลา ความมุ่งมั่น ความทุ่มเท การแสวงหาเทคนิคใหม่ ๆ และความเชื่อมั่นในตนเอง

4.4 ด้านการควบคุม (controlling)

ด้านการควบคุม พบว่า สมาคมของสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยมีกระบวนการตรวจสอบ หรือติดตามผลและประเมินการปฏิบัติงานในกิจกรรมต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง ว่าเป็นไปตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้อย่างไร รวมทั้งมีกระบวนการควบคุมและวิธีการปฏิบัติงานในการใช้ทรัพยากรอย่างมีคุณภาพ มีการประเมินผลการดำเนินงานเป็นระยะ มีการจัดทำปฏิทินปฏิบัติงานการติดตามนักกีฬาที่มีความสามารถ เพื่อคัดเลือกนักกีฬา และเก็บตัวฝึกซ้อมเตรียมส่งเข้าร่วมการแข่งขันในรายการต่าง ๆ มีการอบรม ทบทวน กฎ และกติกา ให้กับผู้ตัดสินเพื่อที่จะนำมาปรับปรุงแก้ไข และพัฒนาศักยภาพของผู้ตัดสินให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น มีการฝึกให้นักกีฬาควบคุมสมรรถภาพของตนเองอย่างสม่ำเสมอ มีการวางแผนการฝึกซ้อมนักกีฬาอย่างต่อเนื่อง ในช่วงที่ไม่มีการแข่งขันตามโปรแกรมฝึกของผู้ฝึกสอนอย่างสม่ำเสมอ และดูแลตนเองไม่เข้าไปยุ่งมั่วสุมกับอบายมุขต่าง ๆ

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยในครั้งนี้ มีประเด็นสำคัญที่สามารถนำมาอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ด้านตัวนักกีฬา

จากผลการวิจัย พบว่า นักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ที่เข้าร่วมในการแข่งขัน จะเข้าร่วมการแข่งขันในประเภทฟรีสไตล์ (FS) มากที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากการแข่งขันประเภทฟรีสไตล์เป็นการแข่งขันประเภทพื้นฐานของการเล่นกีฬามวยปล้ำ สำหรับนักกีฬาที่เริ่มฝึกหัดใหม่จะต้องเริ่มเล่นประเภทฟรีสไตล์ก่อน เพราะเป็นทักษะพื้นฐานของการเคลื่อนไหว ซึ่งทักษะและรูปแบบในการปล้ำไม่ยุ่งยาก ไม่ซับซ้อน และง่ายต่อการฝึก เช่น การเตะขา การหลอกถ่อ การเคลื่อนไหวไปด้านหลัง การหมุนตัว การกลิ้ง การล้ม การหลบหลีก ไหวพริบ ปฏิบัติการตอบสนอง เพื่อสร้างทักษะพื้นฐานและความคล่องแคล่วว่องไวให้กับนักกีฬา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จีราวุธ วิเชียร และคนอื่น ๆ (2559) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำ สำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬามวยปล้ำ เพื่อสร้างเกณฑ์ประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำสำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬา โดยมีเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำจำนวน 7 ทักษะ ประกอบด้วย 1) ทักษะการยืนเตรียมความพร้อมพื้นฐาน 2) ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน 3) ทักษะการจับขาคู่ล้ม 4) ทักษะการดึงแขนบังคับด้านข้างจับขาคู่ล้ม 5) ทักษะสอดแขนบิดทิ่มทิ่มด้วยสะโพก 6) ทักษะการเปิดล็อกศีรษะทิ่ม และ 7) ทักษะการปิดล็อกศีรษะทิ่ม พบว่าค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้ในแต่ละทักษะ เท่ากับ 0.81 0.93 0.86 0.88 0.88 0.89 และ 0.93 ตามลำดับ ซึ่งเกณฑ์มีความเที่ยงตรงและความเชื่อถือได้ในระดับสูง และสามารถนำไปใช้ประเมินการพัฒนาทักษะ

กีฬามวยปล้ำสำหรับนักเรียนได้ ซึ่งทักษะที่ใช้เป็นเกณฑ์การประเมิน ทั้ง 7 ทักษะที่กล่าวมาข้างต้นเป็นทักษะพื้นฐานของการเล่นกีฬามวยปล้ำในประเภทฟรีสไตล์ทั้งสิ้น

2. ด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนากีฬามวยปล้ำเยาวชน ภาค 5 (ปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก)

จากการวิจัย พบว่า ในภาพรวมปัจจัยภายในตัวนักกีฬาเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาอยู่ในระดับมากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งความมุ่งมั่นของนักกีฬาในการเล่นกีฬามวยปล้ำ เป็นข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ทั้งนี้เป็นเพราะว่านักกีฬามีความชื่นชอบในกีฬาต่อสู้ เห็นความสำคัญในการเล่นกีฬามวยปล้ำ มีทัศนคติที่ดีต่อกีฬามวยปล้ำ และมีความถนัดในกีฬาต่อสู้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เกิดจากแรงจูงใจภายในตัวของนักกีฬาที่ต้องการจะใช้ประโยชน์จากการเล่นกีฬามวยปล้ำให้เกิดความสนุกสนาน ต้องการมีทักษะที่ดี ต้องการความเชี่ยวชาญในการเล่น รวมทั้งการมีรูปร่างที่สมบูรณ์แข็งแรง และที่สำคัญต้องการชัยชนะจากการแข่งขัน เพราะถ้าหากตนเองมีความสามารถสูง และถูกคัดเลือกไปเป็นตัวแทนได้ในระดับต่าง ๆ จะส่งผลถึงความมีชื่อเสียงตามมาและการมีอนาคตที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับ สืบสาย บุญวีริบุตร. (2541) ที่กล่าวถึงแรงจูงใจว่า แรงจูงใจมีความสำคัญทำให้คนยังคงเล่นกีฬาหรือการออกกำลังกาย เนื่องจากกิจกรรมนั้น ๆ ทำให้รู้สึกดี มีความสนุกสนาน ทำลายความสามารถ มีการรับรู้ว่าคุณเองมีความสามารถ ประสบผลสำเร็จ ทำให้มีความเชื่อมั่นมีความรู้สึกภูมิใจในตนเอง

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากปัจจัยย่อยในด้านความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬามวยปล้ำ ยังพบว่า ความขยัน ความอดทน ความทุ่มเทในการฝึกซ้อม ความพร้อมของร่างกายและจิตใจ ความมั่นใจในตนเอง การแสวงหาความรู้ด้านเทคนิค การฝึกซ้อมตามโปรแกรมที่ผู้ฝึกสอนแนะนำ เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนากีฬามวยปล้ำ อยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับ พิทยา บุญคงเสน; สุมาลี ดิยศิวาพร; และ อภร หงส์สมบัติ (ม.ป.ป.) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความเข้มแข็งทางจิตใจของนักกีฬามวยปล้ำที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสถาบันการพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 38 พบว่า แนวทางการพัฒนาความเข้มแข็งทางจิตใจของนักกีฬามวยปล้ำต้องประกอบด้วย ด้านการควบคุมตนเองเน้นความมุ่งมั่นตั้งใจฝึกซ้อมตามโปรแกรมของผู้ฝึกสอนอย่างเคร่งครัด และฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ ด้านสมาธิเน้นการฝึกทำสมาธิก่อนและหลังการฝึกซ้อมและแข่งขัน ด้านการสร้างความได้เปรียบเหนือคู่ต่อสู้เน้นการฝึกซ้อมทักษะและเทคนิคที่หลากหลาย ด้านความเชื่อมั่นในตนเองเน้นการฝึกคิดหรือพูดกับตนเองเพื่อสร้างความมั่นใจในตนเอง คิดในเชิงบวก และมีความกล้าในการแสดงออกทางทักษะทั้งช่วงการฝึกซ้อมและแข่งขัน และด้านการเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ เน้นการฝึกเอาชนะใจตนเองและสู้ให้ถึงที่สุด อดทนต่อความเหน็ดเหนื่อย และอดทนความเจ็บปวด อันเนื่องมาจากการปะทะระหว่างการฝึกซ้อมและแข่งขัน

ส่วนแรงจูงใจภายนอกตัวนักกีฬา ด้านผู้จัดการทีม ด้านผู้ปกครอง ด้านผู้ฝึกสอน พบว่า เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ในภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้ เนื่องมาจาก ผู้ฝึกสอน ผู้ปกครอง และผู้จัดการทีม มีความสำคัญต่อการพัฒนานักกีฬา ทั้งนี้ นักกีฬาส่วนใหญ่ เป็นนักกีฬาระดับเยาวชน ซึ่งมองเห็นว่าความสำเร็จจากการเข้ามาเล่นกีฬามวยปล้ำนั้น ต้องมาจากผู้ฝึกสอนที่มีความสามารถ พัฒนาความสามารถของเขาได้ และการได้รับการสนับสนุนจากผู้จัดการทีม ผู้ปกครอง ด้านการเงิน และกำลังใจ รวมทั้งการสนับสนุนอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขัน ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับนักกีฬา ซึ่งสอดคล้องกับ สราวุธ รักภู (2554; อ้างอิงจาก อาเรียย์ พันธุ์มณี. 2534) กล่าวว่า แรงจูงใจภายนอกเป็นภาวะที่บุคคลได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าภายนอก เช่น สิ่งของ หรือเกียรติยศ เงินเดือน ปริญาบัตร ความก้าวหน้า รางวัลค่าชมเชย การแข่งขันการติเตียน ทำให้บุคคลมองเห็น สურชัย ทองอินทร์ (2553; อ้างอิงจาก สืบสาย บุญวีระบุตร. 2539) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการเป็นและไม่นักกีฬา ของนักกีฬาวัยนักรุ่นเยาวชน ตามทัศนะของผู้ฝึกสอน ผู้ปกครอง และนักกีฬา สังกัดสโมสร สมาชิกสมาคม วัยน้ำแห่งประเทศไทย ประจำปีพุทธศักราช 2552 กล่าวถึง บทบาทหน้าที่ของผู้ฝึกสอนว่า บทบาทของการเป็นผู้ฝึกสอนมีหลากหลายตามระดับของการเรียนรู้ ความสามารถ เพศ วัย และจุดมุ่งหมายในการฝึกกีฬา ความต้องการของนักกีฬา และบุคลิกภาพทั้งตัวนักกีฬาและผู้ฝึกสอน ย่อมมีบทบาทที่แตกต่างกัน

3. ปัจจัยด้านการบริหารจัดการสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย

ผลการวิจัย พบว่า การดำเนินงานด้านการบริหารจัดการของสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยตามองค์ประกอบของการบริหารจัดการแบบ POLC (Bartol; & Martin. 1991) มีกระบวนการดำเนินการในด้านวางแผน การจัดการองค์การ การนำ และการควบคุม ซึ่งเป็นไปตามหลักการบริหารการจัดการที่เหมาะสม และมีประสิทธิภาพ โดยสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยสามารถสร้างผลงานในการส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน ในระดับชาติและนานาชาติได้อย่างต่อเนื่อง จากผลการแข่งขันที่ผ่านมา นักกีฬามวยปล้ำที่เป็นตัวแทนของประเทศไทย ยังสามารถทำผลงานและเหรียญรางวัลจากการแข่งขันได้อย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้เนื่องมาจากสมาคมมีรูปแบบการบริหารที่เป็นระบบ มีการกำหนดยุทธศาสตร์ในการวางแผน การจัดองค์กร การมีภาวะผู้นำ ตลอดจนการควบคุมเพื่อพัฒนาสมาคมกีฬาให้เป็นที่ยอมรับ สอดคล้องกับ Fayol (1949) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้บริหารที่ดีต้องมีการวางแผนงานเพราะการวางแผนทำให้งานมีรูปแบบที่มีแบบแผน การประสานงานทำให้ทุกคนในองค์กรมีความพยายามร่วมมือกันในการทำงาน และการควบคุมสอดส่องเพื่อให้แน่ใจว่าการทำงานตรงตามแผนการที่วางไว้ นอกจากนี้ยังมีความสอดคล้องกับ ประกิต หงษ์แสนยารธรรม; สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ; และ ไพรัตน์ วงษ์นาม (2552) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการสมาคมกีฬาจังหวัด โดยสอบถามความคิดเห็นของคณะกรรมการ การบริหารสมาคมกีฬาจังหวัด พบว่า กระบวนการควบคุมของ

สมาคมกีฬาจังหวัด ควรกำหนดเป้าหมายและกลยุทธ์ตามแผนที่ชัดเจน ซึ่งนำไปสู่การปฏิบัติได้จริง สมาคมกำหนดเกณฑ์มาตรฐานการปฏิบัติงาน มีการจัดทำงานบุคลากรเงินทุกไตรมาสและประจำปี สมาคมมีแบบวัดและประเมินการทำงานตามเกณฑ์ที่กำหนด และเปรียบเทียบผลงานจริงกับมาตรฐานที่กำหนดไว้ วางแผนมิติในการประเมินผลเกี่ยวกับประสิทธิภาพและประสิทธิผล เวลา รวมถึงงบประมาณ ติดตามผลอย่างเป็นระบบ มีความน่าเชื่อถือ มีการแก้ไขความบกพร่องและรายงานผลการปฏิบัติงาน มีวิธีการคัดเลือกนักกีฬา และบุคลากรทางการกีฬาอย่างเหมาะสม มีการรวบรวมข้อมูลสารสนเทศเพื่อประกอบการประเมินผลการทำงานอย่างน้อยปีละ 2 ครั้ง เมื่อพบปัญหาที่จัดประชุมเพื่อหาทางแก้ไขปัญหา เพื่อให้ทันเหตุการณ์ ผลจากการประเมินแล้วนำมาเป็นข้อมูลในการวางแผนหรือการปฏิบัติงานให้เกิดประสิทธิภาพต่อไปในภายหน้า

4. ปัจจัยด้านการสนับสนุน และการส่งเสริมกีฬามวยปล้ำ

ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยด้านการสนับสนุนและการส่งเสริมกีฬามวยปล้ำ ในภาพรวมเป็นปัจจัยที่ส่งผล อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องมาจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ได้แก่ สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย สมาคมกีฬาแห่งจังหวัดในแต่ละภูมิภาค หน่วยงานภาครัฐและเอกชน รวมทั้งผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและผู้ปกครอง ได้ให้การสนับสนุนและส่งเสริมนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันในระดับต่าง ๆ รวมทั้งการสนับสนุนด้านงบประมาณ อุปกรณ์ ชุดแข่งขัน รองเท้า และยังมีการสนับสนุนในด้านจัดอบรมให้ความรู้เทคนิคใหม่ ๆ ให้แก่นักกีฬาและผู้ฝึกสอน ตลอดจนการประชาสัมพันธ์ เพื่อเผยแพร่กีฬามวยปล้ำให้เป็นที่ยอมรับและรู้จักอย่างแพร่หลาย ซึ่งสอดคล้องกับ ธงชัย สันติวงษ์ (2543) ที่ได้กล่าวถึงปัจจัยในการจัดการที่เป็นมูลเหตุที่สำคัญ และผู้บริหารทุกคนต้องสนใจในงานด้านการบริหารจัดการ คือ 1. คน (man) ทรรศนาคบุคคลที่ถือได้ว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งที่จะก่อผลสำเร็จให้กับกิจการได้อย่างมากทั้งนี้ในแง่ของปริมาณและคุณภาพ 2. เครื่องจักร (machine) คือ เครื่องจักร อุปกรณ์ที่จัดหาและซื้ออย่างพิถีพิถัน เพื่อใช้ปฏิบัติงานให้เกิดประโยชน์สูงสุดและคุ้มค่า 3. เงินทุน (money) นับเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ให้การสนับสนุนในการจัดหาทรัพยากร เพื่อหล่อเลี้ยงและเอื้ออำนวยให้กิจกรรมขององค์การดำเนินไปโดยไม่ติดขัด 4. วัสดุสิ่งของ (material) ถือเป็นปัจจัยที่มีปริมาณและมูลค่าสูงไม่ต่างไปจากปัจจัยตัวอื่น ๆ เพราะวัตถุดิบและสิ่งของเหล่านี้จะต้องมีการจัดหาใช้ดำเนินการผลิต

5. ปัจจัยด้านการค้นหา และการคัดเลือกตัวนักกีฬามวยปล้ำ

ผลการวิจัย พบว่า ด้านการค้นหา และการคัดเลือกตัวนักกีฬามวยปล้ำ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องมาจากผู้ฝึกสอนมีการใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ทางการกีฬา มีการตรวจสอบนักกีฬาในวัยเยาว์ และผู้ที่มีความสามารถสูงตามธรรมชาติ เหมาะสมต่อการเข้าสู่การกีฬา คัดเลือกนักกีฬาที่มีโครงสร้างและสรีระเหมาะสมกับกีฬามวยปล้ำ และมีสมรรถภาพทางกายที่ดีใช้หลักเกณฑ์เฉพาะเจาะจง

การทดสอบสมรรถภาพทางกลไกและสภาพสรีรวิทยาที่สมบูรณ์ ตรวจสอบความเหมาะสมของอายุ และการเจริญเติบโตของกระดูก ความสมบูรณ์ ความสูงที่เหมาะสมของนักกีฬา การคัดเลือกตัวนักกีฬาแบบมีเป้าหมาย เช่น มีการคัดเลือกหลาย ๆ ครั้ง เพื่อเปิดโอกาสที่จะได้นักกีฬาที่มีพรสวรรค์ มีการคัดเลือกนักกีฬาด้วยวิธีการแข่งขันร่วมกับการฝึกซ้อม และการคัดเลือกตามธรรมชาติ สอดคล้องกับงานวิจัยของชัยสิทธิ์ ภาวิลาส; เฉลิม ชัยวัชรารักษ์; และอืด ลอประยูร (2552) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาปัจจัยความสำเร็จของนักกีฬายกน้ำหนักที่เป็นความหวังของประเทศไทย พบว่า การค้นหาและการคัดเลือกนักกีฬาจะมีอยู่ 2 วิธี ได้แก่ การคัดเลือกตามธรรมชาติและการคัดเลือกโดยวิธีทางวิทยาศาสตร์ การคัดเลือกตามธรรมชาติเป็นวิธีตามปกติโดยเป็นอิทธิพลของครอบครัว โรงเรียน หรือตามความสนใจของตนเอง ส่วนการคัดเลือกทางวิทยาศาสตร์จะเป็นวิธีการที่ผู้ฝึกสอนใช้ตรวจสอบนักกีฬาว่ามีความสามารถเหมาะสมต่อการเป็นนักกีฬา โดยนักกีฬาจะต้องมีสภาพสรีรวิทยาที่เฉพาะเจาะจง มีสมรรถภาพทางกลไกและสรีรวิทยา รวมทั้งมีการพิจารณาด้านมนุษยชาติและพันธุกรรม

ดังนั้น ระบบการพัฒนานักกีฬาต้องให้ความสำคัญด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาในสาขาต่าง ๆ เพื่อใช้ในการค้นหา คัดเลือก พัฒนา และรักษาสภาพความเป็นนักกีฬาให้อยู่ในสภาพสมบูรณ์ยาวนานที่สุด

6. จากการวิจัยในครั้งนี้นพบแนวทางในการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ให้ประสบผลสำเร็จ ดังต่อไปนี้

ด้านผู้ฝึกสอน

1. ผู้ฝึกสอนควรเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถในกีฬามวยปล้ำ
2. ผู้ฝึกสอนควรหมั่นฝึกฝน และพัฒนาตนเองให้เป็นผู้ที่มีองค์ความรู้ใหม่ ๆ อยู่เสมอ
3. ผู้ฝึกสอนควรใช้หลักจิตวิทยาในการฝึกซ้อม และรู้จักการนำเอาวิทยาศาสตร์ทางการกีฬา มาประยุกต์ใช้ร่วมกับการฝึกซ้อม
4. ผู้ฝึกสอนควรจัดทำโปรแกรมการฝึกซ้อม และวิธีการฝึกซ้อมให้เหมาะสมกับวัยของนักกีฬา เพื่อที่นักกีฬาจะสามารถปฏิบัติหรือฝึกตามโปรแกรมที่วางไว้ได้
5. ผู้ฝึกสอนควรเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับนักกีฬา
6. ผู้ฝึกสอนควรสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักกีฬา
7. ผู้ฝึกสอนต้องเข้าใจในความสัมพันธ์กันระหว่างผู้ฝึกสอน และนักกีฬา
8. ควรปรับเปลี่ยนบรรยากาศในการฝึกซ้อม
9. ผู้ฝึกสอนควรมีวิธีในการลดความตึงเครียดของนักกีฬา ในขณะที่แข่งขันและสร้างความฮึกเหิมต่อนักกีฬาในขณะที่แข่งขันเพื่อให้ได้รับชัยชนะ

10. ผู้ฝึกสอนต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่อง กฎ และกติกาเป็นอย่างดีเพื่อนำมาถ่ายทอดให้กับนักกีฬา

11. ควรให้กำลังใจและคำแนะนำแก่นักกีฬาหลังจบเกมส์การแข่งขัน

ด้านนักกีฬา

1. นักกีฬาต้องมีระเบียบวินัยในการฝึกซ้อม และฝึกซ้อมตามโปรแกรมที่ผู้ฝึกสอนวางไว้
2. นักกีฬาต้องเป็นผู้ที่ใฝ่เรียนรู้ และพัฒนาตนเองอยู่เสมอ
3. นักกีฬาต้องให้ความเคารพ และเชื่อฟังผู้ฝึกสอนและผู้ปกครอง
4. นักกีฬาจะต้องเป็นผู้ที่อ่อนน้อมถ่อมตน และมีน้ำใจนักกีฬา
5. ค้นหาความถนัด ความชื่นชอบในชนิดกีฬาให้กับตนเอง
6. มีแรงจูงใจ มีแบบอย่างเพื่อเป็นกำลังใจในการฝึกซ้อม
7. ตั้งเป้าหมายตนเองให้สูง เพื่อสร้างความท้าทายในการเล่นกีฬา และความพยายามในการ

ฝึกซ้อม

8. การรักษาสมารรถภาพร่างกายให้คงสภาพอยู่เสมอ
9. มีความขยัน และทุ่มเทฝึกซ้อมอย่างเต็มที่
10. อย่ากลัวความผิดหวัง ล้มแล้วลุกขึ้นฝึกฝนใหม่และพัฒนาตนเองต่อไป

ด้านผู้ปกครอง

1. ผู้ปกครองควรให้การสนับสนุนอย่างเต็มความสามารถ
2. ให้กำลังใจ หรือให้รางวัลหลังแข่งขันได้รับชัยชนะ หรือให้คำปลอบใจแก่นักกีฬา
3. ศึกษาหาข้อมูลสถานที่ฝึกซ้อม สถานที่เรียนให้กับบุตรหลาน
4. มีความพร้อมในด้านการเงิน ค่าใช้จ่ายในการเรียนการสอน
5. มีเวลารับส่งบุตรหลานในการเดินทางไปฝึกซ้อม
6. ผลักดันสนับสนุนส่งเสริมเข้าร่วมการแข่งขัน
7. ให้ความสำคัญกับบุตรหลาน และความสำคัญทางกีฬา

ด้านผู้จัดการทีม

1. ผู้จัดการทีมควรมหาสิ่งสนับสนุน เงินรางวัล เพื่อสร้างขวัญและกำลังใจให้กับผู้ฝึกสอน และนักกีฬา
2. ผู้จัดการทีมควรให้การสนับสนุน และคอยอำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อมอย่างเต็มความสามารถ
3. ศึกษารายละเอียดรายการแข่งขัน วางแผนเพื่อจัดหางบประมาณสนับสนุนนักกีฬา

สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย

1. สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยต้องมีการจัดเตรียมความพร้อมในการพัฒนาและสนับสนุนในการพัฒนานักกีฬาสู่ความเป็นเลิศ
2. สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยต้องมีการทำงานที่โปร่งใส ซื่อสัตย์และมีคุณธรรมในการบริหารงาน
3. ผู้บริหารของสมาคมกีฬามวยปล้ำต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถในการบริหารงานในสมาคมกีฬามวยปล้ำ เป็นอย่างดี
4. สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยต้องจัดหาผู้สนับสนุนให้กับสมาคมเพื่อนำมาพัฒนานักกีฬา
5. สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยต้องเป็นศูนย์กลางให้กับชมรม สโมสร กีฬามวยปล้ำในแต่ละภูมิภาค
6. สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยควรมีการดำเนินงานตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ใน การพัฒนานักกีฬา พัฒนาผู้ตัดสินหรือตามยุทธศาสตร์ ตามแบบแผนงานของสมาคมตั้งไว้ว่าเป็นธรรม
7. สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยจะพัฒนายิ่งขึ้นได้นั้น ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในกีฬามวยปล้ำ เช่น ผู้ปกครอง ผู้ฝึกสอน และนักกีฬาในแต่ละสโมสรต่าง ๆ ผู้ให้การสนับสนุน ผู้จัดการทีมต้องให้ความร่วมมือ ช่วยกันผลักดันและพัฒนากีฬามวยปล้ำให้แพร่หลาย และได้รับความนิยมนจากประชาชนทุกเพศ ทุกวัย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากงานวิจัยครั้งนี้

ควรมีการสัมภาษณ์คณะกรรมการกีฬาแต่ละจังหวัดในภาค 5 ร่วมกับผู้มีอำนาจในการบริหารจัดการองค์กร การกีฬาแห่งประเทศไทย ในการนำเสนอแนวทางการปฏิรูปองค์กรกีฬาในส่วนภูมิภาค ของประเทศไทย เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนากีฬาในส่วนภูมิภาค โดยให้มีความเหมาะสมกับบริบทของจังหวัด

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษายัจยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 และแนวเสริมสร้างการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ในส่วนภูมิภาคของประเทศไทยครั้งต่อไปควรมีการศึกษาหลาย ๆ กีฬามากขึ้นหรือกีฬาที่เป็นที่นิยม และชนิดกีฬาที่ประสบผลสำเร็จในการเล่นและการแข่งขัน

2. ควรศึกษาวิจัยโดยมีชนิดกีฬาที่ประสบความสำเร็จมาศึกษาแนวทางการดำเนินงานสมาคมกีฬาที่ประสบความสำเร็จและกีฬาที่ยังไม่ประสบความสำเร็จ เพื่อถอดบทเรียน เพื่อนำไปปฏิบัติ

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

บรรณานุกรม

- กระทรวงการท่องเที่ยวและการกีฬา. (2553). **แผนยุทธศาสตร์สร้างกีฬาไทยสู่ความเป็นเลิศ (พ.ศ. 2553-2559)**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- _____. (2560). **แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560-2564)**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก. สืบค้นเมื่อวันที่ 10 ตุลาคม 2561. จาก https://www.mots.go.th/more_news.php?cid=312.
- การกีฬาแห่งประเทศไทย. (2554). **สรุปผลการดำเนินงานโครงการงานบริหารองค์การกีฬาในส่วนภูมิภาคประจำปี 2546**. งานองค์การกีฬาส่วนภูมิภาค กององค์การกีฬา. เกษม นครเขตต์. (2555). **ศิลปะแห่งกีฬา**. กรุงเทพฯ: เพชรเกษมพริ้นติ้ง.
- จิราวุธ วิเชียร; และคนอื่น ๆ. (2559). การสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำสำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬา. **วารสารครุศาสตร์**. 44(4): 48-62.
- ชัยสิทธิ์ ภาวิลาส; เฉลิม ชัยวัชรภรณ์; และ อี๊ด ลอประยูร. (2552). **การศึกษาปัจจัยความสำเร็จของกีฬายกน้ำหนักที่เป็นความหวังของประเทศไทย**. กรุงเทพฯ: กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา
- ดลหทัย ทองตะนูนาม. (2553). **เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาอล์ฟสมัครเล่น**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (วิทยาศาสตร์การกีฬา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เทเวศร์ พิริยะพจนท์. (2529). **หลักการฝึกว่ายน้ำ**. กรุงเทพฯ: สยามบรรณาธิการพิมพ์.
- ธงชัย สันตวงษ์. (2544). **พฤติกรรมองค์การ**. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. (2543). **องค์การและการบริหาร**. (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- นักรบ ระวีการณ์ และคนอื่น ๆ. (2556). **ทิศทางการจัดการกีฬาของประเทศไทย ในปีพุทธศักราช 2560**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การจัดการการกีฬา). คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). **การวิจัยเบื้องต้น**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ประกิต หงษ์แสนยาธรรม; สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ; และ ไพรัตน์ วงษ์นาม. (2552). การพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการสมาคมกีฬาจังหวัด. **วารสารวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา**. 6(2): 45-61.
- ประสงค์ สุระพล. (2557). ปัจจัยที่สัมพันธ์ต่อความสำเร็จของนักกีฬายกน้ำหนักทีมชาติไทย. **วารสารวิชาการสถาบันการพลศึกษา**. 2: 97-112.

พันธุ์ปรี ดาบเงิน. (2539). **สภาพปัญหาของการบริหารงานสมาคมกีฬาจังหวัด.**

วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต (พลศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พิทยา บุญคงเสน; สุมาลี ดิยศิวาพร; และ อากร หงษ์สมบัติ. (ม.ป.ป.). **การศึกษาความเข้มแข็งทางจิตใจของนักกีฬามวยปล้ำที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสถาบันการพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 38.** สืบค้นเมื่อวันที่ 18 ตุลาคม 2562 จาก

<http://113.53.230.46/sp/myfile/research>.

พิมพ์ หิรัญกิตติ. (2552). **การวิจัยการตลาด.** กรุงเทพฯ: ธรรมสาร.

เพ็ญนิภา พูลสวัสดิ์. (2558). **ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย.** วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรดุษฎีบัณฑิต (วิทยาศาสตร์การกีฬา)

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ไพรวลัย ชำนาญจันทร์; และคนอื่น ๆ. ผู้ฝึกสอนกีฬามวยปล้ำในส่วนภูมิภาค. (2561, 5 มีนาคม). **สัมภาษณ์.**

พฤกษศาสตร์ ลำพูนธา. (2557). **แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการกีฬาจักรยานเพื่อความ เป็นเลิศของสมาคมกีฬาจังหวัดศรีสะเกษ.** วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต.

(วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา) มหาวิทยาลัยบูรพา.

รชต สุทธิจิตตกุล; เกรียงไกร รอดปัญญา; และ จิรวัดน์ ขจรศิลป์. (2560). **แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย.** วารสารวิชาการสถาบันการพลศึกษา. 9(2): 31-42.

วิจิตร ศรีสอาน. (2539). **โลกในกระแสโลกาภิวัตน์และวิสัยทัศน์ของนักบริหาร.** เอกสารวิชาการ สถาบันที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในราชการ. กรุงเทพฯ: บพิธการพิมพ์.

วิมลมาศ ประชากุล. (2551). **ทฤษฎีความเชื่อมั่นในตนเองทางการกีฬาของนักกีฬาทีมชาติไทย: สร้างทฤษฎีจากข้อมูล.** ดุษฎีนิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (วิทยาศาสตร์การออกกำลังกาย และการกีฬา). คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา.

วีโรจน์ สารรัตน์. (2546). **การบริหารการศึกษา: หลักการ ทฤษฎี หน้าที่ ประเด็นและบท วิเคราะห์.** กรุงเทพฯ: อักษราพิพัฒน์.

ศิริอร ชันรหัตถ์. (2544). **องค์การและการจัดการ (O&M).** กรุงเทพฯ: อักษราพิพัฒน์.

สมทบ ชูตะฐาน. (2561). **การพัฒนานักกีฬารุ่นเยาวชน.** รายงานประชุมวิชาการโครงการเสวนาทางวิชาการ เรื่อง ถอดบทเรียนกีฬาไทยกรณีศึกษา มหกรรมเอเชียนเกมส์ 2018. นายกสมาคมการจัดการกีฬาแห่งประเทศไทยประธานหลักสูตรปริญญาโท สาขาการจัดการการกีฬา มหาวิทยาลัยมหิดล. สืบค้นเมื่อวันที่ 18 ตุลาคม 2562 จาก <http://www.smat.or.th>.

สมบัติ เกตุสม; อนันต์ มาริกัน; สันหทัยญา อรุณธารี; และ กัญจน์มณีส เพชรบดี. (2557).

การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของนักกีฬามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 41 ณ จังหวัดขอนแก่น. สันับสนุนงบประมาณ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ประจำปีงบประมาณ 2557.

สมศักดิ์ คงเที่ยง. (2543). **หลักการบริหารการศึกษา.** กรุงเทพฯ: ภาควิชาบริหารการศึกษาและอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง

สรายุธ รักภู. (2554). **แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39.** ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต (พลศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สืบค้นเมื่อวันที่ 18 ตุลาคม 2562 จาก <https://www.113.53.230.46 › myfile>.

สืบสาย บุญวีรบุตร. (2539). **จิตวิทยาพัฒนาการ.** กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

_____. (2541). **จิตวิทยาการศึกษา.** ชลบุรี: ชลบุรีการพิมพ์.

สุเทพ เมย์ไธสง; และคนอื่น ๆ. (2554). **การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุเพื่อการบริหารความเป็นเลิศทางการกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬา.** ประชุมวิชาการบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2541). **จิตวิทยาการศึกษา.** กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช

สุรัชย์ ทองอินทร์. (2553). **ปัจจัยที่มีผลต่อการเป็นและไม่เป็นนักกีฬาของนักกีฬาว่ายน้ำรุ่นเยาวชนตามทักษะของผู้ฝึกสอน ผู้ปกครอง และนักกีฬา สังกัดสโมสร สมาชิกสมาคมว่ายน้ำแห่งประเทศไทย ประจำปีพุทธศักราช 2552.** วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (พลศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุรัสวดี ราชกุลชัย. (2547). **การวางแผนควบคุมทางการบริหาร.** กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อาภรณ์ ภูวิทย์พันธ์. (2549). **การพัฒนาการเรียนรู้และการปฏิบัติติงาน.** วารสารดำรงราชานุภาพ. 6(19): 67-78.

อารีย์ พันธุ์มณี. (2534). **จิตวิทยาการเรียนการสอน.** กรุงเทพฯ: ต้นอ้อ.

แอน มหาคีตะ; และ นภัศวรณ เจริญชัยภินันท์. (2562). **แนวทางการปฏิรูปองค์กรกีฬาในส่วนภูมิภาคของประเทศไทย.** วารสารวิชาการ. 13(1): 145-155.

Alderman, Richard B. (1978). **Sport Psychology.** New York: Ithaca.

- Atkinson, J. W. (1974). Strength of motivation and efficiency of performance. In J. W. Atkinson & J. O. Raynor (Eds.), **Motivation and achievement** (pp. 193–218). Washington, D.C.: Winston.
- Bartol, K. M.; & Martin D. C. (1998). **Management**. Johannesburg: Lexicon.
- Carroll, Stephen J.; Gillen, Dennis J. (1987). Are the classical management functions useful in describing managerial work?. **The Academy of Management Review**. 12(1): 38-51.
- Darren, Treasure C. (1997). Perceptions of the Motivation Climate and Elementary School Children's Cognitive and Affective Response. **Journal of Sport & Exercise Psychology**. 19: 278-290.
- Dessler, Gary. (1980). **Organization theory: Integrating structure and behavior**. Prentice-Hall, Englewood Cliffs, N.J.
- Drucker, Peter F. (2006). **Classic Drucker**. Harvard Business School Press.
- Dubrin, Andrew J.; Ireland, R. Duane. (1993). **Management and Organization**. College Division, South-Western Pub. Co.
- Fayol, H. (1949). **General and industrial management (C. Storrs, Trans.)**. London: Sir Isaac Pitman & Sons. [Online]. 2019. Available from: <https://hcm-jinjer.com> > Thai-media > orgdevelopment [2019, March 8]
- Gill, D. (2000). **Psychological Dynamics of Sport and Exercise**. Illinois: Human Kinetics.
- Gulick, Luther; Urwick, Lindon. (1937). **Paper on the Science of Administration**. Clifton: Augustus M. Kelley.
- Hicks, Herbert G.; Gullett Ray. C. (1981). **Management**. New York: McGraw-Hill.
- Kast, Fremont E.; & Rosenzweig, James E. (1979). **Organization and management: A system and contingency approach**. Unites States: McGraw-Hill.
- Ketelhohn, W. (1998). What is a key success factor?. **European Management Journal**. 16(3): 335-40.
- Koontz H.; & O'Donnell C. (1972). **Principles of management: an analysis of managerial functions**. New York: McGraw-Hill.
- Koontz, Harold D. (1972). **Analysis of Managerial Functions**. New York: McGraw - Hill Book.

- McClelland, David C. (1961). **The Achieving Society**. New York: Free Press.
- Northcraft, Gregory B.; & Neale, Margaret A. (1990). **Organizational Behavior: A Management Challenge**. Chicago: Dryden Press.
- Peter, Thomas J.; & Waterman, Robert H. (1982). **In search of Excellence**. Harper and Row.
- Robbins, Stephen P.; & Coulter, Mary K. (2005). **Management**. 8th ed. Upper Saddle River. NJ: Pearson prentice Hall.
- Roberts, G. C. (1992). Motivation in sport and exercise: Conceptual constraints and convergence. In **Motivation in sport and exercise**. pp. 3-29. Champaign, IL: Human Kinetics.
- Simon, Herbert A. (1960). **Administrative Behavior**. New York: The McMillan.
- Terry, George R. (1972). **Principles of Management**. Homewood, Ill.: R.D. Irwin.
- Thomas, David R.; & Dyllal, Lorna. (1999). Culture, ethnicity and sport management: A New Zealand perspective. **Sports Management Review**. 2(2): 115-132.
- Weinberg, Robert S.; & Gould, Daniel. (2007). **Foundations of Sport and Exercise Psychology**. Fourth Edition. Illinois: Human Kinetics.
- Wohlstetter, Priscilla. (1995). Getting School-Based Management Right: What Works and What Doesn't. **The Phi Delta Kappan**. 77(1): 22-26.

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. อาจารย์ ณรงค์ ชัยวงศ์
ผู้เชี่ยวชาญในกีฬามวยปล้ำ
ประสบการณ์ด้านผู้ฝึกสอนในกีฬามวยปล้ำ
2. อาจารย์ธวัชฉัตร ทศนะพรพิศาล
ผู้เชี่ยวชาญในกีฬามวยปล้ำ
ประสบการณ์ด้านผู้ฝึกสอนในกีฬามวยปล้ำและ
เป็นผู้ตัดสินสหพันธ์กีฬามวยปล้ำนานาชาติ
3. อาจารย์เปรม วาทบัตถิตกุล
ผู้เชี่ยวชาญในกีฬามวยปล้ำ
ประสบการณ์ด้านฝึกสอนกีฬามวยปล้ำและ
ฝ่ายจัดการแข่งขันกีฬามวยปล้ำระดับประเทศ

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

ภาคผนวก ข
แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์

แบบสอบถาม (สำหรับนักกีฬา)
เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 2. เป็นแนวทางเสริมสร้างการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 โดยจะนำผลการศึกษานี้ไปเป็นแนวทางในพัฒนานักกีฬามวยปล้ำให้ประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้นในการแข่งขัน โดยผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลเป็นความลับ โดยจะนำไปใช้เพื่อสรุปในภาพรวมเท่านั้น ข้อมูลที่ตรงกับความเป็นจริงและสมบูรณ์จะช่วยให้งานวิจัยดำเนินไปด้วยความถูกต้อง ผู้วิจัยจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดตอบแบบสอบถาม ตามความคิดเห็นของท่านด้วยความเป็นจริงให้ครบทุกข้อ

แบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 3 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5

1. ปัจจัยภายในตัวนักกีฬา

- 1.1 ความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬามวยปล้ำ
- 1.2 แรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยปล้ำ

2. ปัจจัยภายนอกตัวนักกีฬา

- 2.1 ด้านผู้จัดการทีม
- 2.2 ด้านผู้ฝึกสอน
- 2.3 ด้านผู้ปกครอง

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ ที่จะส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5

ขอแสดงความนับถือ

ผู้วิจัย

แบบสอบถาม (สำหรับนักกีฬา)

เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5

.....

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ลงใน ที่อยู่หน้าข้อความและเติมคำลงในช่องว่างที่ตรงกับ
สถานภาพความเป็นจริงของตัวท่านมากที่สุด

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ

- 1) ชาย 2) หญิง

2. อายุ

- 1) 7-9 ปี 2) 10-12 ปี
3) 13-15 ปี 4) 16-18 ปี

3. ประเภทที่ทำการแข่งขัน

- 1) ประเภทการแข่งขัน เกรกโกโร-โรมัน (GR)
2) ประเภทการแข่งขัน ฟรีสไตล์ชาย (FS)
3) ประเภทการแข่งขัน ฟรีสไตล์หญิง (WW)
4) มวยปล้ำชายหาด BW

4. ประสบการณ์ในการเล่นกีฬามวยปล้ำ

- 1) น้อยกว่า 1 ปี
2) 1 - 3 ปี
3) มากกว่า 3 ปี ขึ้นไป

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชนภาค 5
คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความรู้สึกของท่านเพียงข้อเดียว โดยแบ่งระดับ
ความสำคัญของปัจจัยออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

5	หมายถึง	เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญในระดับมากที่สุด
4	หมายถึง	เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญในระดับมาก
3	หมายถึง	เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญในระดับปานกลาง
2	หมายถึง	เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญในระดับน้อย
1	หมายถึง	เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญในระดับน้อยที่สุด

รายการ	ระดับความสำคัญของปัจจัย				
	5	4	3	2	1
ปัจจัยภายในตัวนักกีฬา					
1. ความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬามวยปล้ำ					
1.1 มีความสนใจ มีความชอบ และมีทัศนคติที่ดีต่อการเล่นกีฬามวยปล้ำอย่างแท้จริง					
1.2 มีความขยัน อดทน ทุ่มตั้งใจฝึกซ้อมอย่างจริงจัง					
1.3 มีความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจในการเล่นกีฬามวยปล้ำ					
1.4 มีความรับผิดชอบ มีระเบียบวินัยต่อตนเองและต่อส่วนรวม					
1.5 แสวงหาความรู้ด้านเทคนิคกีฬามวยปล้ำเพื่อพัฒนาความสามารถของตนเองอยู่เสมอ					
1.6 ฝึกฝนทักษะกีฬาตามโปรแกรมการฝึกที่ผู้ฝึกสอนแนะนำอย่างจริงจัง					
1.7 มีความรักในการแข่งขันกีฬามวยปล้ำ มีความอดทน ไม่ยอมแพ้ต่อคู่ต่อสู้					
1.8 มีความมั่นใจในตนเอง มีเป้าหมายและมีความมุ่งมั่นที่จะเป็นนักกีฬาที่ประสบผลสำเร็จ					

รายการ	ระดับความสำคัญของปัจจัย				
	5	4	3	2	1
ปัจจัยภายในตัวนักกีฬา					
2.แรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยปล้ำ					
2.1 มีโอกาสที่จะเข้าศึกษาในระดับที่สูงขึ้นด้วยระบบโควตา นักกีฬา					
2.2 มีโอกาสได้รับทุนการศึกษาระหว่างเรียน					
2.3 มีโอกาสได้รับเงินรางวัลในการแข่งขันเมื่อได้รับชัยชนะ					
2.4 มีโอกาสได้รับการคัดเลือกติดทีมชาติไทย					
2.5 มีโอกาสได้รับการบรรจุเข้าทำงานทั้งภาครัฐและเอกชน					
2.6 มีโอกาสประกอบอาชีพในฐานะที่เกี่ยวข้องกับกีฬามวยปล้ำ					
2.7 การเล่นกีฬามวยปล้ำทำให้มีรูปร่างที่สมบูรณ์แข็งแรง มีบุคลิกภาพที่ดี					
ปัจจัยภายนอกตัวนักกีฬา					
1.ด้านผู้จัดการทีม					
1.1 มีการจัดหา/ประสานงานด้านสถานที่ อุปกรณ์กีฬาและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการฝึกซ้อมและแข่งขัน					
1.2 จัดหางบประมาณให้กับนักกีฬาในกรณีที่ได้รับการบาดเจ็บจากการแข่งขันกีฬา					
1.3 มีการจัดหางบประมาณในการฝึกซ้อมและการส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขัน					
1.4 มีการจัดหาทีมผู้ให้การสนับสนุน ทั้งภาครัฐและเอกชนอย่างต่อเนื่อง					
1.5 จัดหาค่าตอบแทนให้แก่ผู้ฝึกสอน/นักกีฬา ที่ประสบความสำเร็จในการส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขัน					
1.6 จัดหานักวิทยาศาสตร์การกีฬา/นักกายภาพบำบัด เพื่อช่วยดูแลการบาดเจ็บทางการกีฬา					

รายการ	ระดับความสำคัญของปัจจัย				
	5	4	3	2	1
1.7 จัดหาโภชนาการที่ดีและที่จำเป็นในการพัฒนาทีม นักกีฬา					
ปัจจัยภายนอกตัวนักกีฬา					
2. ด้านผู้ปกครอง					
2.1 สนับสนุนให้บุตรหลานเล่นกีฬาและเป็นนักกีฬามวยปล้ำ					
2.2 ส่งบุตรหลานเข้าร่วมการแข่งขันเพื่อให้รับ ประสบการณ์ในการแข่งขัน					
2.3 ให้กำลังใจบุตรหลานขณะฝึกซ้อมและในช่วงระหว่าง การแข่งขัน					
2.4 สนับสนุนงบประมาณเพื่อพัฒนาทีม					
2.5 ดูแลเรื่องโภชนาการที่ดีสำหรับบุตรหลาน					
2.6 สร้างความมีระเบียบวินัย และสร้างคุณสมบัติที่ดี ของนักกีฬาให้กับบุตรหลาน					
2.7 ให้ความเคารพ ในการตัดสินใจแก่ผู้ฝึกสอน ในการ ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน					
2.8 สนับสนุนบุตรหลานให้มีการพัฒนาเป็นตัวแทน เยาวชนทีมชาติ					
ปัจจัยภายนอกตัวนักกีฬา					
3. ด้านผู้ฝึกสอน					
3.1 มีความรู้ ความสามารถ มีความเชี่ยวชาญในกีฬามวย ปล้ำอย่างแท้จริง					
3.2 มีการพัฒนาตนเอง ให้เป็นผู้ที่มีความรู้ใหม่ๆ อยู่ เสมอ					
3.3 มีการนำเทคนิคใหม่ ๆ มาสอน และการเข้าถึง นวัตกรรมใหม่ ๆ เพื่อพัฒนาให้นักกีฬาประสบ ผลสำเร็จในการแข่งขัน					

รายการ	ระดับความสำคัญของปัจจัย				
	5	4	3	2	1
3.4 เข้าร่วมอบรมการพัฒนาทักษะและความสามารถที่จำเป็นสำหรับกีฬามวยปล้ำ หรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างต่อเนื่อง					
3.5 มีการวางแผนการฝึกซ้อมทั้งระยะสั้นและระยะยาวเพื่อให้นักกีฬาได้รับชัยชนะจากการแข่งขัน					
3.6 ใช้หลักวิทยาศาสตร์การกีฬาเข้ามาช่วยในการฝึกซ้อม					
3.7 มีความเข้าใจนักกีฬาที่มีความสามารถแตกต่างและจัดทำแผนการซ้อมนักกีฬาเป็นรายบุคคล					
3.8 จัดส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันอย่างต่อเนื่อง					
3.9 ใช้หลักจิตวิทยาในการสร้างขวัญกำลังใจให้นักกีฬาทั้งก่อนการแข่งขันระหว่างการแข่งขันและหลังการแข่งขัน					
3.10 มีความรัก ความเมตตาต่อนักกีฬา มีมนุษยสัมพันธ์ มีระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบสูง มีความมุ่งมั่นในการพัฒนานักกีฬาให้ประสบความสำเร็จ					

ตอนที่ 3 โปรดให้ข้อเสนอแนะด้านอื่น ๆ ที่เป็นแนวทางในการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำให้ประสบความสำเร็จระดับเยาวชน ภาค 5

.....

.....

.....

แบบสอบถาม (สำหรับผู้จัดการทีม, ผู้ฝึกสอน)
เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 2. เป็นแนวทางเสริมสร้างการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 โดยจะนำผลการศึกษานี้ไปเป็นแนวทางในพัฒนานักกีฬามวยปล้ำให้ประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้นในการแข่งขัน โดยผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลเป็นความลับ โดยจะนำไปใช้เพื่อสรุปในภาพรวมเท่านั้น ข้อมูลที่ตรงกับความเป็นจริงและสมบูรณ์จะช่วยให้งานวิจัยดำเนินไปด้วยความถูกต้อง ผู้วิจัยจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดตอบแบบสอบถาม ตามความคิดเห็นของท่านด้วยความเป็นจริงให้ครบทุกข้อ

แบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 3 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ปัจจัยด้านการบริหารจัดการ

1. ด้านการบริหารจัดการของสมาคมกีฬามวยปล้ำ
2. ด้านการสนับสนุน และการส่งเสริมกีฬามวยปล้ำ
3. ด้านการค้นหา และการคัดเลือกนักกีฬามวยปล้ำ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ ที่จะส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5

ขอแสดงความนับถือ

ผู้วิจัย

แบบสอบถาม (สำหรับผู้จัดการทีม, ผู้ฝึกสอน)
เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ที่อยู่หน้าข้อความและเติมค่าลงในช่องว่างที่ตรงกับ
 สถานภาพความเป็นจริงของตัวท่านมากที่สุด
 แบบสอบถามประกอบด้วย 3 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ

- 1) ชาย 2) หญิง

2. อายุ (ระบุ).....ปี

3. สถานภาพของท่านที่เกี่ยวข้องกับกีฬามวยปล้ำ

- 1) ผู้จัดการทีม สังกัดโรงเรียน.....
 2) ผู้ฝึกสอน สังกัดโรงเรียน.....
 3) อื่น ๆ โปรดระบุ.....

4. ประสบการณ์ในการเป็นผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนกีฬามวยปล้ำ

- 1) น้อยกว่า 1 ปี
 2) 1 - 3 ปี
 3) มากกว่า 3 ปี ขึ้นไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ตอนที่ 2 ปัจจัยด้านการบริหารจัดการ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความรู้สึกของท่านเพียงข้อเดียว โดยแบ่งระดับความสำคัญของปัจจัยออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

5	หมายถึง	เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญในระดับมากที่สุด
4	หมายถึง	เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญในระดับมาก
3	หมายถึง	เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญในระดับปานกลาง
2	หมายถึง	เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญในระดับน้อย
1	หมายถึง	เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญในระดับน้อยที่สุด

ปัจจัยด้านการบริหารจัดการ	ระดับความสำคัญของปัจจัย				
	5	4	3	2	1
1.ด้านการบริหารจัดการของสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย (POLC)					
1.1 สมาคมมีการวางแผน การดำเนินงาน กำหนดเป้าหมาย วัตถุประสงค์ (P)					
1.2 สมาคมมีการวางแผนกลยุทธ์ในการแข่งขัน (P)					
1.3 สมาคมกำหนดขั้นตอนการวางแผนการปฏิบัติงานให้ สอดคล้องกับระยะเวลาทั้งแผนระยะสั้นและแผนระยะ ยาว (P)					
1.4 ผู้บริหารสมาคมมีกระบวนการชี้แจง นำตามแผนในการ ปฏิบัติงานเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ (P)					
1.5 สมาคมมีการจัดทำคู่มือกฎระเบียบในการแข่งขัน (O)					
1.6 สมาคมมีการยกระดับกีฬามวยปล้ำ เพื่อเป็นเส้นทางสู่ ความก้าวหน้าใน กีฬาอาชีพและด้านการทำงาน (O)					
1.7 สมาคมมีการกำหนดคุณสมบัติของผู้ฝึกสอนนักกีฬามวย ปล้ำในระดับเยาวชนเพื่อการรับรองการเป็นผู้ฝึกสอน (O)					

ปัจจัยด้านการบริหารจัดการ	ระดับความสำคัญของปัจจัย				
	5	4	3	2	1
1.8 สมาคมมีการจัดทำคู่มือกฎระเบียบในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่เพื่อยึดถือ เป็นแนวทางในการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน (O)					
1.9 สมาคมมีการจัดโครงสร้างการบริหารงานที่ชัดเจน (O)					
1.10 สมาคมมีการจัดหาผู้สนับสนุน (สปอนเซอร์) ที่ดีและมีความต่อเนื่อง (O)					
1.11 สมาคมมีการนำนวัตกรรมใหม่ๆ เข้ามาเพื่อพัฒนาให้นักกีฬาประสบความสำเร็จ (L)					
1.12 สมาคมมีการใช้อุปกรณ์ที่ทันสมัยเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการแข่งขัน (L)					
1.13 สมาคมมีการส่งผู้ตัดสินไทยไปเป็นผู้ตัดสินนานาชาติ เพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้ตัดสิน (L)					
1.14 ผู้บริหารของสมาคมมีคุณสมบัติและประสบการณ์ที่ตรงกับสายงานการทำงานในสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย (L)					
1.15 สมาคมมีนักวิทยาศาสตร์การกีฬา นักกายภาพบำบัด ร่วมเดินทางไปแข่งขันกับนักกีฬา (L)					
1.16 สมาคมมีการติดตามเยียวยากรณีนักกีฬาที่ได้รับบาดเจ็บจากการแข่งขัน (C)					
1.17 สมาคมมีการสนับสนุนและ ส่งเสริม อุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการฝึกซ้อมเพื่อการพัฒนากีฬามวยปล้ำสู่ความเป็นเลิศ (C)					

ปัจจัยด้านการบริหารจัดการ	ระดับความสำคัญของปัจจัย				
	5	4	3	2	1
2. ด้านการสนับสนุน และการส่งเสริมกีฬามวยปล้ำ					
2.1 การสนับสนุนและการส่งเสริมความร่วมมือในการเข้าร่วมการแข่งขันจากผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีม นักกีฬาอย่างต่อเนื่อง					
2.2 การสนับสนุนและการส่งเสริม จากหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน ด้านอุปกรณ์ สถานที่ งบประมาณ ชุดแข่งขัน รองเท้า ในการเข้าร่วมการแข่งขัน					
2.3 การสนับสนุน และการส่งเสริม จากสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย ด้านอุปกรณ์ สถานที่ ผู้ฝึกสอนที่มีความเชี่ยวชาญ					
2.4 การสนับสนุน และการส่งเสริม จัดอบรมให้ความรู้เทคนิคใหม่ ๆ แก่ผู้ฝึกสอน และนักกีฬาจากวิทยากรทั้งในและต่างประเทศ					
2.5 การสนับสนุน และการส่งเสริม ให้นักกีฬาได้เข้าร่วมการแข่งขันทั้งในระดับประเทศและต่างประเทศ					
2.6 การสนับสนุน และการส่งเสริมด้านการประชาสัมพันธ์การแข่งขันกีฬามวยปล้ำจากหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนผ่านช่องทางต่าง ๆ					
2.7 การสนับสนุน และการส่งเสริมด้านความรู้การป้องกันการบาดเจ็บทางการกีฬาจากการกีฬาแห่งประเทศไทย แก่ผู้ฝึกสอนและนักกีฬา					

ปัจจัยด้านการบริหารจัดการ	ระดับความสำคัญของปัจจัย				
	5	4	3	2	1
3. ด้านการค้นหา และการคัดเลือกนักกีฬามวยปล้ำ					
3.1 ใช้กระบวนการเลือกโดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ โดยวิธีการที่ผู้ฝึกสอนใช้ตรวจสอบนักกีฬาวัยเยาว์ ผู้ที่มีความสามารถสูงตามธรรมชาติเหมาะสมต่อการเข้าสู่การกีฬา					
3.2 คัดเลือกนักกีฬาที่มีโครงสร้างและสรีระเหมาะสมกับกีฬามวยปล้ำ และมีสมรรถภาพทางกายที่ดี					
3.3 ใช้เกณฑ์การทดสอบความสามารถทางการกีฬามวยปล้ำระดับสูงในการคัดเลือก					
3.4 ใช้กระบวนการคัดเลือกตามธรรมชาติโดยเข้าสู่การกีฬาโดยอิทธิพลของท้องถิ่น ประเพณีนิยมของโรงเรียนความต้องการของผู้ปกครอง หรือความสนใจของนักกีฬา					
3.5 ใช้หลักเกณฑ์เฉพาะเจาะจงการทดสอบสมรรถภาพทางกลไก (motor abilities) และสภาพสรีรวิทยาที่สมบูรณ์ (physiological)					
3.6 ใช้หลักการทางวิทยาศาสตร์การกีฬาและการฝึกซ้อมอย่างต่อเนื่องเพื่อปรับปรุงความสมบูรณ์ทางกายของนักกีฬามวยปล้ำ					
3.7 ใช้วิธีการฝึกซ้อมได้อย่างเหมาะสมถูกต้องตามเกณฑ์การตรวจสอบทางสรีรวิทยาของนักกีฬา					
3.8 ตรวจสอบความเหมาะสมของอายุ และการเจริญเติบโตรวมถึงและการเจริญเติบโตของกระดูกที่ข้อมือ ว่าหยุดการเจริญเติบโตหรือยังเพื่อพิจารณา ความสมบูรณ์ความสูงที่เหมาะสมของนักกีฬา					

ปัจจัยด้านการบริหารจัดการ	ระดับความสำคัญของปัจจัย				
	5	4	3	2	1
3.9 มีการกำหนดระยะเวลาการคัดเลือกตัวนักกีฬาที่เหมาะสมตามระยะการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5					
3.10 มีการคัดเลือกตัวนักกีฬาแบบมีเป้าหมาย เช่น มีการคัดเลือกหลายๆ ครั้ง เพื่อเปิดโอกาสที่จะได้นักกีฬาที่มีพรสวรรค์					
3.11 มีการคัดเลือกนักกีฬา ด้วยวิธีการแข่งขันร่วมกับการฝึกซ้อม					
3.12 มีการทดสอบด้านจิตวิทยา เช่น ความสามารถในการตัดสินใจ การแก้ปัญหาเฉพาะหน้าในเกมการแข่งขัน การอ่านใจคู่ต่อสู้ ความเชื่อมั่นของนักกีฬา ความสามารถในการวิเคราะห์เกมการแข่งขัน					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ ที่จะส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5

.....

.....

.....

แบบสัมภาษณ์

เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5

1. ข้อมูลทั่วไป

ผู้ให้สัมภาษณ์.....ตำแหน่ง.....

วัน/เดือน/ปีที่สัมภาษณ์.....เวลา.....

สถานที่.....

2. ท่านคิดว่า ตามหลักทฤษฎีการบริหารจัดการ POLC ใน 4 ด้าน ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5 ในแต่ละด้านมีอะไรบ้าง

2.1 ด้านการวางแผน (planning)

.....

.....

.....

2.2 ด้านการจัดการองค์กร (organizing)

.....

.....

.....

2.3 ด้านผู้นำ (leading)

.....

.....

.....

2.4 ด้านการควบคุม (controlling)

.....

.....

.....

3. โปรดให้ข้อเสนอแนะเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำระดับเยาวชน ภาค 5

.....

.....

.....

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ สกุล	นายภัทรกร เบ็ญมาศ
วัน เดือน ปีเกิด	1 พฤศจิกายน 2536
สถานที่เกิด	อำเภอกันทรลักษณ์ จังหวัดศรีสะเกษ
ที่อยู่ปัจจุบัน	22 หมู่ 7 ตำบลกุดเสลา อำเภอกันทรลักษณ์ จังหวัดศรีสะเกษ 33110
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	ผู้เชี่ยวชาญกีฬามวยปล้ำ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตเชียงใหม่ 68/1 ตำบลศรีภูมิ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 50200 โทร 061-2688760
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2554 โรงเรียนกีฬาจังหวัดอุบลราชธานี พ.ศ. 2560 ศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเชียงใหม่ พ.ศ. 2563 ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตเชียงใหม่